

Colònia, capital mundial de la fe

Un milió de pelegrins participen a la Jornada Mundial de la Joventut

Del 15 al 21 d'agost se celebra a Colònia la XX Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) sota el lema «Hem vingut a adorar-lo». Ja fa dies que els carrers de Colònia han estat «envaïts» per centenars de milers de pelegrins d'arreu del món. Els organitzadors esperen que la xifra arribi al milió de joves durant el cap de setmana, per participar en els actes amb el papa Benet XVI: la vetlla del dissabte 20 i l'eucaristia del diumenge 21.

Aquesta JMJ serà especial per diferents raons. Una d'elles és que és la primera sense Joan Pau II, l'impulsor d'aquestes trobades juvenils. També és la primera per al seu successor, Benet XVI, qui ja ha deixat clara la seva intenció de continuar comptant amb la joventut en el seu pontificat. Una cosa que marcarà aquesta JMJ és que s'ha preparat pensant

molt en els joves allunyats de Déu i de l'Església. Aquí es posa en relleu la dimensió evangelitzadora d'aquesta trobada.

Més de 1.000 joves catalans participen en aquesta JMJ, amb la intenció de viure una intensa experiència de comunió i universalitat eclesial. Per a ells, suposa una vivència única on reforçar el

seu compromís i la seva vocació. Com assenyalava Mn. Pep Masdeu, coordinador del Secretariat Interdiocesà de Joventut, «estic segur que un cop més la JMJ representarà el pas del Senyor. Ell treballarà el cor dels joves i farà sentir la seva presència».

Pàg. 5 i 7

en primer pla

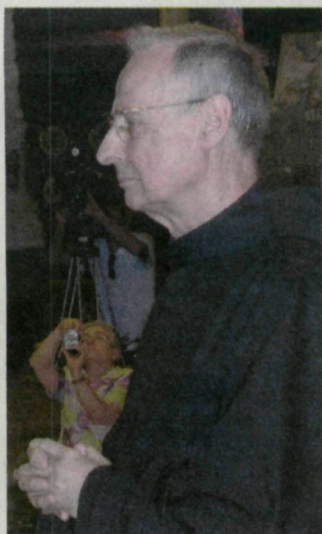

Dr. Pere Tarrés, exemple de santedat

La vida del Dr. Pere Tarrés i Claret (1905-1950) va ser breu, però intensa. Va desenvolupar una tasca fecunda i excepcional, sobretot en tres àmbits: la medicina, el sacerdoci i l'apostolat de joves. «El Dr. Pere Tarrés veia el proïsme com un altre Crist», explica el Dr. Josep M. Simón i Castellví, comissionat del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona per a l'Any Dr. Pere Tarrés. Joan Pau II va beatificar el Dr. Tarrés el 5 de setembre del 2004 a Loreto.

El Col·legi Oficial de Metges de Barcelona ha declarat el 2005 Any Dr. Pere Tarrés amb motiu de la commemoració del centenari del naixement d'aquest il·lustre metge i sacerdot. Ha editat uns tríptics —itineraris per Barcelona ciutat, per Catalunya i de guerra— per tal de donar a conèixer més bé la personalitat del Dr. Tarrés.

Pàg. 3 i 4

Els 50 anys de monjo del P. Hilari Raguer

El dissabte 6 d'agost, el pare abat de Montserrat va presidir la missa conventual del monestir coincidint amb la celebració dels cinquanta anys de professió monàstica del P. Hilari Raguer. «El sentit d'aquesta renovació —va dir joiós el P. Hilari— és que si fos ara encara hi tornaria», a la vegada que va recordar «amb agraïment els abats, formadors i companys que he tingut, i també els deixebles». Aquell mateix dia, però a milers de quilòmetres de distància de Montserrat, el P. Bonifaci Tordera també va celebrar que feia cinquanta anys que havia professat com a monjo de Montserrat.

Pàg. 18

El cineasta Manoel de Oliveira, guardonat amb el Premi Família

En el marc de la I Mostra Internacional de Cinema sobre la Família, organitzada per CinemaNet i el Grup d'Entitats Catalanes de la Família, el director portuguès Manoel de Oliveira va rebre el 10 d'agost passat a Barcelona l'Ona d'Or del IX Premi Cinematogràfic Família. Als seus 96 anys, el degà dels directors de cinema en actiu va destil·lar simpatia i bon humor en la cerimònia que premiava la seva ja reconeguda *Una película hablada* (2004). A més de la seva vàlua cinematogràfica i de la seva bellesa estètica, el film ha estat guardonat amb el IX Premi Família pels seus valors humans, familiars, cívics i educatius.

Pàg. 27

Cloenda del 17è centenari del martiri de sant Cugat

Pàg. 16

Sumari

Pàg. 9 Els bisbes japonesos recorden el llançament de la bomba atòmica

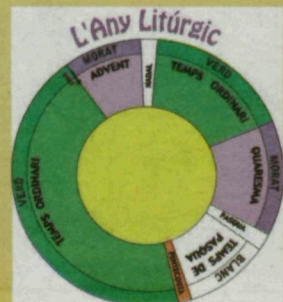
Pàg. 19 Mons. Salinas diu que la LOE deixa la religió fora de combat

Pàg. 20 Presència significativa del bisbat de Terrassa a Internet

Pàg. 23 Entrevista a la delegada de la Pastoral de la Salut de Lleida

Pàg. 25 Celebració de la 10a Escola d'Estiu del Voluntariat a Puigcerdà

Amics de Jesús

Pàg. 17

Editorial

Bono (U2)

Més de 85.000 persones van omplir el Camp Nou en el darrer concert a Barcelona del grup irlandès U2. Els dies anteriors i següents al concert els mitjans de comunicació es van fer un ampli ressò de la notícia i dels seus protagonistes: el carismàtic Paul Hewson, més conegut per Bono, i els seus inseparables acompanyants Adam Clayton, The Edge i Larry Mullen Jr.

Molts diaris i revistes dominicals mostraven en la seva portada la fotografia del líder del grup irlandès, Bono, amb les seves habituals ulleres fosques de sol i la seva barba mal afaitada. Però en algunes imatges s'observaven alguns detalls que cridaven l'atenció, com per exemple els rosaris que de vegades du penjats del coll, un amb una senzilla creu de fusta i un altre amb el Crist del bàcul papal. Si fos un altre cantant o artista de moda, podríem dir que aquests detalls serien pura estètica o en segons quins casos fins i tot una burla, però no és el cas de Bono, un home que no ha ocultat mai la seva condició de catòlic i la seva profunda formació religiosa que queda reflectida en moltes de les seves cançons. El líder del grup U2 va ser rebut personalment en una ocasió pel papa Joan Pau II; en aquella entra-nyable trobada un Bono desconegut amb americana i camisa blanca oferia les seves característiques ulleres fosques al Pontífex. I és que el cantant irlandès és un veritable referent de com es pot ser famós sense abandonar la fe, sense luxes ni malbarataments, col·laborant activament per la justícia i contra la fam en el món. A diferència d'altres líders musicals actuals, propensos als escàndols, als canvis continus de parella i a ser portada de les anomenades «revistes del cor», el discret Bono és un home feliçment casat des de fa 23 anys amb la mateixa dona, amb la qual té quatre fills, i és conegut mundialment, a més de per la seva música, per les seves contínues accions de solidaritat a favor dels més desfavorits del nostre món,

especialment al continent africà.

Durant un temps va estar d'amagat treballant amb la seva dona en un orfenat d'Etiòpia, compartint la vida amb éssers esquelètics que en moltes ocasions morien de fam. Aquesta experiència va impressionar Bono i el va convertir en un activista contra la injustícia. Però un activista amb els peus a terra, no un idealista com els que abundaven als anys seixanta i setanta: «No sóc un hippy. Sóc un rocker. La meua idea de l'amor no consisteix a posar-me unes floretes als cabells i fumar un porro.» Reconeix que el seu treball per la justícia de vegades és avorrit perquè ha de participar en molts debats i preparar campanyes, però tot això permet arribar a acords que beneficien els més pobres.

En aquestes dates, tan properes als atemptats de Londres, és normal que se li preguntin pel tema, sobretot a ell, que és irlandès i catòlic i que en els durs anys vuitanta va haver de suportar una gran pressió quan tocava a Anglaterra enmig dels atemptats de l'IRA. Sobre aquest tema, Bono no té inconvenient a mostrar els seus sentiments cristians més profunds dient: «Quan considerem que les idees són més valuoses que les persones, allà resideix el diable. Per a mi, Déu és amor i Crist un mirall on esbrinar com estimar, com servir al proïsme, com posar l'altra galta...» També destaca la seva visió ecumènica i conciliadora de les religions: «Molta gent no sap que l'islam és una religió descendent d'Abraham, com el cristianisme i el judaisme. Som germans i germanes.»

Alguns periodistes ja han definit les opinions i la forma solidària de treballar de Bono com «una tercera via» per solucionar els problemes del nostre món, el que probablement no s'han adonat aquests periodistes és que aquesta tercera via és exactament la mateixa que amb tanta valentia va defensar el nostre benvolgut papa Joan Pau II i que ara continua en el seu magisteri Benet XVI.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà, Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteiras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €
Gibraltar i Portugal: 94,32 €
Resta d'Europa: 157,24 €
Amèrica i Àfrica: 188,80 €
Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«El pensament és la llavor de l'acció»

(Ralph Waldo Emerson, poeta i assagista nord-americà, 1803-1892)

És irrefutable que tot allò fet per intervenció i indústria humanes, primer ho van haver de concebre, imaginar i idear. Tant el més espectacularment sublim, com el més funestament destructiu i caòtic fet per nosaltres va començar com una llavor, en el santuari íntim del nostre pensament. Però segons la qualitat, horitzons, fites i propòsits dels nostres pensaments, així seran les obres en les quals es tradueixen, en el seu espai i temps corresponent. Com que en el que s'ha dit, la relació entre causa i efecte és dinàmica i constant; és d'absoluta primacia i rigor revisar a fons els nostres pensaments perquè la confusió, els prejudicis, l'egoisme, «allò moralment perjudicial per a nosaltres i els altres», no impurifiquin i malegin les nostres

creacions que, repeteixo, provenen dels nostres pensaments. Aquests, tot i que invisibles, són forces, que tant poden transmutar-se en benedicció com per maledicció. Netejar, purificar i magnificar la nostra ment és un «exercici espiritual» del qual milions d'éssers pensants prescindeixen. Són moltíssims els que netegen, transformen, poleixen i magnifiquen els seus instruments, llocs i mitjans de vida i gairebé tots ens fem revisar periòdicament en nom de la nostra salut física. Són poquíssims, però, els que acostumen a revisar-se i purificar-se la consciència i a elevar de to els seus paràmetres mentals i sentimentals! Comencem, doncs, per la base, per nosaltres mateixos, perquè les nostres accions siguin individualment i socialment beneficioses.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Pere Tarrés, un metge i sacerdot exemplar

■ El Col·legi Oficial de Metges de Barcelona ha elaborat uns itineraris per tal de conèixer els llocs on va viure el beat

Imatge del Dr. Tarrés a Sant Esteve Sesrovires.

La vida del Dr. Pere Tarrés i Claret va ser breu, però intensa. Va néixer a Manresa el 30 de maig del 1905 i va morir a Barcelona el 31 d'agost del 1950. En tan sols 45 anys va dur a terme una tasca fecunda i excepcional, sobretot en els tres àmbits més rellevants de la seva vida: la medicina, el sacerdoci i l'apostolat de joves. Joan Pau II va beatificar el Dr. Tarrés el 5 de setembre del 2004 a Loreto.

Dia el Dr. Tarrés: «Estimar és el gran do de l'home; ser estimat és el seu més gran desig i mai hom ho necessita tant com quan està afeixugat pel pes del dolor. Allò que no poden les medicines ni els tractaments més enèrgics, ho aconsegueix una paraula amable, un somriure suau, un gest afectuós.» Sempre va saber unir la pregària i l'acció. Va tenir una vida extraordinària: dinàmica, amarada d'un sentit de transcendència i d'un gran entusiasme i confiança que encomanava als qui el tractaven.

El Col·legi Oficial de Metges de Barcelona (COMB) ha declarat el 2005 Any Dr. Pere Tarrés amb motiu del cente-

nari del naixement de l'il·lustre metge i sacerdot. Són moltes les coses que s'han fet i s'han dit sobre el Dr. Tarrés. Continuament hi ha homenajes, conferències, inauguracions... arreu del territori català i més enllà. D'aquesta manera es pretén aconseguir la més àmplia difusió de la seva figura i obra.

Ara que som a l'estiu i que gran part de la població està de vacances, és un bon moment per visitar els llocs que van marcar d'una manera o una altra la personalitat del Dr. Pere Tarrés. El COMB ha elaborat uns itineraris —es poden consultar a la web: www.comb.es o demanar-los al

Han dit sobre el Dr. Tarrés...

✓ **Joan Pau II:** «La seva figura com a home, metge i prevere és un exemple lluminós per als cristians del nostre temps.»

✓ **Mons. Lluís Martínez Sistach:** «El secret de la vida cristiana, professional i sacerdotal del beat Pere Tarrés el trobem en el seu enamorament del Senyor.»

✓ **Cardenal Ricard M. Carles:** «Tarrés va viure en una intensíssima vivència mística.»

✓ **Cardenal Narcís Jubany:** «És el testimoni perenne d'una fe i un amor fonament viscuts.»

✓ **Mons. Ramon Torrella:** «Vaig admirar sempre en ell un extraordinari zel apostòlic, una humilitat evangèlica i una ardent caritat cristiana.»

tel. 935 678 860— adreçats a totes aquelles persones que vulguin recórrer els indrets més significatius en la vida del Dr. Tarrés: Manresa, Monistrol de Calders, Sant Esteve Sesrovires, Barcelona...

Itineraris per Barcelona ciutat

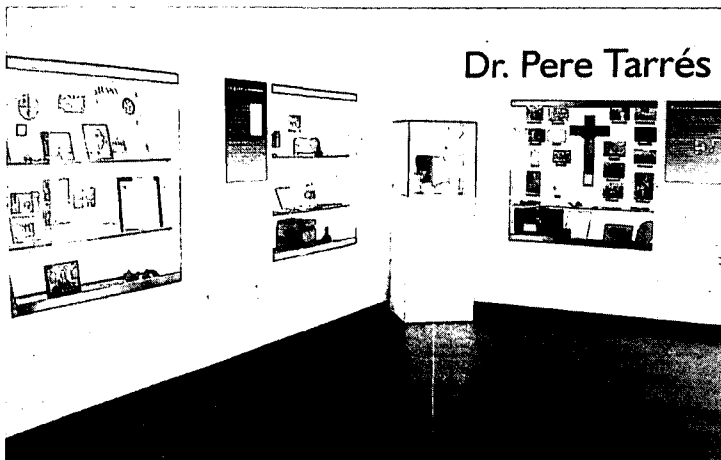
Oratori de Sant Felip Neri

La vinculació del Dr. Pere Tarrés amb l'oratori de Sant Felip Neri va ser una constant al llarg de la seva vida. Fins i tot, va fer assaigs clínics amb un nou medicament, al qual li va posar per nom *Nerial*. El 1931 s'hi va formar el primer grup de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, anomenat «Torràs i Bages» i encapçalat pel Dr. Tarrés.

Despatx de metge al carrer Gran de Gràcia, núm. 93.

Va exercir la medicina a Barcelona. Primer, es va establir en un pis al núm. 20 del carrer Goya. Més endavant, en resultar-li insuficient, va llogar un despatx al carrer Gran de Gràcia, 93, 2n 1a. Allà va guanyar alguns diners que li van permetre assistir la seva mare. Fins a l'esclat de la guerra civil, va exercir la seva professió de forma preferencial envers els malalts pobres del barri.

Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià

Dr. Pere Tarrés

Clínica de la Mercè

El 1947, el Dr. Tarrés va fundar la Clínica Sanatori de la Mare de Déu de la Mercè (carrer Numància, 149-151) per atendre malalts tuberculosos sense recursos, en uns moments en què no hi havia Seguretat Social. Va rebre l'ajuda dels doctors Manresa i Miralbell. La clínica estava dotada amb els últims avenços de la medicina de l'època. El Dr. Pere Tarrés hi va estar ingressat, afectat d'un limfoma fol·licular disseminat, des del maig del 1950 fins a la seva mort, que va tenir lloc el 31 d'agost, després de llargs sofriments. Actualment és la seu de la Fundació Pere Tarrés.

Residència Sacerdotal Balmesiana

És el lloc on va viure els darrers quatre anys de la seva vida, durant els quals va desplegar una incansable acció pastoral com a consiliari de l'Acció Catòlica Femenina de Sarrià, responsable del Secretariat Diocesà de Beneficència (actual Càritas), impulsor de l'Organisme Benèfic Antituberculos, membre de la Unió Sacerdotal de Barcelona i confessor del Seminari, entre altres càrrecs.

El Dr. Pere Tarrés va dur a terme una important activitat al centre parroquial de Sarrià i a l'Acció Catòlica Femenina de Sarrià. A l'església de Sant Vicenç de Sarrià hi reposen les seves despulles des del 6 de novembre del 1975. La seva tomba sempre és plena de llànties i flors; també sempre s'hi troben papers de peticions a favor de malalts o difunts. Des del 6 de novembre del 2003, l'edifici allotja el Memorial Tarrés, una mena de museu amb els records més destacats del beat.

Itineraris per Catalunya

Santuari de Núria

Hi va fer estada durant tres temporades, entre els anys 1947 i 1949, per problemes de salut. Això no obstant, va continuar la seva activitat dirigida a les noies de l'Acció Catòlica de Sarrià que hi pujaven. Al costat de l'ermita de Sant Gil se situa la font dedicada al Dr. Pere Tarrés.

Monistrol de Calders

El dia de Nadal del 1927, durant una substitució com a metge a Monistrol de Calders, hi va fer vot de castedat. Hi figura un monòlit commemoratiu, únic monument conegut erigit a la virtut de la puresa.

Monestir de Montserrat

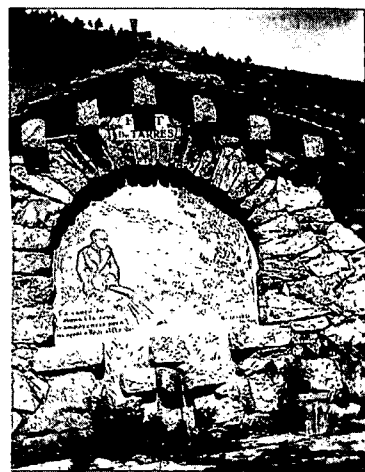
A la façana principal del monestir hi figura una frontissa commemorativa, obra de l'escultor Ramon Cuervo. Al començament de la guerra civil, el Dr. Pere Tarrés, juntament amb el doctor Joan Parellada, va baixar des de Montserrat fins a Barcelona —amb destí a la Generalitat— en un cotxe que duia la bandera de la Creu Roja; l'objectiu era tractar de salvar el santuari.

Sant Esteve Sesrovires

Primera destinació del Dr. Tarrés com a prevere el 1942, on va ser vicari durant gairebé dos anys i on va desenvolupar una gran activitat apostòlica. A l'entrada de l'església parroquial hi figura una placa commemorativa. Recentment, al temple, va ser beneïda la primera imatge del nou beat, creada per l'escultor Ramon Cuervo.

Manresa

El Dr. Pere Tarrés va néixer a la ciutat de Manresa. Fill de Francesc Tarrés i Puigdemívol i de Carme Claret i Massats, va rebre formació als jesuïtes i als escolapis. En aquesta ciutat es pot fer un recorregut pels llocs següents: l'immoble on hi havia la seva casa natal; la capella de Valldaura; la cova de Sant Ignasi; la Farmàcia Balaguer (actual Farmàcia Comes); el pla de la Seu, on hi ha un monòlit commemoratiu, i la seu de Manresa, on hi ha un vitrall dedicat a ell.

L'ENTREVISTA

Dr. Josep M. Simón és el comissionat del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona per a l'Any Dr. Pere Tarrés

El Dr. Josep M. Simón i Castellví, president de Metges Cristians de Catalunya i membre de la directiva de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques, desenvolupa actualment les tasques de comissionat del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona (COMB) per a l'Any Dr. Pere Tarrés.

«El Dr. Pere Tarrés veia el proïsme com un altre Crist»

—Per què el Col·legi Oficial de Metges de Barcelona va declarar el 2005 com a Any Dr. Pere Tarrés?

—Es va anunciar poc després de la beatificació del Dr. Pere Tarrés —la qual va tenir lloc el 5 de setembre del 2004 a Loreto—, a càrrec del Dr. Miquel Bruguera, president del COMB, a Manresa, la ciutat nadiua del Dr. Tarrés. El motiu fonamental era la commemoració del centenari del naixement (1905-2005) d'aquest eminent metge, el primer del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona que puja als altars. És un exemple no tan sols per als metges cristians, sinó per a tots, ja que qualsevol metge que dugui a la pràctica una part o una altra del llegat del Dr. Tarrés, practicarà sens dubte més bé la medicina. Ell ens va deixar un munt d'actituds meritòries, com ara la gratuïtat amb què treballava, l'atenció al malalt, el bon humor o el donar-se als altres sense pensar massa en un mateix.

—Sis mesos després de la inauguració, quin balanç faria de tots els actes que s'han dut a terme fins ara?

—El balanç ha estat extraordinàriament positiu, tant per l'elevat nombre d'assistents a aquests actes com pels continguts tan interessants que s'hi han tractat. S'ha aconseguit que molta més gent conegués el seu llegat i que s'hagi pogut internacionalitzar la seva figura, cosa que és important de cara a la seva canonització. Un dels aspectes positius del Dr. Tarrés és que és una figura que uneix. Tothom en parla bé. Era un home exigent amb ell mateix, però tolerant amb els altres. El COMB s'ha abocat amb la figura del Dr. Pere Tarrés mitjançant l'organització de nombrosos actes. Hi ha una exposició a la seu del Col·legi de Metges de Barcelona (passeig de la Bonanova, 47 - Barcelona), que durarà tot aquest any. Consta de setze vitrines amb fotografies, objectes, documents, escultures... També s'ha creat una pàgina web específica amb una àmplia informació sobre el Dr. Pere Tarrés (biografia, obra, actes commemo-

ratius, etc.), enllaçada amb la pàgina web del COMB (www.comb.es).

—Quins actes han estat els més rellevants?

—Pel que fa a les activitats realitzades a la seu del Col·legi, cal destacar l'acte de presentació de l'Any Dr. Pere Tarrés (22 de febrer), el recital de poemes del —i sobre el— Dr. Tarrés (25 d'abril) i l'acte central (31 de maig), amb la participació, entre altres personalitats, de Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona; Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya, i el Dr. Santiago Ruiz i Ferré. El Dr. Ruiz, que va conèixer personalment el Dr. Tarrés i que va explicar diverses anècdotes, va demanar que el beat pogués ser el patró dels metges catalans. A més, en els darrers mesos hi ha hagut taules rodones, conferències, ofrenes florals... a Barcelona, a Manresa i a altres punts de la geografia catalana organitzades per diferents entitats.

—La inauguració de la remodelació de la capella del beat Pere Tarrés a la

Escultura del Dr. Tarrés, obra de Ramon Cuervo, a la seu de Metges Cristians de Catalunya.

—Avui dia, què podem aprendre els cristians del testimoni del Dr. Tarrés?

—Bàsicament, que tots els cristians estem cridats a ser perfectes, és a dir, a la santedat. Això és possible. Ell ho va intentar i ho va aconseguir com a metge i com a sacerdot. El Dr. Pere Tarrés veia el proïsme com un altre Crist. D'ell podem aprendre una sèrie de qualitats, com ara la bondat, l'obediència, l'estudi, l'amor per la natura, la pobresa... El Dr. Tarrés va desenvolupar totes les virtuts, cosa que es va poder demostrar durant el procés de beatificació.

El Dr. Simón, davant d'un retrat del Dr. Tarrés, realitzat pel pintor Nuet Martí.

parròquia de Sant Vicenç de Sarrià va ser un acte força significatiu.

—Evidentment. El 30 de maig passat, Mons. Lluís Martínez Sistach va inaugurar i beneir la remodelació de la capella dedicada al Dr. Pere Tarrés —on es venera el seu sepulcre—, amb l'església de Sant Vicenç de Sarrià, a Barcelona, plena de gom a gom. La inauguració i la benedicció solemne de la capella va tenir lloc el dia en què se celebrava per primera vegada la festa litúrgica del beat Pere Tarrés, que coincidia amb la data del centenari del seu naixement i de la seva ordenació sacerdotal. A la capella destaca una escultura en pedra del Dr. Tarrés, obra de l'artista Montserrat Garcia Rius, i unes pintures murals amb escenes de vida del beat, executades pel pintor Joan Torras Viver.

—Quins actes s'han de celebrar encara?

—El proper 25 d'octubre, a les 20.00, a la sala d'actes del COMB, tindrà lloc l'acte de proclamació i lliurament del premi del Concurs d'arts sobre la vida i l'obra del Dr. Pere Tarrés. L'obra guanyadora —oberta a qualsevol disciplina artística: narrativa, poesia, assaig, dibuix, pintura, escultura, gravat...— obtindrà el Trítol de Plata, una peça de l'escultor Eusebi Arnau i del joier Lluís Masrera. Cal recordar que les obres s'han de presentar abans del 10 de setembre i que tothom hi pot participar. Durant la segona quinzena d'octubre, els treballs rebuts s'exposaran a l'espai d'exposicions del Col·legi. Per a més informació, els interessats poden trucar al telèfon 935 678 860, departament d'Activitats i Congressos del Col·legi Oficial de Metges de

Barcelona. El 16 de novembre hi ha prevista la col·locació d'una placa del COMB en homenatge al Dr. Pere Tarrés al carrer Gran de Gràcia, 93 (Barcelona), on tenia el seu despatx de metge. A Manresa, el 21 d'octubre, dins de la vigília de Sant Lluç, es lliurarà el IX premi Dr. Pere Tarrés i Claret, a l'auditori de la Fundació Caixa Manresa.

—El COMB ha editat uns tríptics (itineraris per Barcelona ciutat, per Catalunya i de guerra) per tal de donar a conèixer més bé la personalitat del Dr. Tarrés.

—Sí. Es poden consultar en paper i també a Internet, a la pàgina web del Col·legi. L'objectiu és que la gent pugui recórrer els indrets, tant de Barcelona ciutat com de la resta de Catalunya, que van estar vinculats de ma-

nera molt estreta a la vida i obra del Dr. Pere Tarrés. Cal assenyalar que hem seleccionat els més representatius. Quant als itineraris de guerra, s'estructuren en set apartats corresponents a períodes temporals concrets.

—Quins són els trets característics de la figura del Dr. Pere Tarrés?

—Es tracta d'una personalitat polièdrica, però amb una unitat de vida. Era un bon metge. Va exercir la medicina amb competència científica; amb entrega i amb un gran sentit de la responsabilitat. Famosa és la frase del Dr. Tarrés, segons la qual deia: «Per al metge, el lliit és un altar i el malalt, la imatge de Jesucrist.» Ell estimava molt la medicina, però va sentir la crida al sacerdoci. Va canviar la cura de cosos per la cura d'ànimes. El 30 de maig del 1942 és ordenat de prevere. Va acceptar amb gran humilitat i esperit de servei totes les tasques

sacerdotals que li van ser encomanades. Molt fidel al missatge de l'Església, va ser un sacerdot lliurat absolutament a les persones i a Jesucrist. Ell també és conegut pel seu fecund apostolat entre els joves. Es va identificar plenament amb aquell gran moviment que va ser la Federació de Joves Cristians de Catalunya, de la qual va ser vicepresident. Així mateix, hem d'esmentar la dimensió de sacrifici —s'havia ofert insistentment a Déu com a víctima— en tota la vida del Dr. Tarrés, el seu apostolat en favor de la castedat i la seva opció preferencial per les mares (la del cel i la de la terra).

Reportatge:
Miquel Àngel Codina

«Es tracta d'una personalitat polièdrica, però amb una unitat de vida»

Alemanya

església en el món

Joves pelegrins d'arreu del món «envaeixen» Colònia

■ Prop de 50.000 espanyols participen en la XX JMJ

COLÒNIA/BONN.— Finalment han arribat els dies tan esperats per milers de joves d'arreu del món. Del 15 al 21 d'agost se celebra la XX Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), una trobada convocada pel Papa sota el lema «Hem vingut a adorar-lo». Colònia és aquests dies un formiguer de gent de totes les races i

de tots els accents, que comparteixen una mateixa fe. En els dies previs, Alemanya ja ha rebut milers de pelegrins i els organitzadors calculen que la xifra pot arribar al milió de joves, ja que molts arribaran a Colònia el cap de setmana per participar en la vetlla i la missa presidida per Benet XVI.

Des de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) es xifren en 50.000 els joves pelegrins espanyols que participen en aquesta JMJ. Aquest nombre és cinc vegades superior del que es va registrar en la darrera jornada a Toronto (any 2002). Més de 3.000 pelegrins han arribat a Alemanya en els dies previs, del 10 al 14 d'agost, i han compartit vivències amb les famílies i les parròquies de Magdeburg, Magúncia, Friburg i Eistadt. Segons ens explica el responsable del Departament de Pastoral de Joventut de la CEE, Víctor Cortizo, «més que el nombre ens importa el fet que la JMJ tingui presència dins de la Pastoral Juvenil ordinària. És un tema que treballem abans, durant i després de la trobada. La JMJ forma part de tot un procés, no és un mer acte que se celebri puntualment».

El 19 d'agost, a l'Sport Park Nord de Bonn, se celebrarà una trobada de joves espanyols amb tots els bisbes espanyols. L'endemà, els joves s'incorporaran als actes centrals de la JMJ, que es desenvoluparan a Marienfeld: la vetlla (dissabte) i l'eucaristia de cloenda (diumenge) amb Benet XVI.

En la jornada d'enguany destaca especialment l'alta participació dels bisbes espanyols, que ratlla la cinquantena. En aquest sentit, Víctor Cortizo indica que «estem molt contents perquè Espanya és un dels països, si no el que més, que té la delegació més nombrosa de prelatos. És un rècord d'assistència perquè mai no havien anat tants bisbes espanyols a una JMJ. Això expressa la gran preocupació que tenen els bisbes espanyols per la joventut i la seva alegria per participar en una JMJ i contactar amb aquesta generació de joves que puja ferma».

Per a Cortizo, la JMJ és una oportunitat «perquè bisbes i joves visquin un esdeveniment universal, i que el visquin plegats. És una vivència d'Església diocesana, present en l'Església universal, que fan plegats els joves i els bisbes. Persones d'altres països m'han comentat que els sorprèn veure la relació dels bisbes espanyols amb els seus joves i en destaquen la familiaritat, la senzillesa, l'espon-taneïtat, la confiança, el respecte mutu...». Aquest és un dels fruits de la JMJ: la relació que s'estableix entre els prelatos i els seus joves. Així, Cortizo recorda que «Joan Pau II era un bon model per als bisbes perquè ell també era bisbe i sabia ser proper als joves, hi connectava molt bé».

Seguint la tradicional estructura de la

La música és un element que no pot faltar en una JMJ.

Benet XVI convida els joves no batejats

Una invitació a participar en la Jornada Mundial de la Joventut «als estimats amics que no estan batejats o que no s'identifiquen amb l'Església». Són paraules de Benet XVI, que afegeix: «No deu ser que també vosaltres teniu set de l'Absolut i cerqueu alguna "cosa" que doni significat a la vostra existència? Dirigiu-vos a Crist i no sereu defraudats.» Una de les intencions de pregària del Papa per al mes d'agost és precisament «que la Jornada Mundial de la Joventut susciti o revifi en els joves el desig de trobar-se amb Crist i de trobar en Ell la guia de la seva vida». El Papa també ha exhortat els joves a redescobrir l'adoració, tema de la JMJ. «Què vol dir adorar?», es va preguntar des del balcó de Castelgandolfo el 7 d'agost. «Potser es tracta d'una actitud d'altres temps?» Va interpel·lar els presents, tot responent ell mateix que «no». «Adorar és un reconeixement ple de gratitud, que parteix des del més profund del cor i que pren tot l'ésser, perquè només adorant i estimant Déu sobre totes les coses l'home pot realitzar-se plenament.» El Papa va demanar a la Mare de Déu que «sigui Ella qui ajudi especialment les noves generacions a reconèixer en Crist el veritable rostre de Déu, a adorar-lo, a estimar-lo i a servir-lo amb total dedicació». (M.D.B.)

JMJ, en els dies previs a la trobada amb el Papa, els matins es reserven a les catequesis i les tardes, als tallers. Hi haurà 32 catequesis en castellà, 18 de les quals aniran a càrrec de bisbes espanyols sobre els següents temes: *Cercar la veritat, sentit pregon en l'existència humana. «On és el rei dels jueus que acaba de néixer? Venim a adorar-lo (Mt 2,2)»*, *Trobar-se amb Crist en l'Eucaristia. «Veieren el nen amb Maria, la seva mare, es prostraren a terra i el van adorar (Mt 2,11)»* i *Viure al món com a veritable adorador de Déu. «Se'n tornaren al seu país per un altre camí (Mt 2,12)»*.

Entre els tallers en destaca un sobre *La Paraula, el Pa, el Món*, centrat en la dimensió missionera de l'Eucaristia i que

informarà sobre la situació missionera de l'Àsia, es podran sentir testimonis missioners, s'intercanviaran experiències i es fomentarà el compromís missioner. Un altre taller interessant és el que es dedica a *El beat Rafel, model de la joventut*, que presentarà la figura d'aquest jove.

La JMJ d'enguany presenta alguna novetat en relació amb edicions anteriors. El més evident és que els joves es trobaran amb un nou Papa. Així, el responsable de Joventut de la CEE subratlla que «els joves estaven acostumats a un Papa malalt en els darrers temps, que parlava poc, però ells en tenien prou de poder comptar amb la seva presència. Ara hi ha un altre Papa, que desperta inquietuds positives.

Tots estarem molt pendents del missatge que transmeti als joves; un missatge que, sens dubte, serà de gran altura».

Però Víctor Cortizo assenyalava un altre aspecte nou: «Aquesta JMJ té també com a novetat que s'ha preparat pensant molt en els joves allunyats. Aquí entra en joc la dimensió evangelitzadora de la JMJ. Molts joves, veient el que passa a Colònia, diran: "Aquí hi ha alguna cosa." És la figura dels Reis, que allunyats i aliens a tot allò jueu, es troben amb Jesús. Crec que molts països han incrementat el nombre de gent que arriba a aquesta trobada en clau de recerca i que no està satisfeta amb la seva vida.»

Experiència irrepetible

Pels carrers de Colònia es respira un ambient especial. Riades de joves es desplacen per la ciutat amb pancartes, amb els seus distintius, amb guitarres, amb els seus cants i les seves rialles... i tot en un perfecte ordre i civisme. Víctor Cortizo explica que «tots sabem que viurem dies excepcionals. Els fruits els veurem a la trobada, quan la gent expliqui el que ha viscut. La JMJ no acaba quan el Papa finalitza l'Eucaristia de cloenda, perquè en aquest moment el Papa anuncia la seu de la pròxima JMJ i llença els joves a la missió».

Participar en una JMJ és irrepetible i cada jornada marca els joves d'una manera diferent. Ho sap bé Víctor Cortizo, amb unes quantes jornades a la seva esquena: «La primera vegada que un jove hi participa, queda transformat perquè percep la catolicitat de l'Església. Es troba amb joves d'arreu del món amb els quals comparteix allò essencial. S'obre a altres realitats. És una experiència de fe i d'Església molt forta. Aquesta trobada es viu en clau de festa cristiana i la trobada amb el Papa marca profundament. Hi ha persones que repeteixen perquè volen tornar a tenir aquesta experiència i la viuen d'una manera més serena i commovedora.»

La JMJ no deixa indiferent el qui hi participa. «El compromís i la vocació cristiana es reforça de cara al futur», considera Víctor Cortizo, «de les JMJ han sortit moltes vocacions. No és que s'hi desperti de cop la vocació, sinó que es dona l'empenta definitiva a allò que el jove ja porta dins».

Colònia ha esdevingut aquests dies un «senyal d'esperança per al món», en paraules de Cortizo. La simple presència de milers de joves units per viure una experiència de fe és un testimoni que fa pensar. Com diu Cortizo, «cal viure l'almenys una vegada» per captar realment el que es «cou» en una JMJ. Perquè tothom pugui «tastar» una mica aquestes jornades, encara que no tingui la possibilitat d'estar físicament present a Colònia, l'oficina d'informació de la CEE ha posat en marxa un quadern de viatge del dia a dia de la JMJ. En aquest quadern, al qual es pot accedir a través de la pàgina www.conferenciaepiscopal.es, els bisbes hi aniran explicant les seves experiències. També hi haurà un lloc on els usuaris podran aportar les seves respostes o opinions a les paraules dels prelatos i un apartat amb textos i documents relacionats amb la JMJ.

Rosa María Jané Chueca

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

Especials solidaritat amb els nostres germans

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

- Del 14 al 21 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2006

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

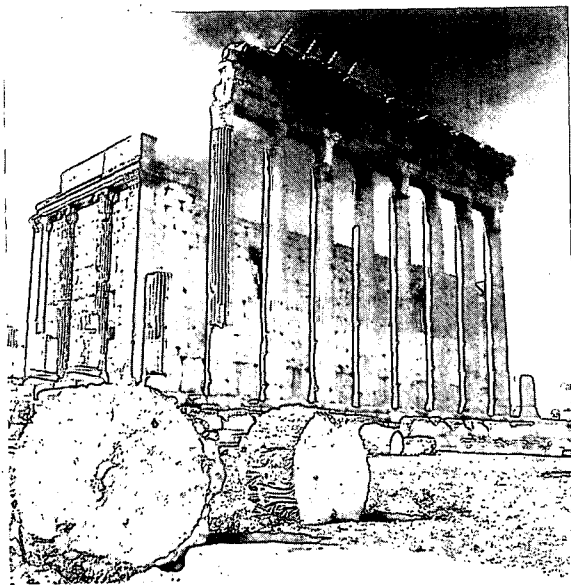
MERCATRAVEL S.A.

De 17 al 21 de setembre

Pelegrinatge a **ROMA**

Del 2 a l'11 de desembre

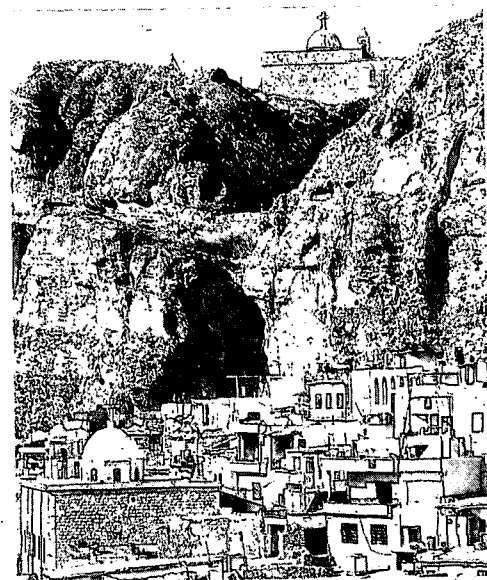

Viatge a SÍRIA

A la recerca de les antigues
civilitzacions de l'Orient

VISITAREM:

Damasc, Maaloula, Hama,
Crack dels Cavallers, Tartous, Markab,
Latakia, Ugarit, Ebla, Alep,
Presa de l'Eufrates, Rusafa, Mari, Dura,
Palmyra, Bosra, Shaba, Kanawat, etc.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Avís important

La nostra oficina restarà tancada per
vacances de l'11 de juliol a l'11 d'agost

Alemanya

La JMJ 2005 també parla català

■ Més de mil joves catalans celebren a Alemanya la gran festa de la fe

COLÒNIA/BONN.— Amb el desig de viure una experiència intensa de comunió i universalitat eclesial, més de mil joves catalans s'han desplaçat en els darrers dies a Alemanya per participar en la XX Jornada Mundial de la Joventut. Són dies per

viure la fe a moltes revolucions, en un ambient festiu i joios, juntament amb centenars de milers de joves de tots els racons del planeta. La representació catalana compta també amb la participació activa dels arquebisbes de Barcelona i

Tarragona, i dels bisbes de Terrassa, Tortosa i Urgell. Alguns d'ells tenen la missió d'impartir catequesis en el decurs de la JMJ, alhora que aprofiten l'ocasió immillorable per compartir a peu de carrer el tresor de la fe amb els seus joves feligresos.

Catalunya continua augmentant la seva presència a la JMJ. Amb una participació de joves substancialment superior a les trobades de Roma (2000) i Toronto (2002), la presència catalana a Colònia 2005 ha superat aquest cop el miler de joves. La majoria, prop de 600, s'han desplaçat a Alemanya a través del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) de Catalunya i les Illes Balears. La resta hi ha acudit per lliure o a través de congregacions religioses o moviments eclesials.

En una nova aposta per la comunió interdiocesana, el SIJ ha tornat a cuidar cada detall del seu pelegrinatge a Colònia. Iniciat el 14 d'agost passat des de diferents racons de Catalunya, onze autocars —amb noms tan curiosos com Beat Pere Tarrés, Mare de Déu de la Salut o Sant Fructuós...— van emprendre el pelegrinatge rumb primer a Luxemburg, on es va celebrar solemnement l'eucaristia de l'Assumpció, i més tard a Bonn, diòcesi en la qual s'han allotjat la majoria de participants de parla hispana.

El pelegrinatge organitzat des del SIJ ha tornat a ser una oportunitat única «per viure una bonica experiència de comunió i d'enriquiment en la diversitat», segons explica Mn. Pep Masdeu, coordinador del

Foto: Francesc Figueras

La delegació catalana ha crescut en relació amb altres edicions de les JMJ.

amb els joves, que han pogut descobrir uns bisbes propers, de carn i ossos, delerosos de facilitar-los el creixement en la fe.

D'entre els catalans, Mons. Lluís Martínez Sistach i Mons. Jaume Pujol, com a arquebisbes metropolitans, i Mons. Josep Àngel Saiz, com a bisbe de la CEE responsable dels joves, imparteixen diferents catequesis prèvies a la trobada amb el Sant Pare. Juntament amb una vintena de bisbes espanyols els prelats catalans aprofundiran en diferents aspectes entorn del lema de la jornada «Hem vingut a adorar-lo». A més de la catequesi, els joves assistents a la JMJ acudeixen a tallers, festivals de música i espais de recolliment i adoració. Especialment emotiu va ser l'acte penitencial que el SIJ va organitzar el 17 d'agost passat en una parròquia de Bonn i que va ser presidit per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

Mudats amb els ja tradicionals mocadors vermells, la delegació catalana del SIJ és enguany «una pinya de comunió, diàleg i fraternitat». «En aquest context —afirma Pep Masdeu— és més fàcil que els joves se sentin interpel·lats fortament i que el Senyor es manifesti i els parli al cor.» En l'equip del SIJ estan convençuts que la

—assegura Pep Masdeu—, i més enguany, és l'experiència d'apropament a la figura de Pere. La trobada permet obrir horitzons més enllà de les imatges preconcebudes que ens arriben a través dels mitjans.» «Estic segur —conclou el coordinador del

SIJ— que un cop més la JMJ representarà el pas del Senyor. Ell treballarà el cor dels joves i farà sentir la seva presència.»

L'edició d'enguany serà especial per moltes raons. Per als més veterans, aquells que ja han viscut algunes JMJ, serà la primera edició sense el seu impulsor principal, Joan Pau II, el Papa dels joves, i la primera també amb el papa Benet XVI, que s'estrena amb els joves a la seva terra natal. Alhora serà la primera JMJ sense Rosa Deulofeu, coordinadora durant molts anys del SIJ, traspasada fa un any i mig. La Rosa ha estat una de les grans impulsores de la participació «multitudinària» de joves catalans a la trobada. Ella es va gastar i desgastar en vida perquè els joves participants en les JMJ poguessin viure una experiència intensa de Déu. Avui, molts dels que assisteixen a Colònia són els seus «fills espirituals».

Samuel Gutiérrez

Indulgència plenària

La Penitencieria Apostòlica de la Santa Seu, que presideix el cardenal James Francis Stafford, va anunciar fa uns dies que es concedirà indulgència plenària als participants de la Jornada Mundial de la Joventut 2005. Això significa que es concedirà la remissió davant Déu de la pena temporal dels pecats, amb les condicions habituals —confessió, comunió i pregàries pel Sant Pare—, als fidels que participin «atentament i devotament en qualsevol activitat durant la XX JMJ». També es concedeix indulgència parcial a aquells fidels, en qualsevol lloc que es trobin durant la trobada, que «amb ànim contrit, demanin a Déu que els joves cristians es reforcin en la professió de la seva fe, es confirmen en l'amor i en el respecte envers els seus pares i es comprometin fermament a modelar segons l'Evangeli i l'Església la nova família que ells formaran o ja han format, o la seva pròpia vida segons la vocació que Déu indica a cadascú». (ACI)

SIJ i veterà ja de les JMJ. «El nostre gran repte —afegeix— és procurar que cada bisbat visqui la seva originalitat i treballi al seu ritme, però des de la comunió amb la resta, tot aprofitant el camí comú que tots hem de fer i que permet donar respostes conjuntes al creixement humà i espiritual dels joves.»

Els prelats amb seu a Catalunya i Balears tampoc no han desaprofitat l'ocasió de ser al costat dels que són el futur de les seves respectives Esglésies diocesanes. Tot i que han anat a Alemanya pel seu compte, allà s'han succeït les trobades

JMJ és una oportunitat única, que revitalitza la fe i la fa madurar. A diferència d'altres anys, el pelegrinatge del 2005 compta amb un nombre significatiu de joves entre 16 i 18 anys, per als quals la JMJ serà la seva primera trobada a gran escala al si de l'Església universal. «Molts d'aquests joves han fet ja experiència de gairebé tot, per què no tenir una gran experiència de la fe i la universalitat de l'Església?», sosté el coordinador del SIJ, en una aposta clara per la presència adolescent a les trobades.

«Un altre dels aspectes clau de la JMJ

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposen d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatimá@terra.es
web: www.fundacionnstrasrafatima.org

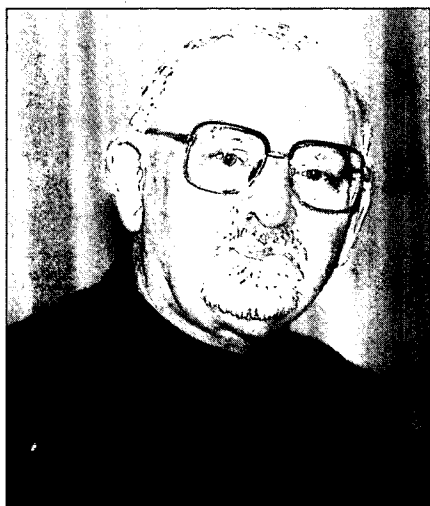
Itàlia

El general dels jesuïtes diu que l'Eucaristia ha de transformar les persones

■ Insisteix en la gratuïtat del sagrament

ROMA.— Peter-Hans Kolvenbach, preposit general de la Companyia de Jesús (jesuïtes) va presidir la celebració de sant Ignasi de Loiola el 31 de juliol a l'església romana del Gesu. En la seva homilia, el general va subratllar que «tota la vida d'Ignasi estava impregnada d'una Eucaristia celebrada diàriament».

El cap d'aquesta congregació religiosa, que compta amb més de 20.000 membres, va explicar que llegint el diari espiritual del sant de Loiola es veu que «en les seves misses no discutia si la Companyia podia viure de les rendes d'un capital o d'entrades fixes, sinó que es deixava transformar pel cos i la sang del seu Senyor per després prendre decisions». «Ignasi sabia que fent la comunió l'Eucaristia no esdevé el nostre cos i la nostra sang sinó al contrari, nosaltres ens transformem en Eucaris-

Peter-Hans Kolvenbach.

tia. Aquest Déu que se'ns dona en no-driment transforma la nostra persona en el cos de Jesucrist. O, per fer servir les paraules de sant Ignasi, Ell ens abraça en el seu amor.»

El general va recordar la dimensió gratuïta del sagrament: «L'Eucaristia, amb la seva gratuïtat desinteressada,

ens impulsa a anar més enllà d'allò que és obligatori, interessant o unilateral per donar de franc allò que hem rebut de franc del seu amor, els nostres dons i qualitats, la nostra mateixa persona.» «Perquè no és eucarístic si saludem només qui ens interessa o si convidem a taula només aquells que ens convidaran», va recordar.

En una entrevista a Ràdio Vaticana del mateix dia, el general va dir, en cinc idiomes diferents, que «per a Ignasi és impensable una Església que no estigui en missió. I la passió missionera de l'Església i d'Ignasi no ha perdut gens la seva urgència».

Pel que fa a Benet XVI, el preposit general de la Companyia de Jesús considera que «tenim un timoner que coneix bé la barca de Pere i les aigües per les quals navega». Quant a Joan Pau II, ha definit el seu pontificat com «el pontificat llarg i fecund d'un Papa veritablement excepcional».

Miriam Díez i Bosch

ESpanya

Mans Unides demana ajuda per a Níger

BARCELONA.— Davant de la situació de penúria provocada per la fam a Níger, Mans Unides ha obert un compte d'emergència per enviar aliments (mill, blat de moro, tapioca i fesols) a aquesta població severament castigada, i per procurar reforç nutricional a nens i mares a través dels centres de Maradí, Zinder i Agadez. Situat a l'Àfrica occidental, Níger és un dels països més pobres del món. La majoria dels seus gairebé 12 milions d'habitants no tenen accés a serveis públics perquè la cobertura de les prestacions estatals pràcticament és

nul·la. La taxa de natalitat és la tercera més alta del món, igual que ho és la de mortalitat infantil. L'esperança de vida és de 42,1 anys i la renda per càpita és de les més baixes del món, cosa que situa aquesta nació africana en el lloc 176 de 177 de la classificació segons l'ONU.

Els habitants de Níger pateixen les conseqüències del canvi climàtic, de l'alteració del cicle de les pluges i de les plagues de llagostes, que van afectar la regió del Sahel l'any passat. Per això, el rendiment de les collites ha estat gairebé nul i provoca escassetat d'aliments

i un increment dels preus dels productes bàsics als mercats locals. La situació es pot agreujar en els propers mesos amb l'arribada de l'estació humida, per l'augment dels casos de malària i les diarrees. Els més afectats per la fam són els nens. El Programa Mundial d'Aliments considera que calen almenys 12 milions de dòlars per atendre urgentment 1,2 milions de persones.

Compte d'emergència: «la Caixa» 2100 3291 95 2200109437 o Banco Popular 0075 0001 85 0606786759, referència «Emergència Níger». Més informació: tel. 934 877 878. (C.C.)

IRAQ

Programa de nutrició de Càritas per a 20.000 nens

BAGDAD.— Càritas Iraq continua prioritant el seu programa de nutrició infantil, una acció global d'ajuda humanitària adreçada a nens desnodrits, dones embarassades i mares lactants. Les ajudes posades en marxa per Càritas en el marc d'aquest programa arriben a una població de risc de 20.000 beneficiaris, tant musulmans com cristians. A tots ells, juntament amb l'ajuda alimentària, se'ls proporciona també assistència sanitària a través dels centres de salut de Càritas Iraq, així com tractaments mèdics gratuïts. Càritas Iraq fa la seva activitat humanitària emmig d'unes condicions de seguretat precàries. Càritas espanyola dona suport de manera específica a aquests programes sanitaris, amb aportacions econòmiques i amb l'enviament de material clínic i subministres mèdics. En els darrers sis mesos, ha enviat a l'Iraq des de Sant Sebastià i Barcelona, amb el suport de les seves respectives Càritas diocesanes i del govern basc, contenidors d'ajuda sanitària per un valor de 200.000 euros. (Zenit)

COLÒMBIA

I Trobada Nacional de sacerdots, religioses i líders indígenes catòlics

BOGOTÀ.— Per una Església amb rostres i cor indígena és el títol de la I Trobada Nacional de sacerdots, religioses i líders indígenes catòlics que se celebrarà a Bogotà del 22 al 25 de novembre. La població indígena de Colòmbia es troba en un moment important de la seva història, amb noves oportunitats i noves amenaces. D'una banda, aquests pobles indígenes estan redescobrint la seva identitat cultural i la seva capacitat de ser una alternativa de vida a un món uniformat i centrat en el lucre econòmic. Però de l'altra, corren el perill de ser absorbits per forces globalitzadores i perdre la seva identitat que han aconseguit mantenir durant segles. A més, són víctimes de diferents grups armats que provoquen morts, desplaçaments i patiment. Per tots aquests motius, l'Església catòlica cerca assumir una nova actitud que doni resposta a aquesta nova situació. Els objectius de la cimera són promoure un espai de trobada entre membres indígenes de l'Església catòlica; enfortir la identitat indígena i cristiana de sacerdots, religioses i líders; reflexionar sobre la realitat indígena d'avui, el lloc que han d'ocupar a l'Església i l'aportació de l'Església en la millora de la vida dels indígenes. (Fides)

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

☎ Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Japó

Els bisbes recorden el llançament de la bomba atòmica

■ Insten a una pau sense reserves

HIROSHIMA.— «El record és compromís per la pau.» Així ho han afirmat els bisbes d'Hiroshima i Nagasaki en commemorar el 60è aniversari del tràgic episodi que va significar per a la humanitat l'holocaust nuclear. Amb la finalitat d'encoratjar a una cultura de la pau, l'Església al Japó va programar diverses activitats amb motiu d'aquest aniversari.

Es va celebrar una processó per la pau amb el testimoni de diversos supervivents, així com una eucaristia a la ciutat d'Hiroshima. Per la seva part, nombrosos catòlics de Nagasaki, encapçalats pel seu

bisbe Catòlics va afirmar que aquesta és «una oportunitat per reflexionar sobre les lliçons deixades per la II Guerra Mundial i renovar el compromís per una pau duradora basada en la justícia». «Hiroshima y Nagasaki són recordatoris permanents per a tota la família humana de les conseqüències greus de la guerra total», va afirmar el bisbe de Spokane i president de la Conferència Episcopal, Mons. William Skylstad, en una carta enviada al bisbe de Nagoya i president de l'episcopat japonès, Mons. Agustinus Jun-ichi Nomura.

Mons. Skylstad va expressar la solidaritat dels bisbes nord-americans amb l'Església al Japó i va oferir les seves pregàries per la pau i la justícia. També va advertir que, mentre l'amenaça de la guerra nuclear s'ha reduït, l'amenaça del terrorisme s'ha incrementat. Els atacs terroristes, com la «guerra total» exemplificada per les bombes d'Hiroshima i Nagasaki, resulten una «indiscriminada destrucció i mort de civils i soldats». Va afegir que tots dos crims contra Déu i la humanitat «mereixen la mateixa i inequívoca condemna».

La memòria de la II Guerra Mundial i les bombes atòmiques «comprometen la nostra Conferència i tota l'Església a continuar treballant per la no-prolifерació nuclear i l'eliminació de les armes nuclears», va precisar el prelat nord-americà. Així mateix, va afirmar que la Conferència de Bisbes Catòlics dels EUA continuarà els seus esforços perquè el govern del seu país «deixi de confiar en les armes nuclears i es comprometi en la no-prolifерació internacional i el control de materials nuclears en aquesta època de terrorisme». (ACI)

Per tot Japó es van celebrar vigílies de pregària.

bisbe, Mons. Joseph Mitsuki Takami, van recórrer en pelegrinatge els més de 500 quilòmetres que separen aquesta ciutat d'Hiroshima.

El bisbe d'Hiroshima, Mons. Joseph Atsumi Misue, va enviar un missatge recordant les paraules de Joan Pau II quan va visitar la ciutat: «Recordar el passat és comprometre's amb el futur. Recordar Hiroshima és comprometre's amb la pau», va afirmar el prelat, alhora que convidava els catòlics japonesos a pregar i ser «apòstols de la pau».

Als EUA també es va commemorar aquest aniversari i la Conferència de Bis-

VENECUELA

Per una Església més missionera, activa i compromesa

CARACAS.— Una Església més missionera, activa i compromesa en la construcció d'una nova societat és el que ha anunciat Mons. Ovidio Pérez Morales, president de l'Assemblea Plenària de Veneçuela. El prelat va informar que durant la reunió es van prendre decisions que faran de l'Església al país una Església més bíblica i «molt més formadora de la fe dels veneçolans», perquè encara que la majoria de la població es confessa catòlica, «tenen llacunes grans en la fe i incoherències greus en la pràctica». Va afegir que es posarà èmfasi en la pastoral familiar i l'Església serà «molt més solidària i atenta a la situació dels drets humans, oberta a la participació dels laics i dialogant davant d'altres confessions». (ACI)

COREA DEL SUD

Neix una aliança civil interreligiosa en defensa de la vida i la família

SEÜL.— Membres de diverses religions han iniciat una aliança civil a Corea del Sud sobre els principis compartits de defensar la vida des del seu naixement fins a la mort, protegir la família i promoure un augment de la natalitat, així com millorar la qualitat de vida de la gent gran. La nova entitat promourà activitats, campanyes de sensibilització, de premsa, trobades i publicacions per tutelar els valors vinculats a la vida i la família. Formen part de l'aliança sobretot fidels catòlics, protestants i budistes. L'entitat farà seguiment de les polítiques governamentals, denunciarà abusos, farà propostes legislatives i treballarà per la formació de la consciència ciutadana promovent una cultura de la vida i del respecte profund a la família. (Zenit)

La missió corre via SMS

SEÜL.— Fer servir el mòbil com a instrument per a la missió: és la idea d'una parròquia de la diòcesi de Seül que ha posat en marxa un sistema d'enviament de missatges SMS per a tots els fidels. El consell pastoral de la parròquia d'Imudong ha constatat que el 80% dels fidels del territori té i fa servir regularment un mòbil. El rector, Gabriel Jun Chang-mun, ha pensat posar les noves tecnologies al servei de la missió. Ja arriben a les famílies de la parròquia missatges amb alguns versets de les escriptures de la litúrgia dominical, amb pensament espirituals per a cada dia o comunicacions d'esdeveniments i activitats pastorals. El servei ha suscitat satisfacció i això ha animat els responsables de la parròquia a continuar. Els

missatges SMS són enviats després als no catòlics i esdevenen així un autèntic instrument d'evangelització.

Prenent com a referència l'exhortació que Joan Pau II va adreçar a tots els fidels en la seva darrera carta apostòlica sobre els mitjans de comunicació social *El ràpid desenvolupament*, l'Església coreana ha intensificat el seu esforç en el sector dels mitjans de comunicació i les noves tecnologies. Els bisbes pensen en la creació d'un organisme dins de la Conferència Episcopal, que haurà d'atendre el sector dels mitjans de comunicació, les relacions amb l'exterior i el desenvolupament de projectes. La ratificació eventual d'aquest projecte tindrà lloc el proper mes de setembre amb motiu de l'assemblea dels bisbes coreans. (Fides)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐
Àsia i Oceania: 254,32 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

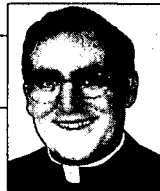
Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

El do de la fe

Pau VI, ja fa anys, feia aquesta observació sobre les coses que narren els Evangelis, que considero encara actual: «Ens adonem que aquelles coses resulten molt estranyes a la mentalitat moderna, tan extravertida, tan recalçant al coneixement per via de fe, tan incapaç per a la meditació en el santuari religiós de la consciència i tan inexperta per al llenguatge de l'oració mental.»

I és ben veritat que la fe és certa. En el discurs del dia de Pentecosta va dir sant Pere: «Que sàpiga, doncs, de cert tota la casa d'Israel que Déu l'ha constituït Senyor i Crist, aquest Jesús que vosaltres vau crucificar.» En realitat sols creu veritablement en Déu qui s'adhereix a Ell incondicionalment, qui presta a Déu el seu assentiment absolut.

La certesa de la fe té un fonament perfectament raonable: és el testimoni de Déu manifestat en la seva revelació per mitjà de Jesucrist. I alhora té també

una font que és la gràcia de l'Esperit que actua a l'interior de l'home. Per això s'ha dit que la fe «és la interiorització de la paraula de Déu». L'acció de Déu suposa una bona voluntat radical de l'home que es presenta davant d'Ell disposat a escoltar i a acceptar la seva Paraula.

La certesa pròpia del coneixement científic és radicalment diversa de la certesa de la fe. La certesa de la fe no troba el seu fonament ni en l'evidència d'allò que ha estat revelat per Déu —ja que el misteri embolcalla la veritat revelada— ni en la comprovació racional evident del mateix fet de la revelació.

Tot això ens fa veure que la fe és absolutament certa i al mateix temps és essencialment fosca. Tanmateix, la fe demana del creient un assentiment lliure. Així doncs, l'obscuritat de la fe prové del misteri; la llibertat, del fet que l'assentiment no és fruit de la conclusió d'un racio-

cini, sinó de l'acció íntima de l'Esperit, voluntàriament acceptada per l'home.

També convé dir que la certesa de la fe és contrària al dubte, però no a la recerca i a un estudi constants vers una maduració de la mateixa fe. Sant Anselm diu que «la fe mira de comprendre». I sant Agustí afirma el que segueix: «Crec per entendre i entenc per creure millor.» És inherent a la fe que el creient desitgi conèixer millor Aquell en qui ell ha posat fe i vulgui comprendre el qui la hi ha revelat. En la fe, la intel·ligència i la voluntat de l'home col·laboren amb la gràcia divina. Per a sant Tomàs «creure és un acte de l'enteniment que s'adhereix a la voluntat divina sota el mandat de la voluntat moguda per Déu mitjançant la gràcia».

La fe és do de Déu que demana la nostra col·laboració.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Una trobada d'amor

La celebració eucarística és memorial del sacrifici de Jesucrist a la Creu, i —a la vegada i inseparablement— és banquet sagrat on el mateix Jesús se'ns dona com a aliment per a la nostra ànima.

Ell havia anunciat a la sinagoga de Cafarnaüm: «Jo sóc el pa de vida» (Jn 6,35). I un any després, reunit amb els apòstols al Cenacle, quan estava a punt de ser immolat a la Creu, Jesús va instituir l'Eucaristia: «Prengué el pa —recordem a la missa— «i, dient l'acció de gràcies, el partí, i el donà als seus deixebles, tot dient: "Preneu i mengeu-ne tots, que això és el meu cos, entregat per vosaltres".» És una invitació apressant del Senyor perquè el rebem en l'Eucaristia.

L'Església recomana vivament als fidels que combreguin cada vegada que participen en la missa, sempre que tinguin les disposicions adequades (Catecisme de l'Església catòlica, n. 1.417). I quines són aquestes disposicions?

Primer de tot, a més d'estar batejats, cal conèixer

suficientment el que anem a fer. Com que en aquest sagrament rebem Jesucrist mateix, no podem acostar-nos a combregar desconsideradament, o per mera rutina, o perquè altres persones ens estan mirant. Ho hem de fer per correspondre al desig del Salvador de venir a nosaltres, i perquè en aquest aliment espiritual trobem remei per a la nostra feblesa. El sacerdot o el diaca, en el moment d'administrar la comunió, ho va recordant a tots els qui combreguen, dient: «El cos de Crist.» I el fidel que combrega, en senyal de fe en la presència real de Jesús a l'Eucaristia, respon: «Amén.»

En combregar, cal que siguem conscients de la nostra indignitat davant la grandesa del Sagrament. La litúrgia posa en els nostres llavis la confessió humil del Centurió: «Senyor, no sóc digne que entreu a casa meua; digueu-ho només de paraula, i serà salva la meua ànima» (cf. Mt 8,8). Per descomptat, no pot rebre la comunió el qui no estigui en gràcia de Déu: seria una greu falta de consideració amb Nostre Senyor. Per això, com ho recorda el

Catecisme de l'Església catòlica, «si algú té consciència d'haver pecat mortalment, no ha d'acostar-se a l'Eucaristia sense haver rebut prèviament l'absolució en el sagrament de la Penitència» (n. 1415).

La pietat i el respecte al Senyor es manifesten també en el capteniment exterior: en l'atenció amb què hi participem, en la preparació orant, fins i tot —si és possible— en la manera polida de vestir. Aquest és també el sentit del dejuni eucarístic —no prendre aliments durant una hora abans de combregar—, que ens ajuda a tenir present, des d'un temps abans, el que ens disposem a realitzar i a adonar-nos de la seva transcendència.

Un bon fruit de l'Any de l'Eucaristia serà el fet de posar-nos en disposició —per la pregària i la Reconciliació— de rebre la comunió amb freqüència. Preparem-nos bé interiorment, desitgem-la, considerem que, sent la unió íntima amb Jesucrist, ha de ser, també per part nostra, una trobada d'amor.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Llucià Pou Sabaté
Historiador i teòleg

Santedat i identificació amb Jesucrist

Recordo un noi d'11 anys que em va dir: «Què tinc a veure jo amb algú com Jesús, que va viure fa tant de temps?; per què hem de pensar tant en la seva vida i la seva mort?» Potser ens han enganyat mostrant-nos un Jesús extern, que es penja en un pòster com algú digne de ser imitat, que va saber estimar, un revolucionari, el fill de Déu que va venir a la terra... Diuen que un que es va convertir a la fe va anar a una llibreria a demanar una vida de Jesús, i li van ensenyar el famós llibre de Kempis: «Aquí tenim *La imitació de Crist*.» I ell va respondre: «No vull una imitació de Crist, vull l'autèntic.» Les paraules canvien amb el temps, i la paraula «imitació» ara pot tenir un sentit més pobre que abans, sense interioritat. De tota manera, la vida cristiana no és una simple imitació d'un model extern encara que sigui el d'algú com Jesús, ni fer el que està escrit en un llibre, o el que predica l'Església —per descomptat que és el seguiment de Jesús i la imitació de la seva doctrina—, és molt més: en el Baptisme se'ns comunica una vida nova, que ens fa «partícips de la vida divina, de la seva naturalesa» (2Pe 1,4).

La santedat és la perfecció de la filiació divina, deia sant Josepmaria Escrivà. I només es pot ser fill de Déu en Crist, imitant la seva vida d'una manera íntima, «conformant-s'hi». La paraula grega que traduïm per conformar, diu Auer, té dos sentits: d'una banda, «posar-se a la pell» de l'altre com feien els del teatre posant-se la pell dels animals que representaven, i l'altre és «submergir-se» com el qui s'enfonsa en l'aigua, en el baptisme, o com diuen els místics referint-se a Jesús: «Tu t'has de perdre en Ell.» Així de forta és l'expressió «conformar»: «fer-se a la forma», participar de la seva vida, dels sentiments. És a dir, el fill de Déu se sent motivat, en la mesura que és possible en una criatura, a reviuir la vida de Jesús i allargar-la en la pròpia, perquè la gràcia que Ell ens va

guanyar és participació de la que inhabita a la seva ànima: «Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist» (Fl 2,5).

Aquesta conformació es fa per la gràcia i en aquesta pràctica de les virtuts teològals i dels dons de l'Esperit Sant, en una docilitat que és deixar-se endur per l'Esperit de Déu (cf. Rm 8,14), com explicava Ramón García de Haro: «La nostra divinització és una participació progressiva en la plena, única i irreplicable divinització de la seva natura humana. Per això, la nostra fe i la nostra esperança, per les quals ja ara participem de l'amor de Crist, són una incoació de la visió de què gaudirem en la benaurança eterna, on la caritat serà —en cadascú en la seva mesura— perfecta. La fe creix com a experiència sempre més certa —i dins de la foscor que li és pròpia, més propera a la visió— que el Pare ens estima i l'esperança progressa com a confiança —cada cop més segura— que la unió que en aquesta vida temporal posseïm per una caritat imperfecta es farà perfecta i eterna en la benaurança, on la visió farà ple l'amor. Aquesta unió creixent i viscuda de caritat amb Déu, basada en el progrés de la fe i l'esperança —és a dir, en la convicció sempre més vital i operativa que l'amor que ens anima és el mateix amor de Crist, vessat en nosaltres per l'Esperit Sant—, teixeix l'avanç en la identificació amb Crist.» Així ens ho desitja sant Pau: «El Pare, de qui rep el nom tota família, tant al cel com a la terra, li prego que, per la riquesa de la seva glòria, consolidi amb la força del seu Esperit allò que sou en el vostre interior; que, per la fe, faci habitar el Crist en el vostre cor, i així, arrelats i fonamentats en l'amor, sigueu capaços de comprendre, amb tot el poble sant, l'amplada i la llargada, l'alçada i la profunditat de l'amor de Crist; que arribi a conèixer aquest amor que sobrepassa tot coneixement i, així, entreu del tot a la plenitud de Déu» (Ef 3,14-19).

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Comprendre els altres

Solem dir que cal comprendre els altres. Prou que és veritat. Això no obstant, la frase correcta seria aquesta: «Ens hem d'esforçar primer a comprendre els altres abans d'esperar que els altres ens compreguin a nosaltres.»

Heus aquí un consell assenyat i lògic. Però és difícil. Per comprendre els altres és necessari escoltar-los. La capacitat d'escoltar, pel que es veu, no és un do gaire corrent. Hi ha persones a qui ningú no escolta mai. Trobar algú que escolti és trobar una perla preciosa. La veritat és que es necessiten persones que escoltin els altres.

No sé si el lector ha pogut comprovar el següent: parles amb algú sobre un problema d'interès no sols per a tu, sinó, fins i tot, per a un bé comú, i tens la sensació que l'interlocutor no t'escolta. És fàcil adonar-se que l'altre no t'escolta. S'endevina fàcilment quan aquell a qui acuts, mentre li parles, té el pensament en un altre indret. La veritat és que ja no veus la necessitat de prosseguir la conversa. I difícilment recorreràs a demanar ajut o consell a aquesta persona.

Hi ha un gest, evidència que no t'escolten o que destorbes, que és molt antipàtic i gens caritatiu. La cosa funciona així. Estàs parlant amb algú altre, no per assumpte banal i havent demanat prèviament l'hora de la cita. Aquest que teòricament t'està escoltant, de cop, mira el seu rellotge de polsera. Els asseguro que si em passa això, jo mateix, com que no vull

molestar ningú, poso fi discretament i ràpidament a la conversa. Això puc assegurar que m'ha estat útil. Procuo no mirar la polsera quan rebo visites. És veritat que hi ha persones inoportunes i que jo puc molestar amb la meua proximitat verbal. Però val més fixar un temps determinat per a qui et ve a trobar, prèvia demanda.

La idea del començament es pot desenvolupar amb aquesta: «Qui té problemes per escoltar els altres és incapaç d'escoltar-se a si mateix.» Aquest només presta atenció al que li és plaent i es perd moltes satisfaccions de l'existència. «Només qui escolta l'altre sap *sinergitzar*» (la sinergia és l'associació o cooperació de moviments per tal de dur a terme una funció determinada).

Afirma un escriptor que «qui escolta l'altre, descobrirà immediatament les sinergies: trobarà on es complementa amb altres humans i descobrirà la manera de crear valors tots junts.» Explica Stephen. R. Covey que, durant una temporada, havia fet de predicador mormó al Hyde Park. Els borratxos li tiraven ampolles buides. I ell es deprimia. Continuava predicant, però cansat. Fins que va començar a donar primer la paraula a aquells borratxos. Els deia: «Senyor, digui'm que espera vostè de la vida després d'aquesta vida?» «Si jo els escoltava atentament, llavors ells acabaven escoltant-me. És curiós com molt poca gent s'adona d'això.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Palmeres

Qui hagi vist anant pel desert una palmera, no la mirerà mai més indiferent. Em refereixo a la datilera, a la *Phoenix dactylifera*, segons la nomenclatura universal. Abundant per on es desplaçava el poble hebreu en el seu èxode i abundant també en algunes parts de Terra Santa. Si qui l'albira és un beduí se n'alegrarà, ja que és senyal que hi trobarà aigua o restes d'humitat, cosa que li és imprescindible. Hi trobarà dàtils suculents, i es diu que aquest home és capaç de subsistir si en disposa almenys de cinc al dia.

Si qui la veu està enamorat i és home, pensarà que la seva esveltesa és semblant a la cintura de la seva estimada (Ct 7,8); si és dona, somiarà, en veure'n els gotims, en els rulls del seu promès (Ct 5,11). Si s'asseu a la seva ombra, s'imaginarà que té al costat la profetessa Dèbora, que pausadament rep, escolta i aconsella amb coratge el poble (Jt 4,5). Si algú li ofereix una coca feta amb els fruits aixafats i madurs, pensarà que ha retrocedit a una festa ancestral de l'Israel bíblic. Si al vestit d'una beduína hi veu brodades en sanefa les siluetes de l'arbre, creurà que potser es tracta d'algun retall dels teixits que adornaven el Temple. Si comprova la robustesa del tronc, que és capaç de gronxar-se sense esberlar-se, evocarà la mateixa Saviesa increada, com es va voler definir a l'Eclesiàstic (24,14). Si veu uns noiets jugant amb les enormes fulles, somiarà que es troba a les populars i bullicioses festes de la tardor, en els temps en què les tasques agrícoles regulaven la vida d'Israel. Potser també recordi el profeta Ezequiel, que l'anomena en més d'11 ocasions als textos.

La palmera fa ombra, però a prop seu es constata que té una gran fortalesa que assegura, que protegeix amb la seva ombra. Descobreix a més vora seu que, a part de fer ombra, en la palmera hi ha valentia. Al desert hi ha roques, sorra, herbot dur i fins arbustos d'espines esmolades, però establerts al terreny, cap d'ells no s'atreveix a enlairar-se gaire. En recorda un, i no s'estranya en reconèixer-lo, que el just és semblant a una palmera, com ho defineix el Llibre (Sal 92,13). I lamenta que per aquests indrets entre el materialisme que campa a gust, trobi potser algú dels que anomenen practicants, complidors, seriosos i dirigents prudents, és a dir autoritats covardes, però difícilment es troba amb profetes audaços, arriscats feliçment en projectes de santedat radical. Ho pensa perquè veu el tronc de la palmera que no es divideix ni es dispersa mai, sempre puja absolutament amunt, sense torçar-se, sense laterals ni branques distretes.

He vist a Jerusalem i a Hebron algun enterrament. Els que acompanyen el difunt enarboren fulles de palmera. No pas artificioses palmes rígides i descolodides, com les que entre nosaltres es llueixen per satisfacció de rics el Diumenge de Rams. Són com aquelles que diu l'Evangeli que van tallar per aclamar el Senyor, agitant-les en honor seu, quan va entrar a Jerusalem. A la vora del lloc del baptisme de Jesús, abans hi havia un convent franciscà envoltat d'algunes palmeres que fa temps que es van assecar. Era frontera conflictiva i l'exèrcit hi va plantar mines perverses. Penseu, en recordar-ho que, allà i aquí, s'han assecat les palmeres, sí, s'ha assecat l'alegria d'entre els fills dels homes (Jl 1,12). Qui s'atrevirà a plantar de nou l'esperança?

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

La fe cristiana

Què significa per a una persona tenir fe en Crist? Com s'expressa aquesta fe? És visible per als altres el fet que algú visqui la seva fe? La fe implica l'eliminació de qualsevol dubte i el gaudi de claredats meridians? Quin paper hi fa l'Església, la comunitat cristiana, en el desenvolupament de la fe? La fe consisteix en un recurs de poder per domesticar l'home i poder manipular-lo amb més facilitat? La fe cristiana té respostes per als desafiaments de l'home i de la dona d'avui? Val la pena apostar tant en el camp de la fe, quan les seguretats d'un més enllà no són tan evidents? Com interpretar la frase tan gastada de «jo crec en Déu però no crec en l'Església»? La fe s'ha de reflectir en la meua conducta personal i social? Com puc estar segur que quan reso Déu m'escolta? Té sentit una espiritualitat cristiana que es compromet a favor de la justícia i de la transformació social?...

Moltes persones s'han plantejat algun cop aquestes preguntes o altres de similars. Peter Seewald va formular aquesta qüestió al cardenal Ratzinger: «Quants camins hi ha per arribar a Déu?» La seva resposta va ser: «Tants com homes. Perquè, fins i tot dins d'una mateixa fe, cadascú té el seu propi camí personal» (*La sal de la terra*). Recórrer aquest camí personal no és tasca fàcil. Hi ha moltes dificultats. N'hi ha que sorgeixen del mateix itinerari. Altres, d'un ambient que no afavoreix la creença en realitats invisibles. Es vol reduir el món a l'esfera dels fenòmens comprovables, amb la qual cosa s'exclou d'aquesta manera una dimensió que escapa als controls científics. Seria desitjable que cadascú fos capaç d'afrontar amb sinceritat i obertura de cor les preguntes formulades. Sense ideologies ni defenses fàcils. Potser ens hi juguem més del que ens imaginem. Els problemes de fons, especialment en la segona part de la vida, apunten al sentit, que és justament l'àmbit de la fe. La relació personal amb Crist és inherent a la fe cristiana. El punt clau és si Jesús queda reduït a un personatge il·lustre, a un gran savi de la humanitat, com solen divulgar els grups de la *New Age*, o si té caràcter diví. El primer és compartit per tota persona amb un mínim de coneixement històric, cultural o religiós. El segon és essencialment cristià. Tant una forma de pensar com l'altra no són el mateix ni tenen conseqüències similars.

La comunitat cristiana com a àmbit on la fe personal troba el seu sentit ple, segons els ensenyaments de Jesús, és imprescindible per a una vivència plena de la fe. Hi ha qui decideix prescindir de l'Església basant-se en els múltiples defectes, infidelitats i mancances que s'hi observen. De tot això, n'hi ha hagut molt, encara n'hi ha i, lamentablement, n'hi haurà en el futur. La institució molesta. N'hi ha prou d'obrir els llibres de la Bíblia per adonar-se que Déu es fa present en els trets tortuosos de la història humana. En els relats bíblics hi ha tot un ventall d'assassinats, violacions de drets humans, guerres, ambicions... Cal esforçar-se per construir una Església més santa i una societat més bona. Renunciar a aquest objectiu comprometria la qualitat i el valor de la nostra fe. Però renunciar a la nostra fe perquè no s'ha aconseguit aquest objectiu només mostraria la frivolitat d'una visió superficial. La fe encarnada ens empeny a continuar millorant la realitat des de l'òptica de Jesús. Esperar que l'Església sigui perfecta per fer el primer pas és condemnar-se a la paràlisi total. Podem massacrar qui vulguem, des del Papa al darrer creient, però «qui estigui lliure de pecat que llenci la primera pedra».

Notes insignificants

Germà Adrià

Antologia de pobresa

Els caps de setmana els tinc destinats a atendre visites. I hi ha dies que són una antologia de pobresa; de coses rares, per a qui viu una vida normalitzada. Avui diumenge, fins ara, les cinc de la tarda, he rebut dotze visites. Heus ací cinc d'elles:

- 1.— L'Olar. Conegut des que tenia 8 anys. Ara en té 44. Ve totes les setmanes a xerrar una estona i que el convidi. Avui m'ha donat la gran notícia: demà, dilluns, començarà a treballar. Sí, començarà, perquè no ha treballat mai. Té un do especial de simpatia i ha pogut viure sense treballar: nits al carrer, dinars en menjadors públics, de vegades. Sempre se n'ha sortit. Aguantarà vuit dies a la feina? Se sent important: demà, de conserge. I el vestiran elegantment. M'agradarà veure'l, perquè té bona figura.
- 2.— Li van dir que vingués a veure'm. I ha vingut. Una jove catalana que vivia prop de Barcelona. Entra. He d'advertir-la que no sóc pare, sinó germà. S'asseu i comença a plorar. Plora a llàgrima viva gairebé mitja hora sense poder parlar. Moltes nits al carrer. Gana. No s'ha prostituït. No li va. Ha recorregut moltes oficines. Diu ella que en cap l'han volgut escoltar (és difícil escoltar-la entre el regust de les llàgrimes).

Que li he de resoldre la vida; que he de buscar-li algun lloc per viure; que li van dir que jo a l'Hospitalet tenia una casa per rebre la gent; que li han dit que jo puc més que ningú. I, és clar, no pot entendre que jo, ara, puc menys que ningú. I que ja no sóc a aquella casa d'acollida. I que no tinc diners per pagar-li una

pensió. I que no puc fer que el jutge rectifiqui una sentència a favor seu... No, no em pot entendre. Plorant la porto a un bar i faig que li serveixin menjar. I la deixo menjant delerosament.

- 3.— Salvi ve amb diferents papers. Malalt de sida. Al pis d'acollida l'han convidat a buscar un treball que pugui fer. I ha anat a dues entitats que presumeixen de buscar feina i trobar-ne. I totes dues li han donat una llista. Ha anat a algunes de les adreces, però no només no ha trobat la feina que li van dir, sinó que en una li han dit que ja n'estaven farts, de rebre indesitjables.
 - 4.— Juanju ve amb una de les seves nenes. Juanju va sortir ahir de l'hospital, on hi ha estat vint dies a la secció especial per a malalts de sida. Els metges li han dit que s'ha de cuidar molt perquè està molt malament. I li han donat l'alta. I continuarà vivint en una mena de cova amb els seus tres fills i la seva dona. No sap si se'n recordarà, de prendre les medicines.
- Li proposo anar a un pis de malalts. No ho vol. Vol morir al costat dels seus fills i de la seva dona, que no el pot cuidar.
- 5.— Trec el cap per la porta. S'atura a saludar-me la Miageli, malalta de sida. Primeta, però amb els ulls encara captivadors. Anava cap al carrer de Sant Ramon. Sí, ja sap que no podrà competir amb aquelles joves de l'Est, llampants. Però ella s'oferirà per pocs euros i, a més, no exigirà preservatiu.
- Aquest matí, a missa a la catedral, hem dit una intenció pels pobres. Encara bo.

Zoom

Eduard Brufau

Aquesta és la imatge de la Mare de Déu d'Urakami, venerada a la catedral de la ciutat de Nagasaki. La talla, inspirada en la Immaculada Concepció de Murillo, va quedar en aquest estat arran del llançament de la bomba atòmica ara fa 60 anys, que va encertat de ple el barri cristià de la població. Coincidint amb aquest aniversari, s'ha inaugurat a la catedral de Nagasaki una capella per a la imatge i l'activa comunitat cristiana nipona ha començat una campanya perquè la imatge de «Maria bombardejada», com també és coneguda, sigui declarada patrimoni de la humanitat.

GESTIO

immobiliària

www.gestioandia.es

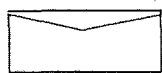
93 451 50 00

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

Resposta al terrorisme? Educació moral

Nova York, Bali, Madrid i ara Londres i Egipte conformen un eix de la presència del mal físic i moral en la història contemporània que ha posat fi a les il·lusions dels qui sostenien un progrés il·limitat basat en el somni de la raó. La massacre terrorista manifesta un menyspreu absolut per la vida humana, reflex del nihilisme que n'alimenta els autors. La seva referència moral última és aconseguir el truncament del nostre sistema de convivència sense escatir mitjans.

El terrorisme islamista atempta contra la humanitat, contra la democràcia i contra els valors que han fet en la història que es consolidin els drets humans fonamentals i les seves formes de convivència. És cert que els terroristes cerquen crear un clima de terror que genera una desestabilització i una sospita sistemàtica en les relacions humanes. S'alteren, per tant, les condicions de normalitat social. Però si tot terrorisme és execrable, ho és més el que es justifica fent servir el nom de Déu o la religió.

El terrorisme és contrari a la naturalesa de qualsevol religió revelada. La resposta contundent de les forces de seguretat és necessària, però no n'hi ha

prou per combatre l'amenaça terrorista permanent. Cal que Occident faci un examen de consciència seriós sobre les bases morals que li permetran de respondre als reptes del futur. El relativisme moral i cultural és un camí suïcida: és urgent una educació basada en l'afirmació radical de la dignitat sagrada de tota persona i en la responsabilitat amb el bé comú de tota la família humana.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Baños de Valdearados (Burgos)

Germans? Sí

Ara que aconseguim que la integració, la participació i la col·laboració en el misteri cabdal de la nostra fe —l'Eucaristia— sigui més realista, podríem indagar en els motius d'aquesta millora. Un d'ells és la cura a preparar i proclamar la pregària, reflex d'un viure quotidià ple de trontolls i de dificultats.

No hem de descuidar, però, els germans sofrents. Per exemple, l'horrorosa tragèdia dels saharisans, mancats d'ajudes peremptòries; fins i tot de res-

ponsoris per a alguns d'ells, els que no han pogut arribar a la terra promesa. Com els acceptem?, com els acollim?, on és la nostra amabilitat? Pensem per un moment amb el tracte que experimenten del nostre Pare, excels. Quin dubte hi ha.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

Estic molt content de ser capellà missioner

En el número de *Catalunya Cristiana* corresponent al 30 de juny passat es publicava una carta meua titulada: «Estic molt content de ser capellà.» Avui repeteixo el que vaig dir en aquella ocasió, però afegint-hi: «Estic molt content de ser capellà missioner.» Tot prevere, pel mer fet de ser-ho, ja és missioner. Sóc capellà i pertanyo a una casa de missions, concretament a la Casa Missió de Banyoles, al bisbat de Girona. Ja fa 55 anys que en formo part i me'n sento molt orgullós. Per això repeteixo: «Estic molt content de ser capellà missioner.» És a dir, capellà específicament missioner.

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

20 ANYS DE LA DESPENALITZACIÓ DE L'AVORTAMENT (1)

Els tres supòsits despenalitzats

El 27 de juny del 1985, ara fa vint anys, el Congrés espanyol va aprovar «la interrupció voluntària de l'embaràs» per a tres supòsits: «quan perilla la vida o la salut mental de la mare», «per evitar l'arribada d'un disminuït» i «quan l'embaràs es produeix per violació».

1r. Quan perilla la vida de la mare.

El Dr. Ramiro Rivera, cardiòleg i president, en el seu dia, de l'Associació de Col·legis de Metges d'Espanya, va declarar, quan es discutia la llei, que havia hagut d'atendre moltes pacients embarassades i amb greus problemes de cor, però que no s'havia trobat amb un sol cas en què fos necessària la interrupció de l'embaràs per salvar la vida de la mare.

Per la seva part, el Dr. Nathanson, autoritat mundial en aquesta matèria, és taxatiu: «En la situació mèdica actual és impossible que es doni la circumstància que la no-interrupció de l'embaràs signifiqui la mort de la mare.» I el Dr. Horno, cap de Maternitat de la Seguretat Social de Saragossa, s'expressa així: «Dels 65.000 parts que ha atès el meu departament no hi ha hagut un sol cas en què haguem arribat a plantejar aquesta disjuntiva.»

Però, posant-nos en el pitjor dels casos, suposem que en una circumstància determinada el dilema s'arribés a plantejar: «La vida de la mare corre un gravíssim perill si no s'elimina el nen.» Doncs la doctrina continua sent la mateixa: allí hi ha dues vides i no en podem eliminar directament una per salvar-ne una altra. Això no vol dir que deixem morir les dues, sinó que posem tots els mitjans per salvar-les totes dues. Però entre aquests mitjans no hem de posar mai el de matar-ne una de les dues.

2n. Per evitar l'arribada d'un disminuït.

Recordem el cas divulgat per la revista francesa *Science et Vie*: «El pare és sifilític i la mare, tuberculosa. Ja han tingut quatre fills. El primer és cec, el segon va morir

en néixer, el tercer és sordmut i el quart, tuberculós. S'anuncia un cinquè embaràs. Vostè aconsellaria d'intrompre'l?», pregunta la revista. I es contesta ella mateixa: «Amb tota seguretat, la resposta de la immensa majoria dels lectors seria afirmativa: "Sí, a la vista d'aquests antecedents el més prudent seria avortar..." I hauríem eliminat Beethoven!»

No: no hi ha certesa que el nen que arriba sigui deficient. Però, posant-nos en el pitjor, suposem que en un cas determinat detectem amb absoluta certesa que sí, que el nen que ha de néixer ve amb una anomalia. Qui som nosaltres per eliminar-lo? Des del moment en què existeix una vida humana ningú no pot tenir el dret de destruir-la. El dret a la vida neix pel fet de ser viu, no de ser normal!

3r. Quan l'embaràs es produeix per violació.

És poc menys que impossible que la dona violada concebi. I això per les circumstàncies anormals de violència, vessament fora de la vagina, etc., en què la violació es du a terme. Però suposem que, en un cas determinat, la concepció s'esdevé. Una veritat és clara: el nen és innocent. No matem el violador i, en canvi, matem l'innocent?

«Però... i l'angoixa de la dona violada?», insisteixen els avortistes. A la qual cosa responem: seria inhumà desconèixer l'angoixa viscuda per la dona violada en el moment de la violació i en els dies posteriors fins que comprova que està embarassada. Però més inhumà encara seria afegir a aquesta angoixa, ja irremeiable, el trauma de l'assassinat del propi fill. Qui li diu a aquesta dona que aquest nen no serà per a ella, el dia de demà, font de les alegries més pures? I si malgrat tot no el vol, no seria millor que, en lloc d'eliminar-lo, el doni als qui volen adoptar-ne un? A l'Estat espanyol, de cada cent matrimonis, quinze, més o menys, no tenen fills i volen adoptar-ne un. És just que la mare que no el vol prefereixi eliminar-lo en lloc de donar-lo als pares que somien a tenir-lo?

LUIS RIESGO MÉNGUEZ
Madrid

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Distraccions

—Quan reso em distrec continuament. Quant de temps hem de resar? També em passa a la missa. Perdo el fil i no m'assabento del que diuen. És pecat i m'he de confessar? Com puc evitar-ho? Una última cosa: no podrien ser més breus les misses dominicals? El cert és que les trobo molt llargues...

—La concentració o l'atenció que posem en les coses pot ser una qualitat o una virtut. Qualitat si la tenim sense esforç, virtut si ens exercitem a adquirir-la amb actes repetits de concentració. Tingui en compte que les qualitats, si no les mantenim amb esforç, s'acaben perdent. En la seva consulta detecto una bona dosi de mandra i d'ingenuïtat. Creu que resar bé és tan fàcil? El primer pas és demanar al Senyor el do de la pregària. Que l'Esperit susciti en nosaltres el desig i el gust per resar. Després, col·laborar en l'acollida d'aquest do tan gran. Un bon mitjà és preparar la pregària amb una certa antelació. Si vostè hagués de ser rebuda pel Rei, per posar un exemple, no és cert que esperaria amb molt d'interès la trobada i la prepararia amb gran diligència? Doncs consideri que en la pregària acudeix a la presència de Déu, que no únicament és Rei de Reis sinó que a més és Aquell que més ens estima. Els autors espirituals recorden que quan preguem hem de considerar sempre a qui ens dirigim i què li diem. Distracció equival a negligència i, si no posem els mitjans per combatre-la, a imperfecció, immaduresa i impertinència.

És bo dedicar un temps a la pregària, establert cada dia en el nostre horari. L'ordre sempre hi ajuda. Procurem que sigui un temps oportú i no deixem per al Senyor del temps les engrunes del nostre. N'hi haurà prou amb quinze o vint minuts per obtenir importants progressos en la nostra vida cristiana. Pot ajudar-se de textos de la Sagrada Escriptura, de la litúrgia i d'autors espirituals reconeguts. No únicament es tracta de parlar. També d'escoltar les mocions de l'Esperit de Déu. Sempre que pugui faci pregària davant del Santíssim Sagrament. Si no és possible, cerqui un indret retirat on no pugui ser molestada per visites ni telèfons. En el bon temps també ajuda fer pregària en plena naturalesa, meditant, llegint un bon llibre o desgranant el Sant Rosari. Deixi que en la seva pregària ressonin les necessitats de l'Església i del món. Recordi's, fins i tot faci'n una llista, de les persones per les quals vol resar. En el seu examen particular verifiqui els seus progressos. Pot preparar la missa llegint a casa amb antelació les lectures de la paraula de Déu i les oracions del dia. Ofereixi's per a algun servei en la litúrgia. A les llibreries religioses hi trobarà fulletons molt ben preparats amb aquesta finalitat importantíssima: viure a fons la celebració de la missa. D'altra banda, quan vagi creixent el seu amor a Déu veurà que la durada de la missa li semblarà molt més curta...

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org

apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 1)

AGOST

21. Diumenge

XXI de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 22,19-23 / Salm 137 / Romans 11,33-36 / Mateu 16,13-20
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pius X, p.; Privat, b. i mr.; Bonosi i Maximà, mr.; Santes, Ciríaca, mr.

Festa Major: a Albinyana, Alió, Alpicat, Avinyonet del Penedès, Baix Pallars, Balenyà, Batea, Bellaguarda, Bellmunt d'Urgell, Bordils, Campllong, Casserres, Castellnou de Bages, Cubells, l'Espluga Calba, Farrera, la Floresta, Fonollosa, els Guiamets, Maldà, el Masroig, Massalcoreig, Mollet del Vallès, Montferri, Passanant, Peramola, Planols, Puigverd de Lleida, Sant Antoni de Vilamajor, Sant Martí Sesgueioles, Santa Coloma de Queralt, la Sénia, Tàrn, la Vall d'en Bas, Vilablareix i el Vilosell.

22. Dilluns

La Mare de Déu, reina (MO), Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 1,1-5.8b-10 / Salm 149 / Mateu 23,13-22
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Timoteu, mr.

23. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 2,1-8 / Salm 138 / Mateu 23,23-26. Si es vol: *Santa Rosa de Lima (MLI), Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip Benici, prev.; Santes, Rosa de Lima, rel.

24. Dimecres

Sant Bartomeu (F), Vermell. Lectures: Apocalipsi 21,9b-14 / Salm 144 / Joan 1,45-51
ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Emília de Viar, vg. i fund.; Àurea, vg. i mr.
Festa Major: a Algerri, l'Argentera, Cantallops, Freginals, Igualada, el Montmell, Prat de Comte, Ribarroja, Roda de Barà, Sant Bartomeu del Grau, Sidamon, Tordera, Vallbona d'Anoia i Vilanova del Vallès.

25. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 3,7-13 / Salm 89 / Mateu 24,42-51. Si es vol: *Sant Lluís de França (MLI), Blanc.* LLEIDA i URGELL: *Sant Josep de Calassanç (MO / altres diòcesis, MLI), Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Genís, mr.; Santes, Patrícia.
Festa Major: a l'Ametlla del Vallès, Granollers, Navàs, Orís, Sant Agustí de Lluçanès, Santa Oliva, Taradell, Torrelles de Foix i Vilassar de Dalt.

26. Divendres

Santa Teresa de Jesús Jornet (MO), Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 4,1-8 / Salm 96 / Mateu 25,1-13
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cesari d'Arles, b.; Zeferí, p. i mr.; Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev.

27. Dissabte

Santa Mònica (MO), Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 4,9-11 / Salm 97 / Mateu 25,14-30
Festa Major: a Palau-solità i Plegamans.

Lectures bíbliques

Diumenge XXI de durant l'any

Primera lectura

Is 22,19-23

*Li posaré a l'espatlla
la clau del palau de David*

Lectura del llibre d'Isaïes:

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert ningú no tancarà, i quan haurà tancat ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

Salm responsorial

137

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor,
us vull cantar a la presència des àngels.
Em prosterno davant del santuari.

*R. El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, Senyor.*

Enalteixo el vostre nom,
perquè estimeu i sou fidel.
Sempre que us invocava, m'heu escoltat,
heu enfortit la meva ànima. **R.**

El Senyor és excels, però es mira els humils,
mentre que els altius, els esguarda de lluny.
El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, Senyor. **R.**

Segona lectura

Rm 11,33-36

*Tot ve d'ell, passa per ell
i s'encamina cap a ell*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a Ell per sempre, amén.

Al·leluia

Mt 16,18

*Tu ets Pere.
Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església
i les portes del Reialme de la Mort no li podran
resistir.*

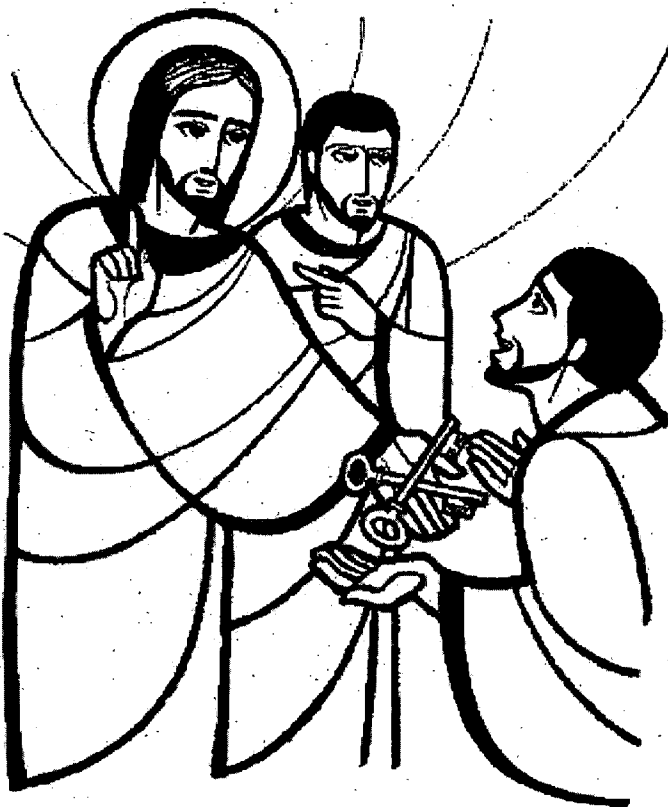
Evangelí

Mt 16,13-20

Tu ets Pere. Et donaré les claus del Regne del cel

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres que és Jeremies o algun altre dels profetes.» Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill de Déu viu.» Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.» Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

«Hem vingut a adorar-lo» (Mateu 2,2)

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Un lema per a les jornades de Colònia

Aquesta setmana culmina tota la preparació de les Jornades Mundials de la Joventut que el papa Joan Pau II va convocar aquesta vegada a la ciutat alemanya de Colònia. La presència del papa Benet XVI, especialment a la missa del diumenge 21 d'agost, donarà tot el seu relleu i significat a aquest aplec que tantes vegades, i amb tant d'entusiasme juvenil, va presidir el papa Joan Pau II. Com en totes les altres ocasions, la temàtica de reflexió que acompanya les Jornades està marcada per un lema que posa el mateix Papa. En aquesta ocasió es tracta d'unes paraules de l'evangeli de Mateu, en la narració dels mags: «Hem vingut a adorar-lo.» En el context original, es tracta del que podríem anomenar interrogant inicial dels mags en arribar a Jerusalem: «On és el rei dels jueus que acaba de néixer? Hem vist sortir la seva estrella i venim a adorar-lo» (Mt 2,2). L'evangeli de Mateu posa aquesta pregunta d'una manera oberta, com si els mags ho preguntesin a molta gent, o a tothom. Herodes i amb ell tot Jerusalem, es va inquietar (vegeu Mt 2,3). Allò no estava previst!...

Potser el papa Joan Pau II va voler donar aquest lema a causa de l'especial devoció que hi ha als Tres Reis a la catedral de Colònia, i enllaçar així amb la pietat local el conjunt dels participants. Però, alhora, va veure en aquest lema una connexió profunda amb l'Any de l'Eucaristia. Diu així en la carta apostòlica *Mane nobis-*

cum Domine, n. 30: «Espero molt de vosaltres, joves, alhora que us recordo la cita per a la Jornada Mundial de la Joventut a Colònia. El lema previst —“Hem vingut a adorar-lo”— s'adapta especialment a suggerir-vos l'actitud més adequada per viure aquest any eucarístic. Porteu a l'encontre amb Jesús, amagat sota el vel eucarístic, tot l'entusiasme de la vostra edat, de la vostra esperança, de la vostra capacitat d'estimar.»

Tres reflexions actuals

Els veurem, aquests dies, aquests joves d'arreu, reunits a Colònia com ho han fet en altres llocs, en els anys precedents. Preguem per ells, perquè s'identifiquin amb les paraules dels mags, i en siguin com l'altaveu per a tot el món. Pot ésser, i esperem que ho serà, un gran moment missioner. No es reuniran per protestar contra ningú, ni per organitzar un fòrum de reivindicacions, ni per un *happening* entorn d'ídols musicals o esportius. Van a Colònia per adorar el Senyor, i fer-ho d'una manera pública, visible, no desafiadora però sí segura. Quan l'adoració és vertadera desapareix tota temptació d'autocelebrar-se. Com diu una cançó: «No adoreu a ningú, a ningú més que a Ell!» Reunits per adorar el Senyor donen testimoni que no hi ha res al món que pugui posar-se al davant de Déu en les aspiracions de l'home. D'aquesta manera, el testimoni dels joves cristians a Colònia pot convertir-se en una font «d'inquietud» per a la nostra societat, com ho fou el

propòsit dels mags per a Herodes i per a tot Jerusalem. Que Déu ho vulgui!

Una segona reflexió es planteja a partir de l'Eucaristia. L'adoració eucarística és l'experiència més directa que podem tenir, en l'Església, d'adorar el Senyor. Els joves de Colònia tindran oportunitat d'adorar el Santíssim Sagrament, en la celebració i fora de la celebració. Conrear el sentit d'adoració és important per acostar-se fructuosament a l'Eucaristia. Quan es participa amb fe en la celebració es nodreix l'actitud d'adoració envers el Crist present i, en comunió amb el sacrifici de Crist, l'esperit de glorificació de la Santa Trinitat. Això mateix s'allarga, després, en pregària privada en l'adoració del Santíssim Sagrament. L'adoració eucarística dels joves a Colònia pot ajudar-los a fer un plantejament més profund del que és la missa, massa vegades vista com llunyana i sense interès quan no s'organitza de la manera que es vol. Que Déu ho vulgui!

Una tercera reflexió ve de la narració de Mateu. Després d'adorar, els mags tornaren a casa per un altre camí, perquè sabien que Herodes amenaçava l'infant. Aquests joves, quan tornin de Colònia, per quin camí vindran? Herodes i tot Jerusalem —la nostra societat amb tots els seus plantejaments— continuaran al·lucinat. Ens correspon a tots, també a ells, mantenir l'esperit alerta. La professió de fe de Pere, mantinguda en l'Església d'avui en primer lloc pel papa Benet XVI, és el punt de referència necessari. Que Déu ho vulgui!

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ **Nascuda a Aitona l'any 1843**
- ❑ **Cofundadora de les Germanetes dels Ancians Desemparats**
- ❑ **Com a superiora va donar a la congregació una gran vitalitat**
- ❑ **Va morir a Llíria l'any 1897**
- ❑ **Canonitzada per Pau VI l'any 1974**

Teresa de Jesús Jornet i Ibars pertanyia a una família pagesa del baix Segre que ja tenia una tradició forta de vocacions religioses. Sense anar més lluny, el seu oncle era el beat Francesc Palau i Quer, fundador de les Carmelites Descalces Missioneres. Així, no és estrany que la jove Teresa, quan va sentir la crida de Déu, optés per entrar a la congregació fundada pel seu tiet. Però quan aquest va morir, el 1872, la nostra santa va deixar la congregació i durant uns mesos va tornar a la seva Aitona natal.

Ella, però, continuava sentint la crida i aquell mateix any, es va trobar providencialment amb el prevere aragonès Saturnino López Novoa, que estava mirant de fundar una congregació dedicada a l'atenció de la gent gran. Així santa Teresa de Jesús Jornet va

Santa Teresa de Jesús
Jornet

tornar a prendre l'hàbit i amb altres companyes es van convertir en les primeres Germanetes dels Ancians Desemparats. L'any 1873, i ja com a superiora, la santa lleidatana es va traslladar a València, on la congregació va obrir una casa per a l'atenció de la gent gran malalta o bé abandonada. Sota el guiatge de la nostra santa, la congregació va obrir nombroses cases per tot l'Estat espanyol, i més tard per Amèrica Llatina. Així, quan va morir, l'any 1897, les germanetes havien arribat a 1.200 i les cases, a més d'un centenar.

Santa Teresa de Jesús Jornet va morir encara jove, amb només 54 anys, a causa d'una malaltia que arrossegava de feia temps. Això no obstant, la seva dedicació a la gent gran va ser fructuosa i avui dia les Germanetes dels Ancians Desemparats continuen la seva obra.

Cloenda del 17è centenari del martiri de sant Cugat

Mons. Josep Àngel Saiz va presidir l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere d'Octavià el 27 de juliol passat

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— El 27 de juliol passat la parròquia de Sant Pere d'Octavià de Sant Cugat del Vallès va tancar amb tota solemnitat l'any dedicat a celebrar el 17è centenari del màrtir sant Cugat. Durant tot l'any la parròquia, per mitjà de diverses publicacions i conferències, ha intentat difon-

dre la memòria del màrtir, alhora que ha donat especial relleu a les diverses celebracions religioses de l'aniversari. Els actes commemoratius es van cloure el 27 de juliol passat amb la celebració solemne de l'eucaristia presidida per Mons. Josep Àngel Saiz, i concelebrada per Mons. Agustí Cortès i Mons. Joan Carrera.

Sant Cugat és el primer màrtir documentat de l'Església de Barcelona. Apareix per primera vegada citat per Aureli Prudenci en el *Llibre de les corones* en relació amb la persecució de Diocleciana de l'any 304, durant la qual va ser martiritzat. Sobre el lloc del seu martiri, segles després, es bastí el monestir benedictí de Sant Cugat del Vallès, a l'entorn del qual va néixer la ciutat que porta el nom del mateix sant. En l'actualitat és la parròquia de Sant Pere d'Octavià l'hereva d'aquell llegat que durant mil anys van conservar els monjos benedictins.

Amb la celebració del 17è centenari del seu martiri la parròquia ha treballat de valent per donar a conèixer la figura d'un màrtir que, tot i la seva rellevància, resta encara molt desconegut per la majoria de cristians de Catalunya. Com assegurava el rector de la parròquia, Mn. Blai Blanquer, en la cerimònia que inaugurava l'aniversari, «el nostre desig és refrescar la memòria col·lectiva i redescobrir el valor perenne del testimoni cristianisme».

Com a colofó solemne a l'aniversari del martiri de Sant Cugat, les celebracions de cloenda es van allargar diversos dies. El primer acte va ser el diumenge 24 de juliol amb la celebració d'un concert de música

gospel del grup protestant *Esencia de Vida*.

L'acte principal va ser l'Eucaristia del dia 27 de juliol, festa litúrgica del màrtir sant Cugat. La celebració eucarística va ser presidida pel bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, i concelebrada pel bisbe de Sant Feliu del Llobregat, Mons. Agustí Cortès, pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Joan Carrera, i per una quinzena de preveres. També hi van assistir Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya, una representació de les autoritats municipals encapçalades per l'alcalde de Sant Cugat del Vallès, la secretària general d'Afers religiosos de la Generalitat i una representació de les autoritats municipals de Sant Cugat Sesgarrigues, encapçalada per l'alcalde.

VIGÈNCIA DEL MÀRTIR

Durant l'homília, Mons. Saiz, que tot just acabava de celebrar també un any des de la seva arribada al capdavant de la diòcesi egarenca, va ressaltar de la figu-

Un seguit d'actes culturals i religiosos han commemorat enguany a Sant Cugat el 17è centenari del martiri del seu patró.

ra de sant Cugat, «la seva confiança en Déu, la constància en el compliment de la seva voluntat i el testimoni de Jesucrist».

«El que van fer abans els apòstols —afegia— és el que estem cridats a fer nosaltres en el moment present.» També va destacar el seu coratge en l'anunci de l'Evangeli: «La força de l'Evangeli no es pot aturar i la veritat sempre surt a plena llum. Perquè, en definitiva, estem complint el mandat missioner de Jesús, que ens empeny a proclamar la Bona Nova arreu del món.»

En un intent per recuperar la vigència del primer màrtir documentat de l'Església de Barcelona, Mons. Saiz va afirmar que «l'exemple dels màrtirs és llum que ens guia en el nostre camí». Va recordar, també, els exemples de sant Fructuós, sant Auguri i sant Eulogi, a Tarragona, sant Feliu a Girona, o santa Eulàlia a Barcelona. «Aquestes són les nostres arrels cristianes», va dir convençut el prelat.

No va faltar tampoc un record als canvis produïts ara fa poc més d'un any a l'antiga archidiòcesi de Barcelona, amb la creació de dues noves diòcesis sufragànies de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu. Cu-

riosament, la presa de possessió de Mons. Saiz al capdavant de la diòcesi de Terrassa va tenir lloc el 25 de juliol del 2004, coincidint amb l'inici del 17è centenari del martiri de sant Cugat. El prelat va aprofitar per recordar amb simpatia una frase del full parroquial de Sant Pere: «El bisbe Josep Àngel entrarà al bisbat del Vallès per la porta gran de sant Cugat, primer màrtir de Barcelona. I li demanarà concòrdia i pau per als ciutadans i per a l'Església.» Amb la presència de representants de totes tres diòcesis de la província eclesiàstica de Barcelona, Mons. Saiz va proposar sant Cugat com a «factor de comunió per a nosaltres, un màrtir de la província eclesiàstica de Barcelona que ens ajudarà a aprofundir en les nostres arrels i a donar els fruits que Déu vol i que l'Església i el món d'avui necessiten».

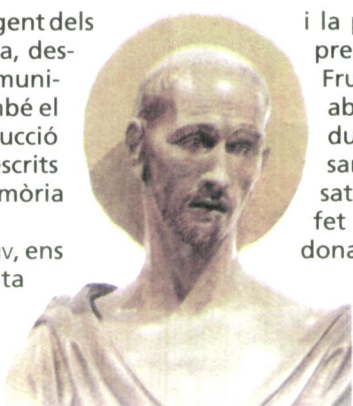
En acabar l'Eucaristia va tenir lloc al claustre del monestir el ja tradicional acte d'homenatge al màrtir sant Cugat. El grup dansaire Mediterrània va interpretar-hi la dansa de la moixiganga, que evoca de forma plàstica i poètica la Passió, Mort i Resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist. També va tenir lloc una ofrena d'encens i de corones de lloer sobre l'àmbit de la memòria més primitiva al màrtir. Finalment, i com a recordatori, els assistents van poder adquirir la publicació *El triomf de la fe*, un interessant recull dels actes i preparatius del que ha estat aquest 17è centenari. (C.C.)

El màrtir desconegut

L'emperador Diocleciana —el més intel·ligent dels perseguïdors dels cristians— es proposava, després d'eliminar els capdavanters de les comunitats cristianes de l'imperi, esborrar-ne també el record amb una censura rigorosa. La destrucció metòdica de les actes proconsulars i dels escrits cristians ha deixat molts buits en la memòria col·lectiva.

El poeta Prudenci, a principis del segle IV, ens transmet la notícia del màrtir Cugat. A tanta distància, sembla gairebé contemporani als fets que relata. El seu *Llibre de les corones*, enalteix els màrtirs de Crist que són l'honor i l'esperança de les seves Esglésies: «L'Església de Barcelona s'alçarà confiada en el màrtir Cugat.» Coneixem, doncs, l'existència, el nom i la dignitat d'aquell que podem considerar l'arrel de la nostra història cristiana.

Es fa difícil, avui, fer «popular» un personatge únicament per la grandesa del seu martiri sense conèixer cap anècdota de la seva vida que li doni rostre humà. La tradició antiquíssima del seu origen, la seva professió, els seus amics, els seus treballs i els sofriments terribles del seu martiri, no tenen base documental. Tal com avui entenem la història, no són dades fiables per dibuixar el perfil humà de Cugat. En canvi, les reiterades cites bíbliques de les «passions» medievals dibuixen la fesomia espiritual del màrtir de Crist i són pensades des del seu origen per al culte

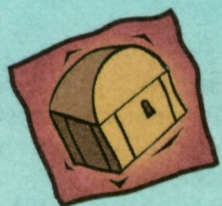

i la pregària. La censura ens ha privat d'un relat precís com el de les actes del martiri de sant Fructuós de Tarragona, esdevingut mig segle abans. Però no ha privat l'Església d'admirar durant disset centúries la grandesa del martiri de sant Cugat del qual si desconeixem els detalls que satisfarien la curiositat d'alguns, en coneixem el fet cabdal: que va testificar la fe cristiana fins a donar la vida.

La parròquia de Sant Pere d'Octavià —hereva del culte secular a sant Cugat— s'ha esforçat en aquests darrers anys a situar sant Cugat al lloc que li correspon dins l'hagiografia de Barcelona: és l'únic testimoni documentat de la Barcelona dels primers segles. S'ha esforçat

també a presentar el personatge amb rigor, és a dir, distingint les dades històriques de la venerable tradició cultural del màrtir. La parròquia també pretenia cridar l'atenció de l'actual província eclesiàstica de Barcelona, és a dir, dels actuals tres bisbats, sobre les seves arrels cristianes que ens porten sense cap dubte a considerar sant Cugat com el primer màrtir, honor i corona que tenim en comú. Diria molt poc a favor de la nostra generació si una veneració que ha perviscut durant disset segles s'esvaeix per la ignorància, els prejudicis o el desafecte dels cristians d'avui, pastors i fidels.

Mn. Blai Blanquer
Rector de Sant Pere d'Octavià

El Tresor Amagat

Així com existeix un calendari escolar, l'Església té un calendari litúrgic que recorda els moments més importants de la vida de Jesús.

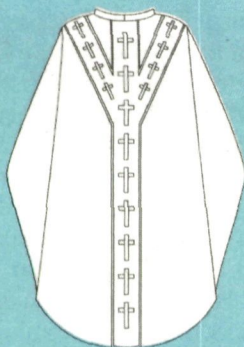
L'últim diumenge del calendari litúrgic celebrem la festa de Crist Rei.

Pinta les casulles del color que correspongui a la data en què les utilitzarà el sacerdot.

Pistes:

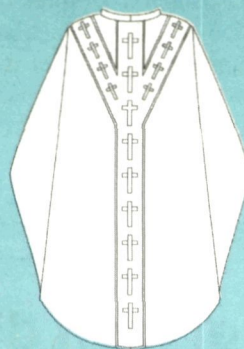
- Els sacerdots es vesteixen com el foc a les festes dels màrtirs.
- A les festes principals, la casulla és com la neu.

1

25 de desembre

2 Dimecres de Cendra

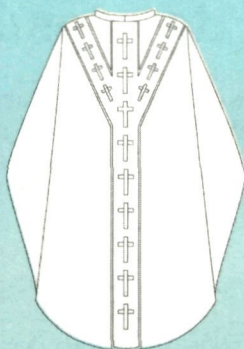

3

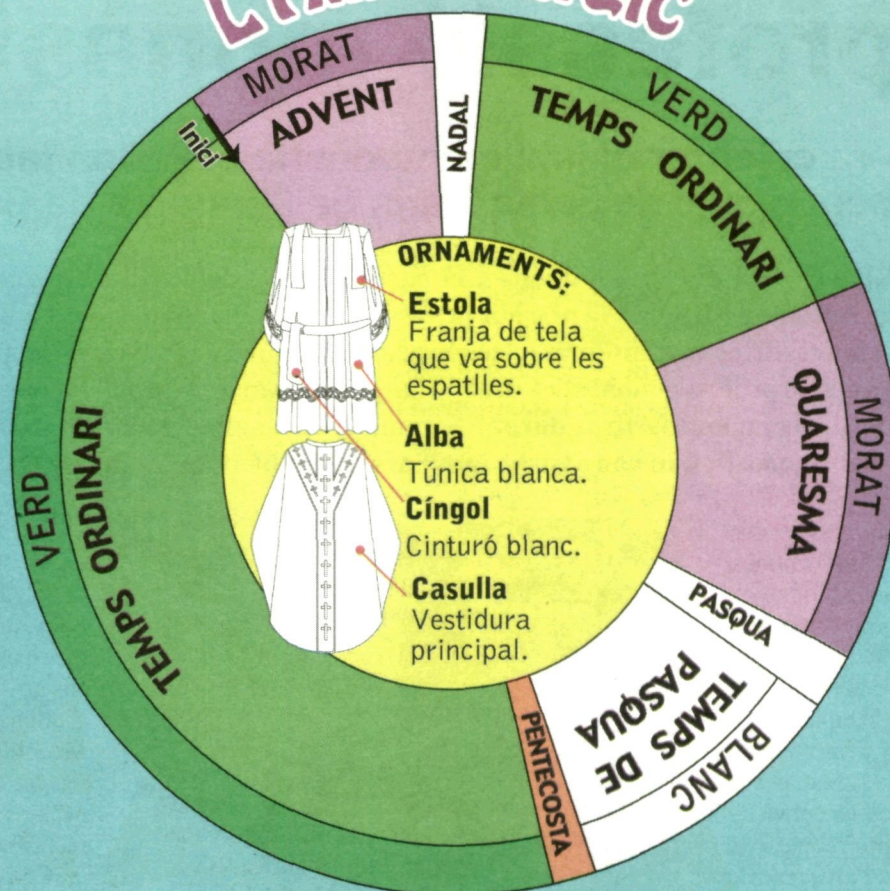
3 de febrer

4

Sant Jaume Màrtir

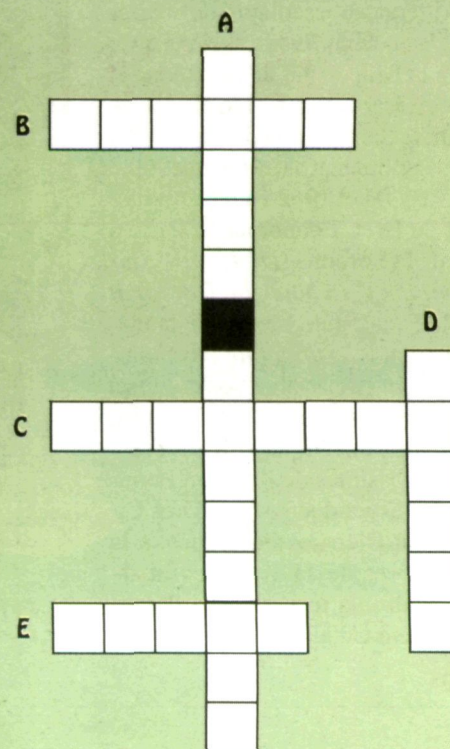

L'Any Litúrgic

Completa l'encreuat amb els períodes de l'any litúrgic.

- A Durant aquest període el sacerdot es vesteix de verd.
- B Temps de preparació per al naixement de Jesús.
- C És un període de conversió de quaranta dies en els quals ens preparem per commemorar la mort i resurrecció de Jesús.
- D Cinquanta dies del calendari litúrgic en els quals celebrem Jesús ressuscitat.
- E Celebrem el naixement de Jesús.

Sant Feliu de Llobregat

diòcesis

El P. Hilari Raguer, 50 anys de professió monàstica

■ També va celebrar el jubileu monàstic el P. Bonifaci Tordera, actualment monjo de Santa Maria de l'Epifania de Guatapé (Colòmbia)

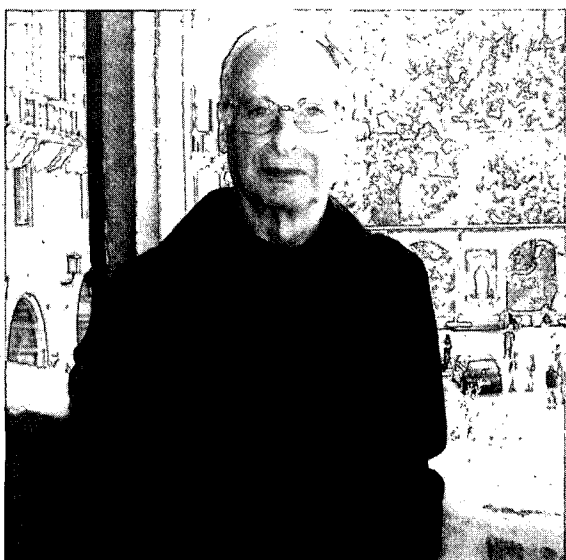
MONTSERRAT.— El dissabte 6 d'agost, el pare abat de Montserrat, Josep M. Soler, va presidir la missa conventual del monestir coincidint amb la celebració dels cinquanta anys de professió monàstica del P. Hilari Raguer. A aquesta cerimònia festiva, durant la qual va renovar els vots monàstics, hi van assistir familiars

i amics del P. Hilari Raguer, entre els quals hi havia els antics companys del Grup Torras i Bages. «El sentit d'aquesta renovació —va dir joïós el P. Hilari— és que si fos ara encara hi tornaria», a la vegada que va recordar «amb agraïment els abats, formadors i companys que he tingut, i també els deixebles».

«Ara que, amb els seus germans, familiars i amics, serem testimonis de la renovació dels compromisos monàstics que farà el P. Hilari —va proclamar el pare abat en l'homília—, portem-lo en la pregària perquè pugui continuar vivint confiat i sostingut per la Paraula de Déu, ell que el va rebre i el va consagrar monjo avui fa cinquanta anys. I així, renovat en el seu ministeri monàstic, pugui continuar la tasca feta a casa nostra, a Colòmbia i en altres llocs, particularment en la difusió de l'espiritualitat bíblica i litúrgica, en la recerca històrica, en l'acompanyament espiritual.»

El P. Hilari (Ernest) Raguer i Suñer va néixer a Madrid el 1928. Va cursar el batxillerat als escolapis del carrer Balmes de Barcelona. Es va llicenciar en Dret Civil a la Universitat de Barcelona el 1950. Va professar com a monjo al monestir benedictí de Santa Maria de Montserrat el 1954 i va ser ordenat sacerdot el 1960.

Entre el 1960 i el 1962 va fer estudis a la Facultat de Dret, Economia i Ciències Polítiques de la Sorbona (*Diplôme d'Études Supérieures en vue du Doctorat d'État*), a la Facultat de Lletres de la mateixa universitat (*Certificat de Psychologie Sociale*) i va cursar diversos crèdits a l'Institut d'Estudis Socials de l'Institut Catòlic de París, dirigit pel P. Jean-Yves Calvez i altres jesuïtes de l'Action Populaire. El 1975 es va doctorar en Dret Civil, especialitat Ciències Polítiques, a la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, amb una tesi sobre la democràcia cristiana a Catalunya.

El P. Hilari Raguer, monjo de Montserrat i historiador.

Entre el 1976 i el 1978 es va llicenciar en Teologia, especialitat Bíblica, a la Facultat de Teologia del Pontifici Ateneu Sant Anselm de Roma, i també va cursar diversos crèdits al Pontifici Institut Bíblic. Els anys 1962-1964 i 1968-1972 va estar al monestir benedictí de Santa Maria de Medellín-Envigado (Colòmbia), on va ser mestre de novicis i professor al Seminari Major, a l'Institut de Litúrgia del CELAM i a la Facultat de Teologia de la Universitat Catòlica Bolivariana.

Va ser també responsable del Secretariat Nacional de Litúrgia de Colòmbia en els anys de la reforma postconciliar. Des del monestir de Medellín-Envigado va dirigir en aquells anys uns cursos bíblics per correspondència que van tenir una gran difusió. L'any 1966 va fundar la re-

vista *Documents d'Església*, que va dirigir fins al 1968. Actualment és professor a Barcelona de la Facultat de Teologia i de l'Institut Superior de Ciències Religioses i col·laborador del CEVRE. És membre de l'equip internacional dirigit pel prof. Giuseppe Alberigo, de l'Institut per les Ciències Religioses de Bologna, que ha publicat la *Historia del Concilio Vaticano II* en cinc volums. Ha escrit diversos llibres i molts articles sobre el tema de l'Església i la guerra civil, i biografies de Carrasco i Formiguera i del general Batet. Té una extensa bibliografia sobre Sagrada Escriptura i litúrgia i sobre història contemporània.

Tal com va dir el P. Josep M. Soler en la seva homília, «el P. Hilari, en aquesta avinentesa, ha volgut destacar dues frases que marquen la seva celebració jubilar i que són tot un programa de vida monàstica, per bé que també ho siguin per a tot batejat». Les dues frases es troben a la Regla de Sant Benet: «No anteposar res a

«El sentit d'aquesta renovació —va dir joïós el P. Hilari— és que si fos ara encara hi tornaria»

l'amor del Crist» (RB 4,21) i «Rebeu-me, Senyor, segons la vostra paraula i viure» (RB 58,21; Salm 118,116).

El P. Bonifaci Tordera

Aquell mateix dia, però a milers de quilòmetres de distància de Montserrat, el P. Bonifaci Tordera també va celebrar que feia cinquanta anys que havia professat com a monjo de Montserrat. La seva celebració, però, va tenir lloc al monestir de Santa Maria de Guatapé, a Colòmbia, envoltat de l'afecte d'aquella comunitat de la qual és un dels fundadors.

El P. Bonifaci Tordera va professar com a monjo de Montserrat ara fa 50 anys. El 1962 va ser destinat, juntament amb el P. Hilari i quatre monjos més al monestir de Medellín (Colòmbia), i més tard va passar a l'actual monestir de Santa Maria de l'Epifania de Guatapé (Colòmbia), on ara resideix. Després de la celebració a Montserrat, el P. Hilari viatjarà a Colòmbia a celebrar el jubileu amb el seu company de professió P. Bonifaci. Durant la seva estada impartirà conferències en diferents ciutats i institucions d'aquell país, on havia estat professor. (C.C.)

El P. Raguer va renovar els compromisos monàstics davant dels seus germans, familiars i amics.

BARCELONA

La Setmana de Teologia i Pastoral tractarà de «Jesús i el món d'avui»

BARCELONA.— Del 6 al 8 de setembre tindrà lloc la X Setmana de Teologia i Pastoral, que tractarà de *Jesús i el món d'avui*. Les sessions tindran lloc de les 17 h a les 20.30 h a la Facultat de Teologia de Catalunya (Diputació, 231). La Setmana de Teologia i Pastoral està organitzada per la Facultat de Teologia de Catalunya, la Fundació Claret, la Fundació Escola Cristiana de

Catalunya i la Unió de Religiosos de Catalunya.

Jordi Torres (Acció Catòlica Obrera) obrirà la setmana amb la seva ponència *El Jesús «apòcrif» del Codi da Vinci*, a continuació serà Armand Puig (Facultat de Teologia de Catalunya) el qui parlarà d'*El Jesús del Nou Testament*.

L'endemà, dimecres dia 7, serà el torn de Lurdes Monfort i de Ricard

Toledo (Fundació Claret), que tractaran d'*El Jesús de l'Escola*, i tot seguit tindrà lloc un debat moderat pel Dr. Joan Bada.

El dijous 8 s'obrirà la sessió amb una taula rodona en què es presentaran experiències en el món escolar. Hi participaran Ramon Rial, Lurdes Monfort i Maria del Mar Marquès. De nou serà moderada pel Dr. Bada. A continuació, Francesc

Torralba (Facultat de Filosofia, URL) pronunciarà la ponència *Jesús i els valors del món occidental*.

Les inscripcions es poden fer de l'1 al 6 de setembre, d'11 a 13 i de 17 a 19 h. Secretaria de la FTC: Diputació, 231, 08007 Barcelona. Tel. 934 534 925 - administracio@teologia-catalunya.org. El preu de la matrícula és de 35 euros. (C.C.)

Tortosa

«La LOE deixa la religió fora de combat»

■ Mons. Xavier Salinas lamenta que la Llei Orgànica d'Educació redueixi la religió al món privat

TORTOSA.— Davant del projecte de Llei Orgànica d'Educació (LOE), que el Govern espanyol va aprovar recentment, l'episcopat català hi ha mostrat la seva disconformitat a través de Mons. Xavier Salinas, bisbe responsable d'Ensenyament a la Conferència Episcopal Tarraconense. En declaracions a *Catalunya Cristiana*, el bisbe de Tortosa ha manifestat que «la LOE deixa l'assignatura de religió fora de combat escolar, en el sentit que és una manera de limitar la religió a un fet privat».

El bisbe Xavier Salinas ha explicat que, si bé la LOE garantirà que totes les escoles ofereixin l'assignatura de religió per respondre a la demanda constitucional, el cert és que perquè s'ofereixi primer ha d'haver-hi un grup de pares i mares que així ho sol·licitin. «És una manera més de tractar la classe de religió com una matèria que es dona al centre per respondre a la demanda constitucional, però sense tractar-la com a matèria escolar», ha manifestat Mons. Salinas, que també ha dit que una altra qüestió a tenir en compte és si l'assignatura de religió tindrà alternativa i de quina manera, i si serà avaluable.

«És una forma d'afavorir que minvi la demanda», ha afegit el prelat, que també ha lamentat que tot plegat «pertorba, crea desconfiança entre el professorat, crea una situació de provisionalitat, i això no afavoreix res».

Ara que més que mai es parla de la necessitat d'una entesa entre les diferents religions, d'un autèntic diàleg interreligiós fruit del coneixement i de la comprensió mutua, el bisbe de Tortosa lamenta que, a la llarga, augmenti encara més el desconeixement religiós entre els infants i els joves. «També és una manera de situar el fet religiós fora de l'àmbit de la cultura», afegeix Mons. Salinas, que insisteix un

Mons. Xavier Salinas.

cop més en la pretensió de l'actual govern espanyol de reduir la religió a l'àmbit privat de la fe.

Un altre tema que ha aixecat força indignació és el del nou estatut dels professors de religió, que sembla contradir la jurisprudència del Tribunal Suprem. Si

La classe de religió torna a estar en el punt de mira.

l'acord vigent fins ara estipula que és l'Església la que presenta un nombre determinat de professors però que després és l'Administració la que els contracta i la que els incorpora al seu àmbit en condició d'interins, amb el projecte de Llei Orgànica d'Educació és l'Església la que

rep els diners de l'Administració i la que s'encarrega de pagar el professorat, «com si fossin en realitat els seus empleats», lamenta Mons. Salinas. «Això afavoreix la inseguretat», afegeix el prelat, que recorda que la solució és, evidentment, que els professors tinguin la confiança de l'Església, en el sentit que representen el pàrter i la visió de la fe cristiana, però que alhora entrin en el cos educatiu i que, per tant, l'Estat els tracti d'una forma semblant a la resta de docents.

Finalment, i en declaracions a l'agència de notícies Veritas, el prelat també considera que el projecte de Llei Orgànica d'Educació posa en crisi la llibertat dels pares per escollir el centre educatiu dels seus fills. «En referència a la identitat de les escoles catòliques, la llei només les considera útils pel fet que l'Estat no pot arribar a tothom, però no reconeix que tinguin una finalitat social en elles mateixes», destaca el bisbe de Tortosa.

Per tot plegat, Mons. Xavier Salinas no dubta a mostrar-se «molt decebut». «El govern que tenim parla molt de diàleg a tots nivells, però al final només dialoga amb qui vol», conclou.

Carme Munté

Crítiques de l'episcopat espanyol

Davant del projecte de Llei Orgànica d'Educació, l'episcopat espanyol també va fer públiques algunes observacions:

«Després d'una primera lectura del text legal hi hem de manifestar el nostre desacord pels següents motius: retalla el dret fonamental dels pares a decidir sobre l'educació dels seus fills d'acord amb les seves conviccions religioses, morals i pedagògiques; limita greument la llibertat de l'escola catòlica i de les altres institucions educatives d'iniciativa social en l'exercici dels seus drets a l'educació; posa seriosament en perill l'ensenyament de la religió a l'escola i arbitra un nou estatut dels professors de religió que contradiu la reiterada jurisprudència del Tribunal Suprem.

«Convidem pares, professors, alumnes, institucions catòliques i la societat en general, a una reflexió profunda i a posar el màxim esforç en la defensa i promoció d'un marc legal que permeti l'educació integral d'infants i joves en un context de justícia i de llibertat. Confiam que la discussió parlamentària de la llei permeti sortir al pas de les greus deficiències que presenta. Només demanem el respecte envers allò que està pactat en acords internacionals i envers els drets fonamentals reconeguts a la Constitució.»

Benedicció de les obres de millora del temple parroquial de Paüls

PAÜLS.— El diumenge 17 de juliol el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va acudir a la parròquia de Paüls per beneir les obres de millora del temple parroquial.

Enmig de la serralada dels Ports de Tortosa-Beseit, es troba el pintoresc poble de Paüls amb una comunitat cristiana de més de 600 habitants. A la vora del castell que hi ha a dalt del turó que domina tota la població, hi ha l'església romànica del segle XIII, bé d'interès cultural que per la seva situació queda allunyat del poble i on es feia costós, sobretot per a la gent gran, acudir a les celebracions litúrgiques.

Per aquest motiu, l'any 1965, el

L'església va viure una diada de joia i d'alegria.

que llavors era rector de la parròquia, Mn. Josep Pavia, va construir un petit temple al bell mig del poble per tal de facilitar l'accés i millorar la vida cristiana de la parròquia. La titular continua sent la Nativitat de Maria, encara que la parròquia té dos temples oberts al culte. Amb tot, el temple romànic només s'utilitza per a les grans solemnitats.

Passats quaranta anys, el nou edifici necessitava una acurada reforma i renovació que comprenia la instal·lació elèctrica i treballs de fontaneria, de paleta, d'escaiola, de pintura, etc. Tot ha estat fet per treballadors del poble i sufragat pels donatius de la gent amb l'ajuda d'algunes subvencions d'institucions públiques.

Una vegada acabada l'obra, l'actual rector, Mn. Xavier Vallès, va

invitar el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, que acompanyat per alguns dels qui al llarg d'aquests quaranta anys han estat rectors de la parròquia—Mn. Josep Pavia, Mn. Miquel Romero, Mn. Antoni Bordàs i Mn. Xavier Vallès—va beneir les obres de millora del temple.

Plena de gom a gom, l'esglesio-la va viure una diada de joia i alegria en què la seva renovació vol ser signe de la vida cristiana que es desenvolupa i s'aprofundeix en la comunitat de Paüls.

Un vi d'honor va posar la nota d'alegria festiva a tota la solemnitat de l'acte que, retransmès pel canal de televisió local (Paüls Televisió), va fer possible que fins i tot la gent més gran que no pot sortir de casa visqués l'esdeveniment amb tota mena de detalls. (V.M.C.)

Terrassa

El bisbat ja té presència significativa a Internet

■ La pàgina www.bisbatdeterrassa.org vol reflectir amb fidelitat la vida diocesana

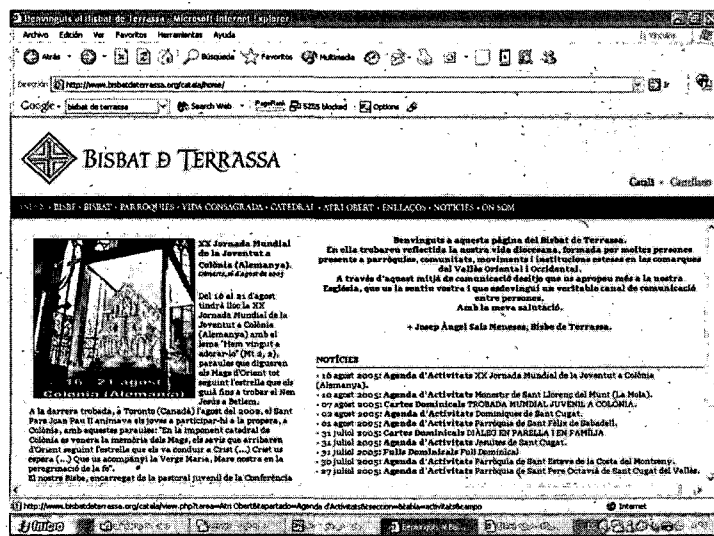
TERRASSA.—Avançada provisionalment per la mort del Sant Pare, la inauguració oficial de la nova web del bisbat de Terrassa —www.bisbatdeterrassa.org— va tenir lloc l'11 de juliol passat, pocs dies després del primer aniversari

de la constitució de la nova diòcesi. Amb aquesta presència significativa a Internet el bisbat posa en marxa una eina cridada a esdevenir imprescindible en la creació de consciència diocesana. L'objectiu, com assegura Mons. Saiz en

la presentació de la web, és «reflectir la nostra vida diocesana, formada per moltes persones presents a parròquies, comunitats, moviments i institucions esteses per les comarques del Vallès Oriental i del Vallès Occidental».

Tot i que en un primer moment s'havia pensat a crear una pàgina web del bisbat en la línia de la de Barcelona, amb canvis poc significatius, finalment es va optar per crear-ne una de totalment nova, amb un disseny i continguts creats especialment per a l'ocasió. La iniciativa va partir del mateix bisbe Saiz, per a qui la presència del bisbat a Internet constitueix avui dia una necessitat gairebé ineludible. El jove prelat de Terrassa és dels qui creu que una pàgina web pot esdevenir una eina molt útil en el món de la comunicació avui: «A través d'aquest mitjà —afirma en el missatge de benvinguda al portal— desitjo que us apropieu més a la nostra Església, que us la sentiu vostra i que esdevingui un veritable canal de comunicació entre persones.»

La tasca de coordinació de la nova pàgina ha estat encarregada a Mn. Alfons

La nova pàgina web es caracteritza per l'actualització contínua.

Puig, vicari de la catedral del Sant Esperit, que ha estat recolzat per Mn. Joan Carles Montserrat, delegat de Noves Tecnologies del bisbat, i per un grup de feligresos de la parròquia. En una aposta clara per la professionalitat, el disseny ha estat obra de l'empresa Pixel-oddy.com. «Una de les prioritats de la pàgina —assegura Puig— ha estat

la de buscar un disseny bonic i atractiu, que entrés pels ulls, de fàcil i àgil navegació, senzill, gens carregat ni complicat.» El resultat final es correspon molt bé amb la concepció inicial i, sense ser exageradament agosarada, la pàgina sí que resulta força innovadora, atractiva a la vista i fàcil de visitar.

Actualització constant

A partir d'una pàgina inicial on es visualitza la notícia —amb foto— més destacada a la diòcesi de Terrassa, el navegant pot accedir fàcilment a les diverses seccions que formen el portal. Com a seccions més institucionals, destaquen la del «bisbat» i la del «bisbe», on a més d'una breu biografia del prelat hi ha homilies, cartes i escrits de Mons. Saiz, a més de mapes i l'organització territorial de la diòcesi. També en aquest àmbit hi ha la secció de les «parròquies» i la de «vida consagrada».

Com a novetat, s'ha volgut crear espe-

cialment un apartat amb el suggeridor nom d'«atri obert», on s'inclou una agenda d'activitats, perquè mossens, parròquies, moviments i altres facin arribar les seves activitats, notícies, consultes... També hi ha la secció «qüestions d'actualitat», com a àmbit obert de diàleg «per donar raó de l'esperança cristiana davant dels interrogants que planteja el món actual». Finalment podem trobar alguns enllaços d'interès i les adreces i telèfons de contacte amb la seu del bisbat.

Un dels reptes de la nova pàgina és l'actualització constant. Els seus creadors volen fer de la web del bisbat una pàgina viva, amb un alt grau d'interactivitat. «El contingut i disseny d'una web són importants —explica Mn. Puig—, però la gràcia d'aquesta eina és la seva actualització constant. Una pàgina que no s'actualitza tard o d'hora es deixa de consultar.» Per tot plegat el jove prevere Mn. Alfons Puig es troba molt satisfet per la pàgina web i desitja que pugui esdevenir instrument privilegiat en la creació de consciència diocesana.

Samuel Gutiérrez

L'agenda del bisbe no fa vacances

TERRASSA.—Amb el cor traslladat gairebé ja a Colònia (Alemanya), on Mons. Saiz exerceix en aquests moments com a responsable de la CEE de la Pastoral Juvenil, el bisbe de Terrassa ha mantingut durant finals de juliol i principis d'agost la seva atapeïda agenda d'activitats a la diòcesi egarenca. A la seva presència habitual a les festes patronals de diverses parròquies i comunitats —entre elles la de sant Ignasi de Lóiola al Centre Borja de Sant Cugat, la de sant Fèlix a Sabadell o la de sant Llorenç a l'antic monestir de la Mola—, el prelat ha sumat aquest estiu la visita a diversos capítols generals celebrats per congregacions religioses amb casa-mare al territori de la diòcesi. És el cas de les Franciscanes Missioneres de la Immaculada, a les quals va visitar i presidir l'Eucaristia a la Garriga el 20 de juliol, o les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, que van rebre el prelat el 24 de juliol a la seva casa de Rubí.

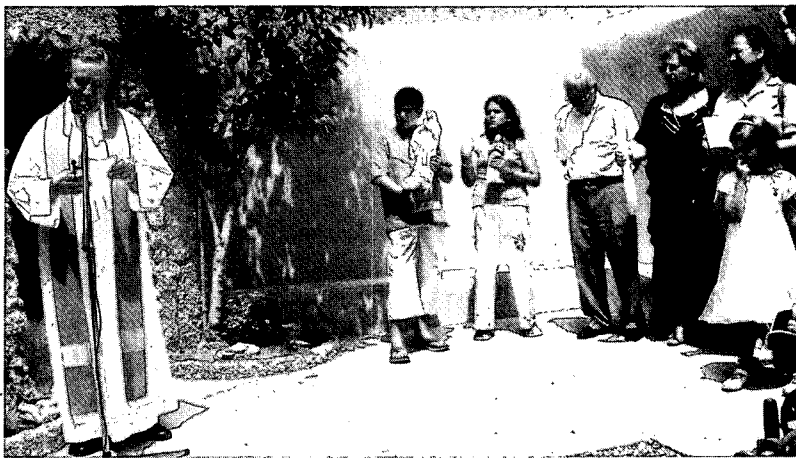
Mentrestant, Mons. Saiz preparava també amb cura el pelegrinatge a Colònia, on la presència de joves de la diòcesi de Terrassa ha estat molt significativa. En els seus escrits dominicals d'estiu el prelat va convidar els joves a fer «experiència d'universalitat» i aprofitar una «ocasió única per eixamplar horitzons, per a l'enriquiment personal a partir de la trobada amb altres persones d'arreu del món». (C.C.)

Una Mare de Déu portada de Lourdes s'entronitza a Vilabella

VILABELLA.—El diumenge 24 de juliol el poble de Vilabella, a la comarca de l'Alt Camp, va fer festa. Va ser una diada d'especial devoció mariana i més en concret envers la Mare de Déu de Lourdes, amb la benedicció i entronització d'una imatge de la Mare de Déu a l'antic convent de les monges de Vilabella.

L'immoble de l'antic convent ha estat objecte d'importants obres de restauració, per allotjar-hi el futur Museu de Vilabella, que acollirà la magnífica pinacoteca d'obra religiosa de la Fundació Mossèn

Romà Comamala. Al pati de l'antic convent, quan era habitat per la comunitat de religioses, hi havia una imatge de la Mare

La nova imatge va ser beneïda i entronitzada.

de Déu de Lourdes a l'interior de la gruta. La talla va desaparèixer amb la marxa de les monges, ara fa més de 40 anys. Per aquest motiu, aprofitant la peregrinació de l'Hospitalitat de Lourdes, el mes de juliol passat, els vilabellencs van adquirir una imatge de la Mare de Déu en aquella ciutat francesa per poder venerar-la de bell nou al seu poble.

La benedicció de la nova talla de la Mare de Déu de Lourdes va tenir lloc el 24 de juliol passat, durant la missa dominical a la parròquia de Sant Pere Apòstol. El rector Mn. Robert Pasqual va presidir l'emotiva cerimònia. En acabar la missa van portar la imatge en processó fins al pati de l'antic convent. Un cop allà, Mn. Robert va adreçar unes pa-

raules d'exhortació mariana sobre la devoció que el poble professa a la Mare de Déu de Lourdes. Tot seguit la imatge va ser entronitzada a l'interior de la gruta per part del vilabellenc Antoni Boada, president de l'Hospitalitat de Lourdes a Tarragona. Posteriorment alguns dels presents van reviu públicament el record que tenien de l'antiga imatge quan, en la seva infantesa, anaven a escola al col·legi de les monges. L'acte es va tancar amb el cant de l'Àve de Lourdes. (J.B.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al 972 645 262

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

Lleida

El bisbe Ciuraneta visita els escolans de colònies a Llesp

LLESP.— Del 27 de juny al 2 de juliol, a la Casa de Colònies de Llesp, a l'arxiprestat de l'Alta Ribagorça, es van dur a terme les colònies d'un grup d'escolans de diverses parròquies del bisbat de Lleida, dirigides per Mn. Vicenç Alfonso Miret, rector d'Alcoletge i Vilanova de la Barca i alhora responsable del Seminari en Família. Els escolans van rebre la visita de Mons. Francesc X. Ciuraneta.

Aquesta colònia d'escolans és, de fet, la cloenda de les trobades d'escolans que tenen lloc al llarg de l'any i que des d'aquest àmbit del Seminari de Lleida pretenen la promoció en els més joves de la dimensió vocacional.

L'estada va ser molt entranyable i viscuda en un ambient de grup i d'amistat. Els escolans participaven cada dia de la catequesi dedicada enguany a l'Eucaristia, a més de jocs en grup i d'excursions pel Pirineu.

La colònia va comptar amb el suport de

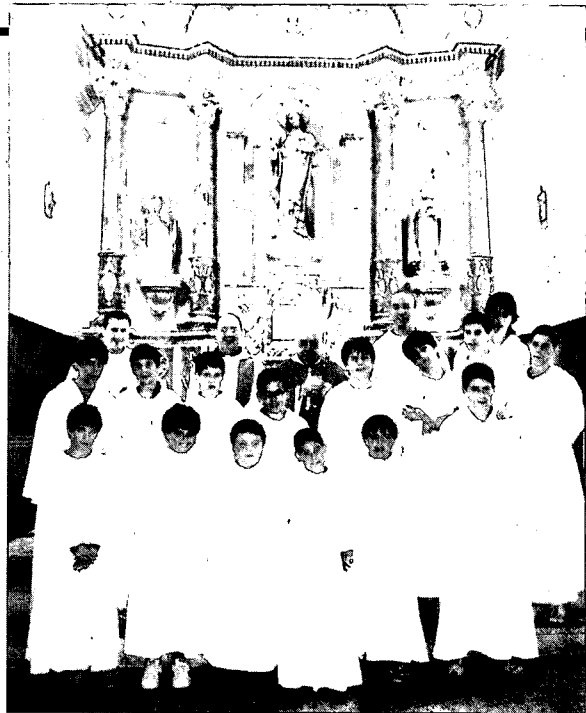
dos seminaristes; Paco Ribas i Mario Prieto, que van col·laborar en els jocs, en les eucaristies i en tot el que calgués, alhora que esdevienien un punt de referència per als escolans.

El bisbe de Lleida va anar a la colònia el dissabte 2 de juliol per participar en el dia dels pares i també en la jornada de cloenda.

Mons. Ciuraneta va presidir l'Eucaristia a l'església parroquial de Llesp, con-

celebrada per Mn. Vicenç Alfonso i en la qual van participar els escolans amb les seves túniques. El bisbe de Lleida va convidar els escolans a estimar Crist i a seguir-lo en la vida quotidiana de l'estudi, dels amics, etc., i també amb el seu litúrgic servei a l'altar, com a escolans a les seves respectives parròquies.

Tot seguit va tenir lloc un dinar de germanor a la colònia, en el qual van participar el bisbe Francesc X. Ciuraneta

Els escolans duïen els mocadors de la colònia que Mons. Ciuraneta els havia imposat abans de marxar.

El bisbe va celebrar l'Eucaristia amb els escolans.

i els pares dels escolans, i on l'alegria i la joia van omplir el menjador.

En paraules del seminarista Mario Prieto, «ha estat una bona experiència, on pares i escolans han quedat feliços i contents, tot esperant que la convivència ens hagi ensenyat a estar cada cop més compromesos amb el Crist».

Jordi Curcó

Fotos: Josep M. Prada

El 13 d'octubre del 1992, el pare Werenfried va començar a Moscou una gran campanya del res del Rosari. En aquells moments, després de la caiguda del comunisme a Rússia, la campanya del res del Rosari es va proposar un objectiu ecumènic: per a la conversió de l'Occident materialista, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'Església ortodoxa i la catòlica.

Però, la història no s'atura i objectius nous contribueixen a cada vegada més gran nombre de cristians que preguen cada dia a la nostra Mare com a mitjancera de les nostres súpliques. En aquests moments —i a petició dels senyors bisbes— l'objectiu de la nostra pregària diària va cap a Cuba. Quin és l'objectiu?: que 400.000 catòlics cubans puguin rebre un rosari beneït pel Papa i puguin sumar-se a la campanya del res del Rosari.

Des del començament de la campanya el 1992, amb el títol *Sota la teva empara ens acollim*, es va publicar un llibret de meditacions sobre els misteris del Rosari en nou idiomes. Ara s'ha reeditat amb textos i il·lustracions nous, així com amb la inclusió dels nous cinc «misteris de llum».

Amb un donatiu de 6€ vostè pot o:

- Adquirir el rosari i el llibret de meditacions i unir-se a aquesta meravellosa campanya de pregària a la nostra Mare.
- Encarregar-nos que —en nom seu— enviï el rosari beneït pel Papa i el llibret *Sota la teva empara ens acollim* a un germà nostre en la fe de l'Església necessitada a Europa de l'Est o del Tercer Món.

Ajudeu-nos a propagar aquesta campanya!

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El Rosari beneït pel papa Joan Pau II i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la **CAMPANYA DEL ROSARI**

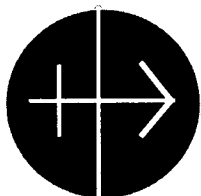
COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un **DONATIU DE 6€**. A canvi, rebran un Rosari beneït pel Papa i el Llibret «Sota la teva empara ens acollim» i nosaltres n'enviarem un altre **GRATUÏTAMENT** en nom seu als creients de Cuba que ens ho estan sol·licitant.

EL ROSARI

Goig · Llum · Dolor · Glòria

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúñez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

☐ Vull rebre..... Rosaris i llibrets, i unir-me a la CAMPANYA .	Nom i Cognoms
☐ Hi col·laboro amb €	Carrer núm
Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐	C. Postal i Població
	Província.....

Lleida

«Cal apostar fort per una Església al costat del qui pateix»

■ Montse Esquerda, delegada de Pastoral de la Salut i membre de Prosac

Montse Esquerda, una jove metgessa de 36 anys i, com ella mateixa diu, «amb una família preciosa, amb el Josep que és el meu marit i dos nens, el Francesc i la Carme», és l'actual delegada de Pastoral de la Salut de la diòcesi de Lleida. Aquesta doctora en Medicina, pediatra i psicòloga, vinculada a grups del MUEC i en l'actualitat al Moviment de Professionals Cristians, membre de Prosac i professora de l'Irel, ha volgut respondre a un seguit de qüestions en què els professionals de la salut cristians tenen molt a dir.

—Com a delegada de Pastoral de la Salut, quina és la seva tasca?

—La tasca de la delegació és una tasca a fer en equip, no en solitari com a delegada, ja que abasta mons molt amplis i diferenciats com són els grups d'acompanyament a malalts a les parròquies, els agents de pastoral de salut de l'àmbit hospitalari, els professionals de la salut, a través de l'associació Prosac, que ha estat de fet la meua vinculació inicial a la Pastoral de la Salut, la formació d'aquests col·lectius diferents ja sigui en forma de cursos puntuals o del programa complet de formació d'agents de Pastoral de Salut, que fem conjuntament amb l'Irel, i la coordinació amb altres entitats com serien l'Hospitalitat de Lourdes o la Fràter.

—Què aporta la delegació a l'Església de Lleida?

—La nostra missió és el compromís ferm i clar com a Església al costat del qui pateix, del qui necessita ser acompanyat o escoltat.

—Quin ressò ha tingut enguany la campanya del Dia del Malalt?

—Aquest any el lema de la campanya era «Els professionals sanitaris, els necessitem, ens necessiten» i el nostre objectiu era apropar-nos una mica més al dia a dia dels professionals. Es tractava d'un tema de fons, complex, que probablement donarà fruits a llarg termini.

—Què és Prosac?

—És una entitat de caràcter públic formada per Professionals Sanitaris Cristians, multi i pluridisciplinària, és a dir, inclou qualsevol professional sanitari, des d'administratius, infermers, metges, farmacèutics, ja que creiem que la medicina és una tasca d'equip: Ens unim per reflexionar i treballar conjuntament els reptes de la nostra professió a la llum de la nostra fe.

—Quines accions fa en el món de la sanitat?

—Cada grup local de Prosac té autonomia a l'hora de fer la seva tasca i d'adequar-la a les necessitats concretes del grup. En el nostre cas ens hem centrat en jornades i algun curs sobre «tenir cura del cuidador», eines per enfrontar-nos a l'estrès que provoca la nostra professió, com millorar la relació amb els pacients, formació en bioètica i humanització de l'entorn.

—El malalt té necessitats mèdiques, però també humanes i espirituals. Com s'atenen aquestes darreres?

—La part més important i clau seria conèixer que aquestes necessitats existeixen i saber-les trobar. Com es diu en medicina, qui no coneix una malaltia no la busca mai i evidentment no la diagnostica mai. Amb aquesta mena de necessitats cal ser molt sensible a l'hora de percebre-les i quan les busquem les trobem. Per això cal també una formació específica, no centrar-nos només amb els problemes més biològics dels malalts; saber descobrir en cada malalt la persona.

—Com a metgessa i cristiana, què aporta la fe en la seva professió i com s'atén un malalt des de la fe?

—Hi ha una frase que m'agrada molt que diu que «l'home savi és el que sap reconèixer». I què reco-

La Dra. Esquerda és pediatra i psicòloga.

neix? Doncs reconeix la papallona en el cuc; reconeix l'àguila en l'ou; reconeix el sant en l'home egoista. I jo afegeixo que el metge savi és el que sap reconèixer la persona en cada malalt.

—Actualment hi ha una cultura de la mort enfrontada a una cultura que defensa la vida?

—Actualment es defensa un cert tipus de vida, en què a part de no donar cabuda a la mort, tampoc no es dona cabuda a altres temes com són la vellesa, la pobresa, la malaltia, el patiment. Per això som en un moment social per apostar fort per una Església al costat del qui pateix, no per donar respostes, sinó per acompanyar a fer camí. Tota època de patiment personal o familiar és una possibilitat per créixer com a persona si tens un bon acompanyament.

—Quina ha de ser la postura de l'Església davant de la ciència mèdica amb temes com la bioètica?

—És molt difícil parlar de la bioètica en aspectes absolutistes, en forma de blanc o negre. Quan parlem de persones i no d'objectes entrem en un món on més enllà del negre i del blanc hi ha tota la riquesa de matís de grisos, que hem de saber llegir, comprendre i sobretot estimar.

—Què pensa de teories com les del centre Borja?

—El Centre Borja de Bioètica és un dels centres pioners al nostre país i a nivell europeu pel que fa a estudis bioètics i va ser creat ja fa quasi 30 anys. En formen part una sèrie de professionals de prestigi reconegut des d'un àmbit nacional i internacional, tant des del punt de vista purament bioètic com teològic. Crec que tots els documents que elaboren són documents que han de ser tinguts en compte i estudiats ben a fons.

Jordi Curcó

Música i missatge

■ Barcelona 106.6	■ Tortosa 90.1	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Garraf 96.8	■ Cerdanya 104.4
■ Catalunya Central 93.7	■ Vic 91.3	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Girona 103.4		■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Pioners en l'atenció a la comunitat gitana

■ El Secretariat de Pastoral Gitana de Barcelona va ser fundat el 1956

L'ètnia gitana ha estat, i malauradament encara ho és, una ètnia marginada al llarg de la història. Associada a la mendicitat o a activitats delictives, molts d'ells lluiten per l'eliminació d'aquests prejudicis socials. Una de les primeres entitats d'àmbit estatal que va treballar per la integració i la millora de les seves condicions de vida va

ser el Secretariat de Pastoral Gitana de Barcelona. Aquest organisme diocesà de l'arquebisbat de Barcelona va tenir un paper molt important durant els anys seixanta i setanta, sobretot a causa de l'acció de Mn. Jordi García-Die, encara recordat amb estimació pels membres de la comunitat gitana residents a la demarcació de Barcelona.

«*A maro Dad kaj san andz-o devel / sumnal te ovel Tirro anav / te ovel Tirro thagaripen / te derel pes Tirro man-gipen / sar andz-o devel, kadja vi p-i phuv.*» Així comença el Parenostre en la llengua gitana. De la mateixa manera que en una altra llengua, la comunitat gitana viu la religió de Crist d'una manera diferent, cosa que no vol dir que amb una intensitat diferent. «Per als gitanos és més important l'expressió que la teoria. Per això cal celebrar els sacraments cristians amb gràcia. És a dir, remarcant els símbols com l'oli i el pa, els colors, la música, etc.», explica l'home que coneix bé la religiositat professada pel poble gitano, ja que fa vuit anys que és al capdavant del Secretariat de Pastoral Gitana de Barcelona, Mn. Ignasi Marquès.

El Secretariat va ser fundat a mitjans dels anys cinquanta pels jesuïtes Lluís Artigues i Pere Closa, i va ser la primera entitat eclesial o civil de tot l'Estat dedicada a l'atenció del poble gitano, segons s'afirma des del mateix organisme. Durant un llarg període de temps va editar la revista *Pomezia*, degana de les publicacions espanyoles de temàtica gitana i una de les pioneres d'arreu del món. Les seves pàgines són la crònica del naixement del moviment associatiu gitano a l'Estat espanyol. «Ara l'Església no té el pes que tenia als decennis passats. Des de l'arribada de la democràcia s'han constituït múltiples associacions per a la defensa dels drets dels gitanos i integrades per persones preparades de la mateixa ètnia gitana», confirma Mn. Ignasi Marquès.

El treball del Secretariat s'adreça a l'atenció espiritual del poble gitano en 16 parròquies de la diòcesi de Barcelona, des d'una vessant catequètica, celebrativa i

La beatificació del Pelé va ser viscuda amb gran emoció per la comunitat gitana.

Ceferino Jiménez Malla va néixer el 1861 a Benavent de Segrià.

devocional. El Secretariat també es coordina amb altres organismes diocesans i civils en l'atenció material de les famílies gitanes com ara Càritas, la Funda-

ció Pere Tarrés i el Grup Pensar per Conviure. Això es concreta en la mediació i/o derivació de serveis a altres entitats, en àmbits com ara l'habitatge, l'educació, el treball o la salut. Al mateix temps col·labora regularment amb la Comissió de Migracions i Gitanos de la Conferència Episcopal Espanyola i amb el Pontifici Consell per a la Pastoral dels Migrants Gitanos.

Entre els seus principals objectius de treball per a aquests anys hi ha l'atenció social bàsica als immigrants gitanos dels països de l'est d'Europa: *kalderash*, *lovari* o *sinti*. En l'àmbit cultural, en règim de col·laboració amb Càritas, el Secretariat impulsa la creació del Centre de Documentació Social i Cultura Gitana García-

Die. Rep aquest nom com a reconeixement a la tasca feta durant més de trenta anys a favor del poble gitano de Mn. Jordi García-Die. Igualment, una altra de les seves prioritats és la construcció d'espais de diàleg ecumènic amb les comunitats pentecostals, dins de la recerca d'una espiritualitat de comunió.

Protagonisme gitano

El Secretariat de Pastoral Gitana de Barcelona aposta decididament per tres factors: en primer lloc, el protagonisme dels gitanos i gitanes en l'evangelització i promoció del seu poble. En segon lloc, la presència destacada de la cultura romaní en la síntesi entre Evangeli i cultura i, en tercer lloc, la mediació gitana en les tasques d'atenció social bàsica i de dinamització sociocultural.

La feina habitual d'aquesta entitat gira al voltant d'uns objectius anuals, dels quals es reten comptes també cada any. «Voldrí-

em augmentar la presència de persones gitanes al comitè del Secretariat per arribar millor a tots els membres que pertanyen a aquesta ètnia de les nostres parròquies», comenta Mn. Ignasi Marquès. Actualment el comitè que dirigeix i programa les actuacions del Secretariat està format per vint persones i menys de la meitat són d'origen gitano. Les reunions d'aquest comitè es convoquen cada mes i s'hi intenten plantejar solucions per als problemes diaris en els gitanos de la diòcesi. A més, tenen a disposició de qualsevol persona interessada el material següent: les principals pregàries cristianes en llengua gitana, així com els rituals litúrgics i els evangelis; la biografia del beat Ceferino Jiménez, *el Pelé*; orientacions de treball per a sacerdots i catequistes; bibliografia i documents del magisteri referents al poble gitano, etc.

A part de les activitats que es duen a terme a cada parròquia, «anualment celebrem l'eucaristia de Nadal i la peregrinació a Barbastre el dia del beat Ceferino Jiménez. Hi assisteixen uns 300 gitanos en aquest indret de la província d'Osca». Concretament va ser el 4 de maig del 1997, quan el papa Joan Pau II beatificava el primer gitano màrtir de la història de l'Església. Va néixer el 1861 a Benavent de Segrià, a vuit quilòmetres de Lleida, i va ser assassinat el 2 d'agost del 1936 a Barbastre, on vivia, cridant «Visca Crist!» i amb el rosari a les mans. En l'homilia de la beatificació el Papa va dir: «El beat Ceferino Jiménez Malla va saber sembrar concòrdia i solidaritat entre els seus, intercedint també en els conflictes que de vegades embruten les relacions entre països i gitanos, demostrant que la caritat de Crist no coneix límits de races ni cultures. Avui el Pelé intercedeix per tots davant del Pare comú, i l'Església el proposa com a model a seguir i mostra significativa de la vocació universal a la santedat, especialment per als gitanos que hi tenen estrets vincles culturals i ètnics.»

El Secretariat desenvolupa la seva tasca amb recursos totalment propis, procedents de donacions particulars i fons institucionals de l'arquebisbat de Barcelona.

Consuelo Chaves

SECRETARIAT DE PASTORAL GITANA DE BARCELONA

C/ RIVADENEYRA, 6, 8è

08002 BARCELONA

TEL. I FAX: 933 176 397

www.arqbcn.org/delegacions/sdpg/

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

012

atenció ciutadana

www.voluntariat.org

Celebració de la 10a Escola d'Estiu del Voluntariat a Puigcerdà

■ Ha estat la primera vegada que una població del nord de la diòcesi d'Urgell acull la cita anual dels voluntaris de tot Catalunya

PUIGCERDÀ.— L'Escola d'Estiu del Voluntariat és un espai de reflexió, treball i formació a l'entorn del món del voluntariat, que també esdevé un espai d'intercanvi d'experiències per als voluntaris de tota mena que s'hi donen cita. Entre ells, els de la diòcesi d'Urgell. Molts d'ells, vinculats a Càritas, han fet un balanç molt positiu de la seva participació i estada el juliol passat.

Puigcerdà ha estat la seu de la desena edició de l'Escola d'Estiu del Voluntariat, que es va dur a terme a la comarca de la Cerdanya els primers dies de juliol entre Alp, la Masella i Puigcerdà. Van ser quatre dies de formació i d'intercanvi d'experiències per als participants. Persones de totes les edats que formen part d'associacions i entitats de Catalunya i que duen a terme accions cíviqües i de solidaritat durant tot l'any s'hi van donar cita. L'escola té com a objectius principals oferir una formació específica del món del voluntariat, potenciar l'intercanvi d'experiències, crear un espai diferent de reflexió i anàlisi sobre el món del voluntariat i fomentar la interrelació dels voluntaris de les diferents contrades del país.

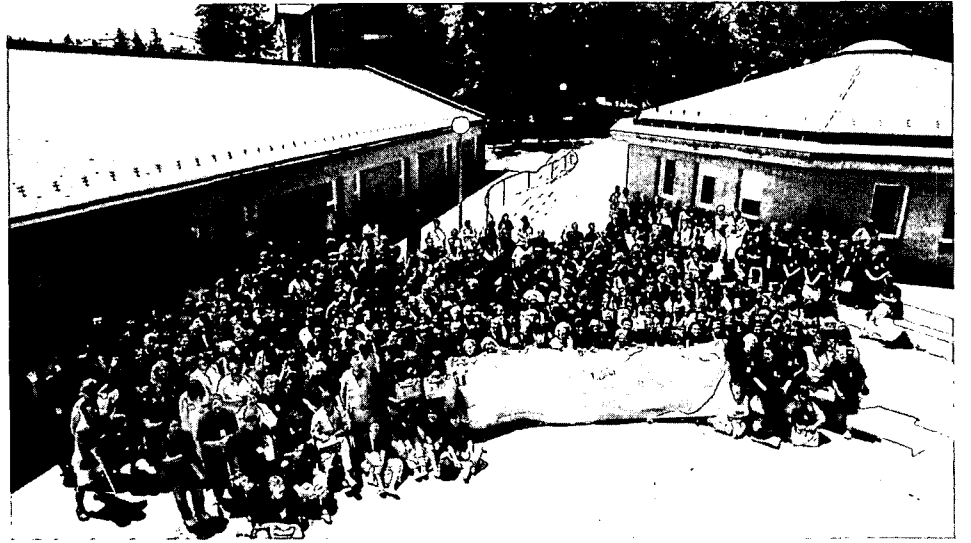
Per als voluntaris vinculats a la diòcesi d'Urgell, l'experiència ha estat molt gratificant. Treballadores socials, voluntaris i voluntàries de les Càritas parroquials de Puigcerdà i de la Seu d'Urgell —també participants de Càritas diocesana— han valorat la bona oferta de cursos i tallers que s'hi han desenvolupat, la idoneïtat de

les activitats complementàries i una organització molt ben disposada.

Els cursos van tenir quatre nivells diferents: els inicials, els bàsics, els d'aprofundiment i els tallers. El propòsit era oferir eines a aquelles persones que tenen inquietuds solidàries, o bé que treballen en l'àmbit del voluntariat per afrontar els problemes quotidians i les malalties dels qui atenen. Aquesta edició ha tingut una característica especial: la col·laboració amb les institucions i entitats de la Catalunya Nord, que es va traduir en un seguit d'activitats formatives i lúdiques a banda i banda de la frontera.

Nombroses activitats formatives

En aquesta edició s'han realitzat 41 activitats formatives, entre cursos i tallers. A més del fort impacte formatiu que comporta, l'Escola d'Estiu del Voluntariat 2005 ha servit com a espai de trobada i d'intercanvi d'experiències entre voluntaris i voluntàries d'edats i procedències molt diverses de Catalunya. Enguany hi ha

Tots els assistents es van fer una foto de família.

hagut per primera vegada la participació de voluntaris i voluntàries de les comarques nord-catalanes i amb el suport del Consell General dels Pirineus Orientals.

Aquesta col·laboració és fruit de la relació establerta entre el Departament de Benestar i Família, el Consell General dels Pirineus Orientals i l'Ajuntament de Perpinyà amb les entitats de la Catalunya Nord. La 10a edició també va comptar amb la col·laboració del Consell Comarcal de la Cerdanya i dels ajuntaments de Puigcerdà, Alp i Oveja, així com de l'entitat CY&RA (Catalunya Nord) i l'Alberg

Abrigall (Masella).

El sopar de benvinguda de l'Escola d'Estiu, que es va dur a terme a les instal·lacions de la Masella, va comptar amb la presència de Francesc Simó, director general d'Actuacions Comunitàries i Cíviques; Enric Pujol, director de la Casa de la Generalitat a Perpinyà; Anna Cabrera, sotsdirectora general d'Equipament i Habitatge Social; Jaume Forés, sotsdirector general d'Associacionisme i Voluntariat, i Joan Llopart, regidor de l'Ajuntament d'Alp.

M. C. Orduña

El compromís de la Comunitat de Sant Egidi amb la gent gran

VIC.— Sota el lema «El sol sí, sols no» —que té la pretensió que esdevingui un estil de vida: el plaer del descans per a tothom, també per als ancians—, la Comunitat de Sant Egidi va convocar el diumenge 24 de juliol una jornada festiva a Vic per manifestar la proximitat als ancians i el compromís solidari durant l'estiu de no deixar-los sols.

Més de 400 persones vingudes de diferents indrets de Catalunya (els amics de Visca els

la litúrgia eucarística presidida per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic. Ningú no va escatimar cap esforç per acollir amb simpatia i generositat «un mosaic d'infants,

un ancià que viu en una residència al barri de Sarrià, recordava: «Aquests dies de vacances he après a viure millor. No m'imaginava poder-ho dir als 90 anys. He après a

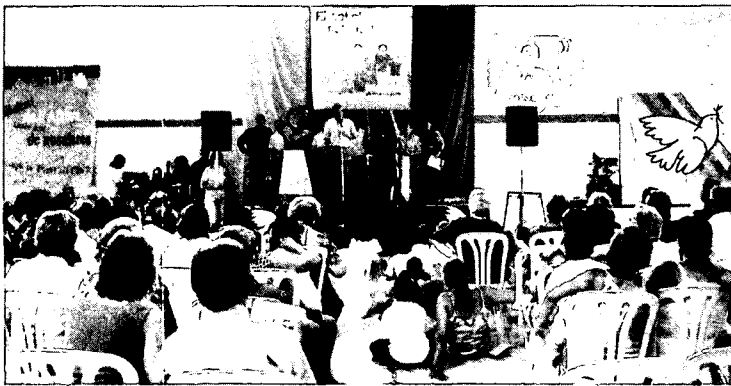
viure sense mirar-me el melic, a viure amb persones que miren els altres.» També va haver-hi una mirada per a tots els amics de la comunitat de Sant Egidi d'arreu d'Europa que participen a l'estiu de solidaritat a Albània i a diferents països d'Àfrica on es desenvolupa el programa Dream, de lluita

contra la sida. Per a més informació: www.santegidio.org

Faci fred o faci calor es viu l'amistat amb tothom, sobretot amb els febles i pobres. Tant en el fred de l'hivern com en la calor intensa de l'estiu, l'amistat esdevé la veritable companyia que venç la solitud i la llunyania.

Montserrat Vilaseca

Responsable de la Comunitat de Sant Egidi a Manresa

A la jornada es va palesar la solidaritat amb els col·lectius més febles.

Ancians, procedents d'una estada de vacances a Solsona; gairebé un centenar d'infants i adolescents del País de l'Arc Iris que començaven la colònia a Berga...) van fer possible una festiva jornada d'amistat. Una família sense vincles de sang, però amb el lligam profund d'una vida fraterna, teixida de preocupació mútua, d'interès per tothom, però sobretot per als més febles.

A la catedral de Vic es va celebrar

joves, famílies, ancians...» que va omplir la catedral juntament amb molts vigatans. «El sol sí, però sols no». Aquesta comunió que expressem amb aquestes paraules es manifesta de manera plena en la celebració eucarística que estem celebrant», recordava en l'homilia el prelat. Els cantos i l'aplaudiment final van servir per exterioritzar la joia i la singularitat del moment.

Junts es viu millor. En Ventura,

Materials d'Intermón Oxfam per al nou curs escolar

BARCELONA.— Els materials educatius d'Intermón Oxfam per al curs escolar 2005-2006 tenen l'eix comú de treballar per avançar cap als objectius de desenvolupament del mil·lenni. El programa interactiu Connectant Mons, Global Express —per als estudiants de secundària—, el DENIP (Dia Escolar de la No Violència i la Pau), que se celebra el 30 de gener, i la Setmana d'Acció per l'Educació ofereixen diferents propostes didàctiques dirigides a conèixer les causes i les conseqüències de la pobresa, la desigualtat i l'exclusió des d'una perspectiva global i crítica. Els materials, que s'estructuren al voltant de propostes temàtiques, inclouen dos nous monogràfics de treball dedicats a afavorir la comprensió i la reflexió sobre l'accés a dues necessitats bàsiques: l'aigua i la salut. Més informació: www.intermonoxfam.org (Intermón Oxfam)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Menrad

El Vaticà va dedicar el 1961 una sèrie de tres segells per commemorar els onze segles transcorreguts des de la mort de sant Menrad, monjo, màrtir i fundador de l'abadia benedictina d'Einsiedeln (Suïssa), important centre de pelegrinatges. Ordenat diaca el 821, es va fer monjo l'any següent. El 828 va decidir dur una vida eremítica, on es lliurava a la pregària i la penitència. Més de trenta anys després, va ser víctima d'uns malfactors que el van matar. La seva festivitat se celebra el 21 de gener.

La Riera de Gaià recupera el mocador de Santa Margarida

■ La recaptació obtinguda de la seva rifa s'invertirà per finançar la restauració d'una imatge de la santa

LA RIERA DE GAIÀ.— La celebració de la festa major en honor de santa Margarida ha servit perquèenguany la Riera de Gaià, poble de la comarca del Tarragonès, recuperés un costum que es va prodigar antuvi i que està documentat cap al 1850. En arribar la festivitat de Santa Margarida, el 20 de juliol, patrona de la Riera, es rifava un mocador de seda amb l'objectiu de recaptar fons per fer front a les despeses extraordinàries de la parròquia i altres necessitats ordinàries de l'església.

La descoberta de l'existència d'aquest costum es deu a Joan Carles Blanch, rierenc i historiador de l'art, en consultar un llibre de comptes de la parròquia de Santa Margarida de la Riera de Gaià. Blanch explica que, segons consta en aquest quadern de comptabilitat, «els diners que s'aconseguien de la rifa d'aquest mocador servien per pagar la manutenció del pare predicador que feia el sermó el dia de la festa major, ja que sojornava dos dies al poble i això suposava un cost extra que s'havia de pagar».

Es dona la circumstància que, a causa de la manca de recursos, excepcionalment

l'any 1852 es van rifar dos mocadors sota l'advocació de la santa: un, el 6 de juny, i l'altre, el 29 del mateix mes. Així mateix, en la recerca històrica, Joan Carles Blanch també ha trobat constància de l'anomenat «llevat de taula», que hom recorda que consistia en la visita dels llevadors a domicili per demanar la voluntat, durant els àpats dels dos dies de la festa major —fos en diners, o bé en espècies—, a fi de contribuir en alguna causa civil o religiosa.

La troballa ha estat recollida per la regidoria de Cultura de l'Ajuntament de la Riera i enguany a la festa major es van

rifar dos mocadors de Santa Margarida. Aquest cop no eren de seda, sinó de puntes de coixí. La confecció dels mocadors va ser confiada a l'Associació de Dones de la Riera i les artífexs han estat les sòcies Pasquala Aguilar i Carme Palau. La recaptació obtinguda de la rifa dels mocadors tindrà també una destinació diferent de la que consta originàriament. D'ara endavant, els donatius, si es reinstauren aquest costum, s'invertiran per ajudar a sufragar «la protecció o restauració del patrimoni històric-cultural rierenc», ha declarat Hèctor Hernández, regidor de Cultura de l'Ajuntament de la Riera.

Imatge de santa Margarida.

De moment, enguany els diners recaptats ajudaran a finançar la restauració i la realització de la còpia d'una imatge de santa Margarida que fins fa un temps era en una capelleta votiva del carrer Major i que actualment es troba al taller del restaurador tarragoní Eustaqui Vallés. L'historiador Joan Carles Blanch ha comentat que l'esmentada imatge de santa Margarida és molt antiga (dels segles XVI-XVII) i «té un valor històric important, ja que, segons la tradició oral, es creu que procedia de l'ermita que hi havia al Castellot», una muntanyeta a tocar del poble. L'ermita va ser destruïda durant la guerra del Francès (1808-1814).

Joan Boronat

El germà del Papa, donat d'alta del Gemelli

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va anar el 5 d'agost al Policlínic Gemelli, però no perquè estigués malalt sinó per visitar el seu germà, Georg, al qual li van implantar un marcapassos. Georg Ratzinger, també sacerdot i una mica més gran que el Papa —81 anys davant dels 78 de Benet XVI—, va estar quatre dies a la clínica romana. Quan el Papa va entrar a l'hospital, va saludar el personal sanitari i nombrosos pacients i fidels. El van acompanyar Mons. Leonardo Sandri, substitut de la Secretaria d'Estat, i Mons. James Harvey, prefecte de la Casa Pontificia. El Papa va marxar amb helicòpter cap a la seva residència d'estiu.

El germà del Sant Pare s'havia trobat malament a Castelgandolfo, on va sentir alteracions del ritme cardíac. El secretari

Benet XVI va visitar el seu germà Georg a l'hospital.

del Pontífex, Georg Gaenswein, de 48 anys i bavarès com els germans Ratzinger, el va dur a la clínica. Benet XVI passava habitualment el mes d'agost a Ratisbona amb el seu germà. Però aquest primer estiu com a Papa, l'han passat junts a Castelgandolfo, on Georg ha tornat per reposar després de ser donat d'alta de la clínica.

Miriam Díez Bosch

La bona notícia...

El compromís cristià del líder d'U2

El grup irlandès U2 ha tornat a Barcelona per presentar el seu darrer disc. Més de 80.000 espectadors van assistir al concert que va oferir al Camp Nou. El líder del grup, Bono, creu que la música pot canviar el món. Gràcies a la seva implicació en el món social, polític i religiós, Bono ha pogut conèixer grans personalitats, com ara Nelson Mandela, en un concert contra la sida, o Joan Pau II, al qual li va lliurar unes ulleres de sol, com a símbol de la cancel·lació del deute extern dels països pobres.

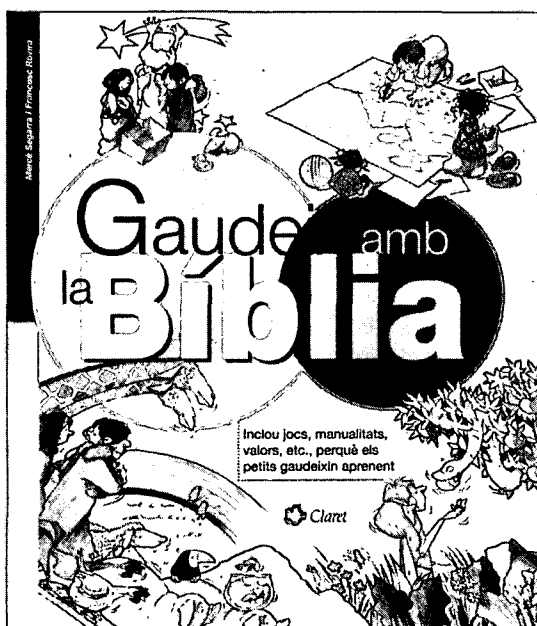
És una bona notícia que Bono es declari obertament cristià i catòlic, mentre altres artistes prefereixen confessar-se agnòstics, un mot de significat polivalent i de moda... «Quan les idees es consideren més valuoses que les persones, la religió es converteix en fanatisme... Per a mi, Déu és amor i Crist és un espill per mirar-nos com estíem, com servim el pròxim i com posem l'altra galta a qui ens ofèn... Quan les coses es compliquen, jo rumio uns moments i penso que Déu m'estima», explica Bono.

La política social de Bono trenca els esquemes de l'esquerra i de la dreta. Ell recull fons per a organitzacions d'ajuda a l'Àfrica, per bé que defensa abans la justícia que la caritat. Bono és cristià de soca-rel, però cal dir que insta a la necessitat d'una convivència entre totes les religions.

Francesc Gamissans

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

Mercè Segarra i Francesc Rovira Gaudeix amb la Bíblia

Gaudeix amb la Bíblia és un recull d'activitats pensades per introduir els infants en el món de la Bíblia: cadascun dels capítols presenta una història de l'Antic o del Nou Testament, i s'acompanya de manualitats, jocs, receptes de cuina i altres activitats a l'abast dels menuts.

Es tracta, doncs, d'un llibre ple d'idees originals i divertides que seran molt útils per treballar en família, a les escoles, als centres d'esplai o a la catequesi.

96 pàgines. PVP: 15,50 €

cultura

Homenatge a Manoel de Oliveira

■ Als seus 96 anys, el director de cinema va rebre a Barcelona l'Ona d'Or del IX Premi Cinematogràfic Família

BARCELONA.— Malgrat la seva prolífica obra cinematogràfica —als seus 96 anys encara és capaç de dirigir una pel·lícula l'any— el director de cinema Manoel de Oliveira (Portugal, 1908) no és gaire conegut pel públic en general. En les seves pel·lícules la paraula té un paper preponderant, el temps avança lentament perquè l'espectador pugui esplaïar-se

contemplant una imatge bella o meditant una frase sempre pertinent, i els personatges conviden a iniciar la descoberta d'una mirada nova sobre la vida o, en el cas d'*Una película hablada*, a emprendre un viatge iniciàtic a través de la civilització mediterrània. Manoel de Oliveira va ser el 10 d'agost a Barcelona per rebre l'Ona d'Or del IX Premi Cinematogràfic Família.

El cinema d'autor té ben poca cosa a veure amb les grans superproduccions que atreuen el públic de forma massiva a les sales de cinema. En lloc del ritme trepidant d'una pel·lícula d'acció i del guió que sempre busca sorprendre en el minut final, els directors com Manoel de Oliveira ofereixen una història aparentment nímia però de la qual flueixen les aigües tranquil·les de la contemplació i de la reflexió més profunda. És la poesia portada al cinema. «És un cinema amb una reflexió més profunda», que va dir Manoel de Oliveira.

I amb la seva mirada poètica envers el cinema i afaïxonat amb el seu barret de panamà, aquesta memòria viva del cinema que és Manoel de Oliveira (va començar la seva carrera com a actor i va intervenir en la primera pel·lícula sonora portuguesa) va arribar a Barcelona per rebre l'homenatge de la ciutat i el guardó de l'Ona d'Or, concedit conjuntament per l'Associació CinemaNet i el Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família.

Per això les primeres paraules de Manoel de Oliveira en la roda de premsa prèvia al lliurament del guardó van ser de clara defensa de la importància de la família com a nucli fonamental en la formació de la persona i, especialment, del paper de la mare. «No hi ha millor educació que la que es rep a casa», va dir Manoel de

Oliveira, i a continuació va reflexionar sobre com el món del progrés ha anat erosionant els valors que en altres temps es consideraven inalterables.

En aquest sentit, el degà mundial dels directors de cinema en actiu va lamentar que avui dia es vegi la dona, però també cada cop més l'home, com a mer objecte de plaer. «Avui dia tot és sexe menys el mateix acte sexual», va afirmar Manoel de Oliveira.

De profunda educació catòlica i amb una família farcida de capellans, religiosos i religioses, tal com va explicar Manoel de Oliveira al nostre setmanari, els valors cristians són presents en tota la filmografia del director lusità i fins i tot la seva darrera obra, *Espelho mágico*, inclou el personatge d'una religiosa que anhela desesperadament que la Mare de Déu se li aparegui, cosa que, d'altra banda, no passa mai.

Com altres pel·lícules seves com *Francisca*, *El convento* o *Party*, *Espelho mágico* està basada en una novel·la de l'escriptora Agustina Bessa-Luís (Vila Meã, Amarante, 1922), amiga seva i amb la qual Manoel de Oliveira se sent força identificat, especialment quan es defineix com un home creient però que dubta, com un home «que creu sense creure». *Espelho mágico* es presentarà a la Mostra de Cine-

ma de Venècia i, tal com va dir el seu director, és una pel·lícula màgica i estranya sobre la condició humana.

Als seus 96 anys, Manoel de Oliveira afirma que mentre tingui idees continuarà treballant i n'és una constància prou clara el fet que després d'*Espelho mágico* ja tingui el guió a punt per a una nova pel·lícula: *Belle toujours*. No hi ha dubte que aquesta necessitat de continuar darrere de la càmera fins que el cos aguantant ha estat la clau perquè el

Manoel de Oliveira, juntament amb Daniel Arasa, president del GEC, durant la roda de premsa.

director Manoel de Oliveira, que ha estat premiat amb el Lleó d'Or de la Mostra de Venècia o la Palma d'Or del Festival de Cannes, pugui mantenir-se en tan bona forma ara que és a tocar dels cent anys.

Carme Munté

Lliurament de l'Ona d'Or

Als seus 96 anys, el degà dels directors de cinema en actiu va destil·lar simpatia i bon humor en la cerimònia que premiava la seva ja reconeguda *Una película hablada* (2004). A més de la seva vàlua cinematogràfica i de la seva bellesa estètica, el film ha estat guardonat amb el IX Premi Família pels seus valors humans, familiars, cívics i educatius. *Una película hablada* és el treball més internacional d'Oliveira, que compta amb la participació d'actors tan reconeguts com John Malkovich, Irene Papas o Catherine Deneuve. El film fa una aposta agosarada pel pensament i la reflexió al voltant del món contemporani, amb un estil profund i personal, característic de tota la seva obra. (S.G.)

En el marc de la I Mostra Internacional de Cinema sobre la Família, organitzada per CinemaNet i el Grup d'Entitats Catalanes de la Família, el director portuguès Manoel de Oliveira va rebre el 10 d'agost passat a Barcelona l'Ona d'Or del IX Premi Cinematogràfic Família. L'encarregat de lliurar-li el guardó va ser l'actor català Josep M. Pou, el qual es va mostrar molt honrat de conèixer personalment el director portuguès.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Que passota que ets, Ramon

Al cap de mitja hora, en Ramon va tornar a la cuina xiulant com era ja costum. Estava sempre més feliç que una perdiu. Era alegre, simpàtic i optimista al cent per cent, però, això sí, una mica passota. I això feia que m'hi enfadés de tant en tant. Després d'acabar la seva melodia, va deixar la bossa dels tomàquets per a l'amanida que jo li havia manat que comprés a la botiga de la cantonada.

Li vaig dir: «Ai, Ramon, Ramon. Que has anat a Múrcia a comprar els tomàquets? De ben segur que deus haver aprofitat aquesta sortida per fer de les teves. Va! Posa't el davantal que avui tenim molta feina i no podem perdre el temps!» I és que, amics i amigues, de vegades no es pot ser bo del tot ja que si no, abusen de tu.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

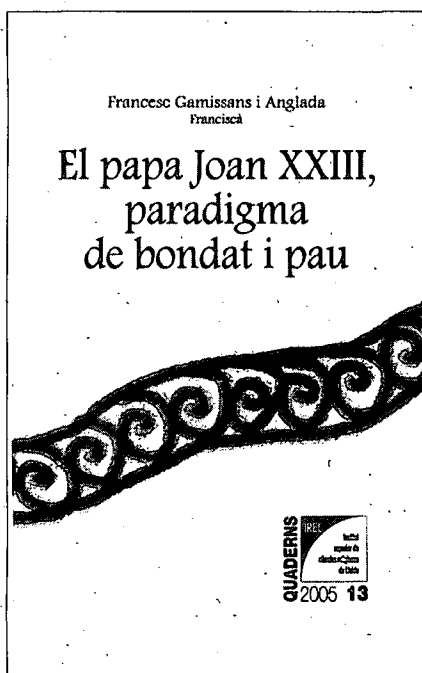
Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

LLIBRES

Joan XXIII, un Papa excepcional

Aquest llibre del P. Francesc Gamissans, franciscà, escriptor i periodista —col·labora quinzenalment a *Catalunya Cristiana* amb la secció «La bona notícia»—, és fruit d'un seminari que va impartir recentment a la Universitat de Lleida sobre la figura i l'obra del papa Joan XXIII. El seminari el va estructurar en tres apartats. En el primer, l'autor ofereix unes pinzellades biogràfiques de l'anomenat *Papa bo*. «No entendríem moltes de les paraules i gestos d'aquest Pontífex si desconeaguéssim el seu tarannà, així com si no l'enquadréssim en el context històric, polític, social i religiós en què ell va viure», explica el P. Gamissans al pròleg del llibre.

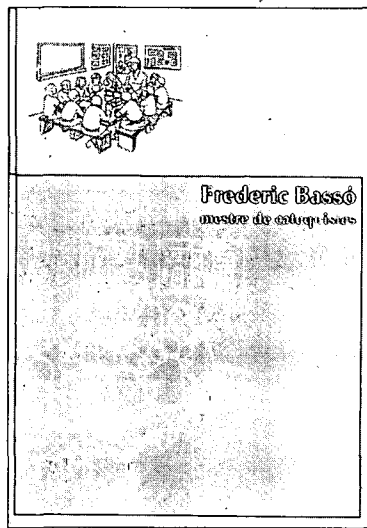
El segon bloc està dedicat monogràficament a analitzar el concepte de «pau» en l'encíclica *Pacem in terris*, de Joan XXIII. El P. Francesc Gamissans exposa, entre altres qüestions, els antecedents històrics que van incidir en el document i els seus aspectes més originals i innovadors. A la tercera part s'estudien uns quants passatges de l'encíclica on el Papa proposa «les condicions fonamentals per aconseguir la pau interior, la pau en les famílies i en els pobles, i la pau internacional», afirma el P. Gamissans. El seminari, que va estar organitzat per la Universitat de Lleida, l'Irel, la Fundació Joan Maragall i l'Institut d'Estudis Ilerdencs, acaba amb una selecció de frases o dites del beat Joan XXIII. (C.C.)

Francesc Gamissans i Anglada, *El papa Joan XXIII, paradigma de bondat i pau*. Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida, Col·lecció Quaderns IREL, Lleida 2005, 48 pàg.

Figura cabdal de la catequesi

Frederic Bassó és un extraordinari formador de catequistes que ha tingut cura d'un gran nombre de materials per a la catequesi. A la primera part d'aquest llibre es recullen textos seus adreçats als catequistes, als pares dels infants i a la comunitat cristiana en general. Entre altres, cal destacar un cursat d'iniciació a la catequesi, una visió bibliocoteològica sobre l'infant i reflexions sobre catequesi especial i a l'entorn de la relació de la catequesi amb la pregària i la litúrgia. Clou aquest bloc una entrevista amb Frederic Bassó. La segona part del volum està constituïda per una antologia de dibuixos de Bassó destinats, gairebé tots ells, a la catequesi infantil. Finalment, al tercer apartat del llibre són els amics i col·laboradors (Mons. Joan Carrera, Mn. Josep M. Rovira Belloso i Mn. Joan Alemany, entre altres) els qui prenen la paraula, atès que glosen l'actuació de Frederic Bassó en els diversos àmbits de la seva tasca pastoral. Aquest conjunt de materials són una eina de treball i de reflexió valuosíssima per a totes les persones que es dediquen a la catequesi. (C.C.)

AA.DD., *Frederic Bassó, mestre de catequistes*. Editorial Mediterrània, Barcelona 2005, 214 pàg.

Anàlisi de la dignitat humana

En totes les grans declaracions universals i constitucions democràtiques es reconeix la dignitat inherent a la personalitat humana. També en els discursos polítics i socials és molt freqüent el reconeixement d'aquesta dignitat, però rarament la gent s'atura a pensar quin és el seu significat i quina fonamentació filosòfica té. Els tres textos aquí aplegats analitzen el concepte de «dignitat humana» i les conseqüències que se'n desprenen. El pròleg del llibre és de Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra. Julio Martínez, s.j., doctor en Teologia i director de l'Institut Universitari d'Estudis sobre les Migracions, a Madrid, és l'autor de *La dignitat humana en la Doctrina Social de l'Església*. Catherine Perrotin, doctora en Filosofia i directora del Centre Ètic Interdisciplinari de la Universitat Catòlica de Lió, ha escrit l'article *Dignitat humana i biotecnologies. Reptes de l'assessorament genètic i del diagnòstic prenatal*. Finalment, Francesc Torralba, doctor en Filosofia i Lletres i en Teologia, i professor de la Universitat Ramon Llull, és l'autor de *Idea de dignitat. Una exploració filosòfica*. (C.C.)

AA.DD., *Repensar la dignitat humana*. Pagès Editors, Col·lecció Argent Viu, Lleida 2005, 160 pàg.

Una gran revista infantil

Aquest llibre recull les intervencions del simposi «*En Patufet*: cent anys. La revista i el seu impacte», que es va celebrar a la Universitat de Barcelona l'11 de març del 2004, emmarcat dins del centenari de l'aparició de la revista *En Patufet*. El simposi «no pretenia ser cap celebració festiva ni estrictament commemorativa. Volia aportar una visió crítica d'un fenomen d'una gran importància, un fenomen cèntric en la vida cultural i literària d'aquest país: cèntric en la configuració de mentalitats, cèntric com a fenomen de sociabilització, que massa sovint havia estat enfocat gairebé exclusivament amb mires partidistes, justament perquè al bell mig del «fenomen Patufet» s'hi troba una figura controvertida, la de Josep Maria Folch i Torres», comenta Jordi Castellanos, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona, a la presentació del volum. Des de diferents disciplines —el periodisme, la literatura, la llengua, les arts gràfiques...— s'estudia la importància d'*En Patufet* en la vida sociocultural catalana d'un període determinat de la nostra història: 1904-1938. (C.C.)

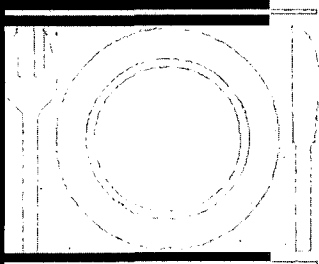

AA.DD., «*En Patufet*», cent anys. *La revista i el seu impacte*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Biblioteca Milà i Fontanals, Barcelona 2004, 165 pàg.

Sípies amb bolets

INGREDIENTS:

8 sípies petites
4 grans d'all
15 rovellons
mig got de vi blanc
pa fregit
oli d'oliva

PREPARACIÓ:

En una paella amb una mica d'oli d'oliva, fregirem 8 sípies petites juntament amb 4 grans d'all picats que hi posarem després. En una altra paella, haurem saltejat també 15 rovellons petits i els afegirem a les sípies. Una vegada estigui tot barrejat, hi incorporarem mig got d'un bon vi blanc. Ho deixarem reduir i, com a últim toc, hi afegirem un bon grapat de tacs de pa fregit. Veureu quin plat més bo quan combineu el pa cruixent amb la resta.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

La crítica literària d'aquesta setmana

Memòries per a iniciats?

L'índex onomàstic amb què conclou el llibre d'Umbra ja és, per ell mateix, un indicatiu: ens trobem davant d'un recorregut existencial pel món de les lletres, en el qual l'autor vol demostrar que se sent membre d'un estrat professional que coneix bé.

I la lectura de les seves dues-centes pàgines confirma el fet que no només els coneix, sinó que és capaç de jutjar-los a tots i donar una visió personal del que cadascun d'ells representa en aquest món a banda de la literatura, del qual ell se sent un dels «grans». De vegades és estranyament benèvol, a causa del seu tarannà que coneixem tots els que ens movem en aquesta galàxia. Umbra és difícilment un crític suau i elogiós, sobretot si ha tingut alguna fricció personal amb el subjecte evocat.

Deixant de banda altres consideracions, cal reconèixer que aquestes memòries són un test per als qui desitgem saber fins a quin punt la literatura espanyola dels darrers anys és una cosa que ens resulta familiar. El recorregut ampli que fa a les pàgines reflecteix un ambient que no per ser ampli deixa de ser tancat. És el seu, certament, i s'hi ha mogut sempre amb afany de

notorietat, que confessa sense reticències. La seva gradual i incessant escalada l'ha fet mereixedor de tots els premis possibles i de tots els reconeixements per part de qui està en el que ell anomenaria «la pomada», és a dir al centre de decisions, positives o negatives. Ell mateix es mou entre aquests dos extrems, tot i que en aquestes pàgines es manifesta poc bel·ligerant. Segurament l'edat li ha fet ser menys agressiu i menyspreador del que va ser en altres èpoques.

Però cal reconèixer en Umbra una gran capacitat creativa i una perseverança en la tasca d'escriptor. Els seus més de cent llibres i els milers d'articles periodístics demostren una fidelitat notable al seu ofici.

Umbra, amb tot, sempre serà l'incorregible Umbra que hem vist alguns cops en entrevistes televisives, tot i que el temps i

Francisco UMBRAL
Días felices en Argüelles.
Planeta, Barcelona 2005, 227 pàg.

les canes li hagin moderat el cinisme. Potser ha arribat el moment en què revisi els seus estereotips i es resitui en el segle XXI i en un Estat espanyol que cada vegada és més diferent, i no precisament segons l'enunciat de la frase ideada per atreure el turisme. El perill que sotja Umbra és el del fet que cregui que n'hi ha prou «amb haver estat», per «continuar sent». En la seva ambigüitat descompromesa hi ha un fons de mandra ideològica, o social, que sembla eximir-lo de qualsevol presa de postura, en un món en el qual la paraula continua sent una «arma de futur». La seva creació és àmplia, abundant, variada, però tot i que la qualitat vagi de bracet amb la quantitat, n'hauríem volgut una mica més.

Ell, que es compara amb tants escriptors, no pot presentar una obra sòlida, diferent, tot i que insisteixi en la seva

Mortal y rosa. La lectura de les seves memòries és un bon repàs al catàleg d'obres i autors. Amb algunes reflexions a penes insinuades sobre l'ofici d'escriptor, i, és clar, les seves divagacions eròtiques...

Umbra s'accontenta amb una obra en to menor, que, com gairebé totes les seves, està escrita en un castellà excel·lent, però fa la impressió que està parlant un home cansat, que repeteix un cop més el que ja ha dit en mil ocasions i que no té força per aprofundir gaire més.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Ivan Joanals i Francesc Teixidó guanyen el 12è Certamen Ciutat de Mollet

Ivan Joanals i Ametller, que acaba de finalitzar el primer curs de composició musical a l'Esmuc (Escola Superior de Música de Catalunya), s'ha proclamat guanyador del 12è Certamen Ciutat de Mollet, amb l'obra titulada *Confluència*. El palmarès d'aquesta convocatòria es completa amb l'atorgament d'un accèssit a la sardana *Noces d'or*, de Francesc Teixidó i Ponce, un habitual en el concurs molletenc.

El Certamen Ciutat de Mollet va ser creat l'any 1992 amb motiu de la proclamació d'aquesta vila vallesana com a Ciutat Pubilla de la Sardana i es planteja fomentar la creativitat en l'àmbit de la música per a cobla, tant en sardanes com en obres de caire simfònic. Com en anteriors edicions, el concurs ha estat limitat a compositors no majors de 40 anys i el criteri de valoració ha fet especial èmfasi tant en la renovació de les composicions presentades com en la seva utilitat i funcionalitat.

Ivan Joanals, de 21 anys, nascut i resident a Calonge (Baix Empordà), és un nou valor en la composició musical, mentre que Francesc Teixidó, de 39 anys, natural de Montcada i Reixac (Vallès Occidental), consolida la seva trajectòria musical acreditada amb el primer premi

de tres anteriors edicions del Certamen Ciutat de Mollet.

El 21 d'agost, en el marc del concert de la festa major de Mollet del Vallès, s'estrenarà la sardana de Francesc Teixidó *Noces d'or*, mentre que l'obra *Confluència*, d'Ivan Joanals, es donarà a conèixer dins el tradicional Concert de Nadal, el 25 de desembre vinent. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 820 / Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 90,70€ per any
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Amb dos pagaments semestral de 45,35€
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de l'interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.15 h, 18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Monestir
V.: 18.00 h. D.: 9.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL d'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h., 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h. D.: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.
Capella del Carme, D.: 10.00 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ CALDES DE

MALAVELLA
Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ CAMPRODON

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella del Carme D.: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE

LA ROCA
Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ d'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30. h., D.: 9.00 h., 10.00 h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívica
V.: 19.00 h. .

✓ Cerdanya, LA

Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. (Santuari de Talló)
D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de La Immaculada i St. Pau
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 20.30 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h. D.: 11.00 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 11.30 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDA

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

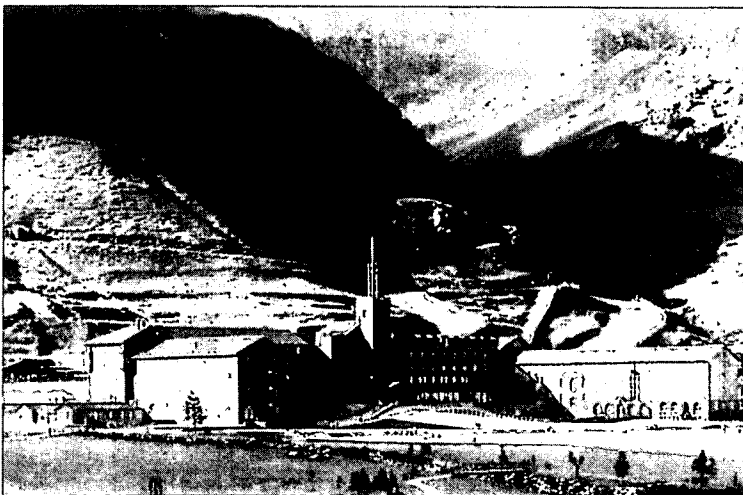
✓ MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de Maria (Basílica)
V.: 20.15 h. D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
D.: 10.00 h.

✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h. (vespres)
Temple del Carme
V.: 20.30 h. D.: 7.30 h, 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h. (vespres)
Santuari del Tura
D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.
Divina Providència
V.: 18.30 h. D.: 18.30 h. (vespres)
El Cor de Maria
V.: 19.00 h. D.: 13.00 h.
Residència del Tura
V.: 18.00 h. D.: 11.00 h, 18.00 h. (vespres)
Parròquia de Sant Cristòfol (Les Fonts)
D.: 10.45 h.
Sagrat Cor (Caputxins)
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h,
Parròquia de Santa Maria (Batet)

Vall de Núria.

D.: 12.15 h.
Parròquia de Sant Pere Màrtir
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Maria Reina, D.: 12.00 h.

Les Planotes

V.: 18.00 h.
Parròquia de Sant Roc
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ PALS

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ PERALADA

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 12.00 h.

✓ POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUËRT, EL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h. D.: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
La Cisa
V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 13.00 h. 20.00 h.

✓ QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de Núria
V.: 19.00 h. D.: 12.30 h.

✓ RIBES DE FRESER

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 (Residència Geriàtrica) 12.30 h, 20.00 h.

✓ RIPOLL

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h.
D.: 8.00 h, 11.00 h,
Parròquia de Sant Josep Obrer
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant Miquel V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
Baquèira - Parròquia Mare de Déu de les Neus V.: 19.30 h.
Bossòst - Parròquia de la Purificació de N. S. V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Salardú - Parròquia de Sant Andreu D.: 11.00 h.
Les - Parròquia de Sant Joan Baptista V.: 19.15 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
Arties - Parròquia de Santa Maria D.: 12.30 h.
Betren - Parròquia de Sant Serni D.: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo
D.: 11.30 h.
Soldeu.
D.: 10.00 h.
Santuari de Meritxell
V.: 18.00 h. D.: 12.30 h.
Encamp
Parròquia de Santa Eulàlia
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
D.: 10.30 h.
Pas de la Casa, El
V.: 19.30 h. D.: 19.30 h.
Ordino
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
La Massana
V.: 20.15 h. D.: 10.00 h, 12.00 h.
Arinsal V.: 19.00 h.
Santa Coloma
D.: 10.30 h.
Sant Julià de Lòria
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Escaldes, Les
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.30 h.
✓ ANDORRA LA VELLA
Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Santa Maria Fener
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ VALLS D'ÀNEU

Sort
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.
Rialb
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.
Llavorsí
D.: 12.00 h.
Ribera de Cardós
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Esterri d'Àneu
V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.
Gerri de la Sal
V.: 20.00 h. D.: 13.00 h.
València d'Àneu
D.: 11.00 h.

✓ VILADRAU

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

LA 2, A LES 10.30, SANTA MISSA

Retransmissió de la santa missa amb la participació d'una coral convidada. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.s.

Des del carrer

Amb sis anys Paul Ponce ja jugava amb malabars. Avui viatja arreu del món i s'hi guanya la vida. Aquest jove malabarista salvadorenc que viu a Segur de Calafell (Tarragona) pertany a una llarga nissaga familiar d'artistes. Alguns entesos el consideren actualment un dels més bons en la seva especialitat. L'èxit, però, no li impedeix professar obertament una fe que va rebre de manera providencial als 21 anys. Des de llavors combina la seva professió amb un apostolat prolífic en diferents camps. L'apoteosi a la seva intensa dedicació evangèlica tindrà lloc aquest cap de setmana amb la participació estel·lar al Festival de la Joventut de la JMJ 2005. Actuarà per al Sant Pare i per a un milió de joves a Colònia, i Ponce viurà un dels moments més importants de la seva carrera professional i cristiana.

El jove malabarista Paul Ponce actuarà a la JMJ davant del Sant Pare

«Els malabars són un do que Déu m'ha donat»

—Com va sorgir la possibilitat d'actuar a la JMJ davant del Sant Pare?

—Aquesta magnífica, i a més, providencial oportunitat va sorgir quan estava treballant a la ciutat alemanya de Colònia l'hivern passat en un espectacle artístic. Com que feia també activitats habituals d'espectacles per a l'Església local a diferents grups de joves, ancians, hospitals, etc., el meu apostolat va arribar a oïdes del prelat Heiner Koch, secretari general de la JMJ, el qual em va convidar a fer una representació per a la festa dels treballadors de l'arquebisbat a principis del 2005. Allà em va posar en contacte amb els del departament litúrgic per a la celebració de la JMJ, i ells es van interessar perquè hi participés.

—En què consistirà l'actuació?

—És una versió adaptada del «Malabarista de Nostra Senyora», on faig els malabars cap a una bella imatge de la Mare de Déu. De totes formes, més que explicar-la, serà molt millor veure-la en viu i en directe. Convido tots els joves a acudir a la JMJ. Serà una experiència que no oblidaran mai. I així podran veure l'esplendor de l'Església catòlica

sempre jove i universal.

—Què representa per a tu poder actuar davant del Papa?

—És una emoció incomparable, de la qual no em sento digne. Sóc molt feliç per poder participar en aquesta experiència. Per a mi representarà un dels moments més importants de tota la meua carrera professional, per la importància que té per a mi la vivència de la meua fe dintre de l'Església catòlica. Des del 1995 desenvolupo moltes activitats apostòliques per a l'Església i les seves múltiples institucions, totes elles paral·lelament a la meua activitat professional dins del món artístic.

—Si arribes a poder parlar amb Benet XVI, què li diràs?

—«Sant Pare, em dic Paul Ponce i la meua vida no significaria res sense la fe. Reso cada dia per vostè, per la seva difícil tasca, que l'Esperit Sant il·lumina sens dubte, i perquè l'Amor de Déu i la cultura de la vida regni als cors d'aquesta humanitat tan assedegada de conèixer Crist.» O una cosa així...

—Diuen que ets un dels millors malabaristes de l'actualitat...

—Fa molt mal efecte que ho digui jo

mateix, però així ho consideren els experts en aquesta disciplina i el públic que presència les meves actuacions. No obstant això, si he arribat a aquest nivell és gràcies a la perseverança que Déu m'ha concedit en els meus llargs entrenaments. Sóc molt conscient que el que he arribat a fer fins avui és tot gràcies a Déu. És un do que Ell m'ha donat. Per això desitjo fer-lo servir de la manera que Ell vulgui i no em costa fer de la meua professió un apostolat.

—El món del circ no sembla gaire apte per al desenvolupament de la fe cristiana. Com vius la fe en aquest ambient?

—Tot i que és veritat que vinc d'una família circense de sis generacions, la major part de la meua professió l'he desenvolupada a teatres, sales de festes, televisió, creuers... i no tant en el que és un circ, tot i que sí n'he fet uns quants. És veritat també que és un ambient molts cops agressiu amb la fe cristiana, però com que em sento cridat a fer-hi el meu apostolat, els obstacles i les dificultats em donen més forces i ganes de continuar lluitant pel millor dels ideals. En aquest sentit, no es tracta tant de parlar sempre de Déu, com de viure, emmig d'aquest ambient, una vida cristiana coherent. Crec que el testimoni és la manera més eficaç perquè es despertin en els altres aquelles preguntes transcendents que tot ésser humà té en el fons del seu cor.

Samuel Gutiérrez

La incerta existència

Per trencar la rutina diària en una societat benestant i relativament segura com la nostra és habitual que de tant en tant cerquem un cert grau d'incertesa o d'aventura. És així com s'han d'entendre sovint els viatges que fem a terres llunyanes, a cultures diferents o simplement a racons del nostre país que encara ens eren desconeguts. Ens agrada experimentar, per exemple —sent a muntanya— la sensació de desprotecció, de dependre totalment de les inclemències del temps o de les hores de claror; en certa mesura ens atrau el neguit de no saber si serem capaços d'arribar al refugi abans que caigui la tenebrosa nit, o l'enorme esforç que hem de fer per arribar al coll o al cim desitjat.

En canvi, aquesta actitud pròpia del món ric, dels qui ho tenim tot més o menys cobert, és absolutament desconeguda a la majoria de països del món. Els llocs on la pobresa, la guerra o la fam són habituals ningú no es planteja la possibilitat de llançar-se a l'aventura com a oci, o de viure la incertesa durant una temporada. Malauradament no ho necessiten, perquè per a ells la vida mateixa ja és una incertesa i un risc constant i —a diferència de nosaltres— real.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Notícia de la Fundació Rellu

El mes passat va tenir lloc a Barcelona un curs d'estiu amb escassa projecció mediàtica. Com en tot, també en els cursos d'estiu hi ha classes... L'organitzà, per vint-i-quatrè any consecutiu, la Fundació Rellu, del Grup d'Estudis Nacionalistes i va ser ofert, aquesta vegada, a la memòria de Raimon Galí (1917-2005). En el seu programa hi figuraven temes com ara *Dignitat i esforç en la civilització occidental*, *La transmissió dels valors fonamentals*, *Mitjans de comunicació i democràcia*, *Consens català i dignitat nacional*, *La influència de la guerra civil en la política actual*, entre d'altres. Dels professors destacava la presència, habitual en aquests cursos, de l'incombustible mossèn Josep M. Ballarín, juntament amb el professor Jordi Sales, els quals han estat i són un referent constant del Grup. També la d'Octavi Fullat, de Joaquim Ferrer, de Josep M. Solé Sabaté i d'uns quants més, també de reconeguda sol·lència.

Com ja deixen entendre aquests temes i aquests noms, no es tracta de cap iniciativa

que cerqui, d'entrada, sorprendre o arrenglar-se amb els paradigmes més trencadors. En una línia de responsabilitat social i des d'unes opcions bàsiques de rigor intel·lectual, de catalanitat oberta i de criteris cristians, la Fundació Rellu porta a terme, des de fa anys, un treball important de formació de joves, no només amb aquests cursos, sinó també amb moltes altres activitats, amb la seva revista mensual, del mateix nom, i amb una notable col·lecció de llibres. L'últim publicat és el suggestiu assaig d'Octavi Fullat *L'autèntic origen dels europeus*.

No cal dir que el nostre ambient actual no els ho fa gens fàcil... N'hi ha prou amb considerar les tres opcions bàsiques que acabo d'esmentar per adonar-se'n. Els tòpics més rutinaris i còmodes, però, això sí, afalagadors d'una determinada sensibilitat i de la vanitat personal, són assumits acríticament. De rigor, poc o només en una direcció. La decepció de la política arrossega, moltes vegades, el sentit de la dignitat nacional. Precisament sobre aquesta decepció, l'escrit de presentació d'aquest curs d'estiu adverteix del perill d'una reacció desmesurada de columnistes i tertulians: «Diguem-ho ben clarament, la nostra classe política no és gens brillant, la nostra classe comentarista tampoc.» Finalment, pel que fa als criteris cristians, quanta confusió! Entre un cert sectarisme de factura *progre* que comença a fer-se reiteratiu, amb el suport de ressentiments històrics d'origen sovint ambigu... i la reacció pura i dura dels nostres intransigents que disparen sense engaltar... com s'aprima la nostra tradició més genuïna d'una fe proposada—no imposada—des de la proximitat...

Són precisament totes aquestes dificultats les que donen la mesura de la importància del treball perseverant d'institucions com aquesta. Per això he volgut fer aquesta petita contribució al coneixement de Rellu.

Ara mateix

Rauxa